

işçi-köylü

www.iscikoylu.org
umutyayimcilik@ttnet.net.tr

Sayı: 2007-05

68

*Yıl:4 *23 Şubat-8 Mart 2007 *Fiyatı: 1 YTL *ISSN:1303-9350

Kadınlar göğün yarısıdır!

Bu ülkede kadın olmak demek aynı zamanda zulme ve sömürüye karşı mücadelenin ön saflarına atılmak demektir. Ayfer, Nergiz, Dilek olmak, Barbara, Sabahat, Zilan demektir...

Sınıfsal, ulusal, cinsel baskı altında ezilen emekçi kadınların emekçi erkeklerle birlikte omuz omuza mücadele ederek, kazanacakları kocaman bir dünya var! Sana biçilen kadere razı gelme, 8 Mart Emekçi Kadınlar Gününde sokağa, eyleme, özgürleşmeye!

✓ Bu ülkede emekçi kadın olmak demek; emeğinin sınırsız sömürüsü demektir. Sigortasız, sağlıksız koşullarda daha az ücretle, her an işten atılma tehlikesiyle çalışmak demektir. Bursa'da tekstilde, **Ceylanpınar**'da tarlada göz göre göre ölüm demek...

✓ Bu ülkede emekçi kadın olmak demek, önce evde babandan, ağabeyinden, sonra öğretmeninden, patronundan, polisinden, askerinden, kocandan, sokaktaki herhangi bir adama kadar, şiddete maruz kalmak demek. "Töre" ya da "namus" adı altında, aile meclisinin kararı, egemen sınıfların ve kolluk güçlerinin onayıyla katledilmek demek. **Güldünya** demek, **Naile** demek, **Şemse** demek...

✓ Bu ülkede emekçi kadın olmak demek, anadilini çocuğuna öğretememek demek. Kendi kültürünü kimliğini yaşamasına izin verilmemek demek. **Kürt**, Ermeni, **Laz**, Süryani, **Rum** olamamak, dayatılmış bir "Türk" kimliği altında asimilasyona zorlanmak demek. **Rojda** demek, Tamama demek, **Eleni** demek...

Hindistan devriminde dönüm noktası

HKP (Maoist) Birinci Kongresi

HKP(Maoist)'in gerçekleştirdiği Birlik Kongresi dünya kamuoyuna duyuruldu. 19 Şubat tarihinde açıklama yapan HKP (Maoist) Genel Sekreteri **Ganapathy** yoldaş Ocak-Şubat 2007 tarihlerinde gerçekleştiren **Hindistan Komünist Partisi (Maoist)**'in Birlik Kongresi-9. Kongresi, Hint proletaryası ve enternasyonal proletarya açısından tarihsel bir gelişme olduğunu vurguladı. Bu kongreyle birlikte 21 Eylül 2004'de başlayan Hindistan devriminin iki ana akımı olan HKP (ML) ile HMKM'in birleşme süreci de tamamlanmış ve pekiştirilmiş oldu. 1970 yılında örgütlenen 8. Kongre'den 36 yıl sonra gerçekleştirilen bu kongre Hindistan'daki komünist hareket açısından

önemli bir kilometre taşıdır.

Kongre Hindistan ormanlarının derinliklerinde düşmanın tüm engelleme ve yok etme çabalarına karşın **Halk Kurtuluş Gerilla Ordusu**'nun koruması altında örgütlendi. Kongreye merkezi önderliğin yanı sıra 16 eyaletten 100'den fazla delege başarıyla ulaştı. Kongrenin örgütlenme sürecinde düşman tarafından ele geçirilen **Merkez Komite ve Merkezi Askeri Komisyon üyesi Chandramouli** yoldaşla eşi ve **Bölge Komite Sekreteri Karuna** yoldaş ağır ve vahşi işkenceler altında Partiyi ve devrimi savunmuş, hiçbir sırta erişemeyen faşist devlet tarafından katledilerek şehit düşmüşlerdir.

Kongre birleşik partinin beş temel belgesini kabul etti. Bunlar; "**Marksizm-Leninizm-Maoizm'in Kızıl Bayrağını Yükseklerde tut!**", "Parti Programı", "**Parti tüzüğü**", "Hindistan devriminin strateji ve taktikleri" ile "Günümüzün uluslararası ve iç duruma yönelik siyasi çözümleme"dir. Bununla birlikte 1969'dan bu yana Maoist Partilerin ve son 2 yılda yeni kurulan Maoist partinin deneyimleri de incelendi.

Kongre "**Emperyalizmin ve onun tüm köpeklerini yıkmak için ayağa kalk! Devrimci savaşı dünya çapında geliştirelim!**" çağrısıyla son buldu.

DİSK/Genel-İş Sendikası 3 No'lu Bölge Şubesi TİS görüşmeleri: “Psikolojik savaş”

Genel-İş Sendikası 3 No'lu Bölge Şubesi Başkanı Veysel Demir ile TİS görüşmeleri ile ilgili görüştük.

- Genel olarak TİS görüşmelerini değerlendirir misiniz? Bu konudaki yaklaşımınız nedir?

- Genel-İş olarak idari maddeleri önemsiyoruz, ancak ücret maddeleri 1., 2., 3. sırada değildir. Öncelik olarak iş sağlığı, iş güvenliğine çok önem veririz. İdari maddelerde anlaşamazsak ücret maddesinde pek ısrarcı olmuyoruz, olmamıza da gerek yok, çünkü çalışma koşullarımızın zemini hazır değil. Biz özellikle özelleştirme ve taşeronlaştırmaya yönelik yeni bir maddede eklenmesine karşı çıkıyoruz, var olan maddeleri çıkarmak için çaba harcıyoruz ve var olan kazanımlarımızı koruyarak, daha da ileri bir seviyeye taşımaya çalışıyoruz.

- Geçen yıllara oranla ne gibi farklılıklar var TİS görüşmelerinde?

- Eskiye oranla daha çok eziliyoruz. Bizim açımızdan sözleşme yapmak daha rahattı, o zamanlar işçi de çoktu. Şimdi özelleştirmeler ya da emeklilik yüzünden işten çıkanlar ve yerine yenisi gelemeyen örgütsüzlük var. İşverenler kitap üzerinde, kanunlarla saldırıyor, her ay yeni kanun maddeleri çıkarıyorlar, pervasızca, korkusuzca, vurdumduymazca hak gasplarına devam ediyorlar.

- İşçilerin örgütsüzlüğünden dolayı

mu geçirebiliyorlar bu kanunları?

- Bir, işçilerin örgütsüzlüğü; iki, ekonomik sıkıntılardan dolayı, yani işsizlerin çok olduğu bir ülkede, sistem tarafından işsizler, sendikalı işçilere tehdit unsuru olarak gösteriliyorsa bu bir çelişkidir. Asgari ücretli bir iş ilanı için bile binlerce insan başvuruyor, neden? İşsizlikten dolayı, sanayinin olmamasından dolayı, çalışma koşullarının olmamasından dolayı. İnsanlara ölümü gösterip sıtmaya razı ederek çalıştırıyorlar.

- TİS görüşmeleri için işçilerin talepleri neler?

- Türkiye'de 12 Eylül'den sonra ekonomi sendikacılığı, ücret sendikacılığı, yani sarı sendikacılık hakim oldu. İnsanlar işe girerken “kaç para?”, sözleşmeye otururken “kaç para?” diye soruyorlar. Biz ise

sözleşmeye girerken öncelikle, “Nasıl bir sözleşme? Nasıl bir çalışma ortamı? Kurallı çalışma, esnek çalışmaya karşı, özelleştirmeye karşı, taşeronlaştırmaya karşı ne yapabiliriz hangi maddeleri koyabiliriz?” diye düşünüyoruz.

- Görüşmelerde yaşanan sorunlara değinir misiniz?

- Kazanılan hakları geri almak için çalışıyorlar. Esnek çalışmayı uygulamaya sokmak istiyorlar. İşveren, karşısındaki sendikacıyı az esnek gördü mü hemen üzerine yükleniyor. Örneğin Kartal Belediyesi'ndeki görüşmelerde tavizsiz bir tutum sergilememiz sayesinde, şu dönemde yapılan en iyi sözleşmeyi yaptık ve ekonomik, demokratik kazanımlarla bitti.

- TİS görüşmeleri sırasında nelere

dikkat edilmelidir sizce?

- Öncelikle işverenin karşısına iş kanununu bilerek çıkmak gerek. Çünkü işveren danışmanından hukukçusuna, muhasebecisine kadar çok hazırlıklı geliyor. TİS görüşmeleri sırasında yaşananlar tam bir psikolojik savaştır. İşverenin sunacağı bir taslağa karşılık bizim kafamızda birden çok alternatif program olmalı.

- Son olarak Taşdelen Belediyesi'nde bir TİS imzalandı, bunu nasıl değerlendiriyorsunuz?

- Taşdelen'de daha önce işçi arkadaşlar çok düşük ücretler alıyorlardı, yapılan bu sözleşme ile sosyal, ekonomik ve demokratik olarak yeni haklar elde edildi. Son zamanlarda imzalanan en iyi anlaşmalardan birisi Taşdelen. Kıdem hariç % 46 ile % 50 arasında bir zam oranı yakaladık. Şu sıralarda Beykoz Belediye'sinde TİS görüşmelerimiz var 18 maddenin 14'ü geçti, görüşmelerimiz sürüyor.

- Son olarak TİS görüşmesi yapan sendikacılara ve işçilere söylemek istediğiniz bir şey var mı?

- Davalarına kendileri gibi inansınlar. İşçi gibi düşünen, işçiyi kendisinden ayrı görmeyen sendikacılar olsunlar. Sendikacılar yüksek maaş alabilir, profesyonel olabilir ama işçilerin çıkarları doğrultusunda hareket edecek bir siyasal bilinci yoksa başarıya ulaşamaz. (Kartal)

Taşeronlaştırmanın sonucu: Botaş'ta işçi kıyımı

Boru Hatları ile Petrol Taşıma Anonim Şirketi (BOTAŞ) bünyesinde taşeronluk yapan Cerit Temizlik ve Emlak Şirketi'nin BOTAŞ'la olan sözleşmesinin bitmesi üzerine, Türkiye'nin çeşitli yerlerinde çalışan toplam 90 işçi işten çıkarılmaya başladı. BOTAŞ yetkilileri taşeron firma olan Cerit'le 8 Şubat 2007 tarihinden itibaren sözleşmesinin bitmesi üzerine işçilere, Biotem adlı yeni taşeron firmada, Cerit'teki geriye dönük tüm haklarından vazgeçerek, yeni bir sözleşme ile yeniden iş başı yapmalarını istedi.

DİSK/Genel-İş Sendikası 3 No'lu Bölge Şubesi'nin örgütlenme faaliyeti yürüttüğü ve 47 işçiyi üye yaptığı Cerit adlı firmada çalışan işçiler, 12 Şubat Pazartesi sabahı, iş başı yapmak için Pendik'te bulunan BOTAŞ İstanbul İşlet-

me Müdürlüğü'ne geldiklerinde, içeri alınmadılar. Bursa, Kırklareli, İzmir ve İstanbul'da BOTAŞ'a bağlı 90 işçiden bazılarının yeni şirketle anlaşarak işe devam ettiği, yeni şirketin ise 30 civarında

işçiyi işe aldığını söylüyor işçiler. Atılan işçiler: “Cerit'ten önce Orpaş adlı firma vardı. 2004 yılında bize baskı yaparak Cerit firmasına devrettiler, zaten Orpaş ve Cerit firmaları aynı aileye ait. Biz bu işyerinde BOTAŞ'ın temizlik dâhil tüm işlerini yapıyoruz. Çalışmalarımızın % 30'unu temizlik işleri oluşturuyor. Bizler ucuza çalıştığımızdan, patron kadroluların yapacağı işleri de bize yaptırıyor. Biz asgari ücret alırken, kadrolular 1500-2000 YTL maaş alıyor” diyorlar. Kendilerini BOTAŞ yetkililerinin işe aldığını, BOTAŞ'ın işlerini yaptıklarını söyleyen işçiler, “Firmanın bizi Zonguldak'taki bir hastaneye yollayacağı söylentisi var, ama kesin bir şey yok. Yeni firmada iş başı yapsak da iki-üç ay deneme süresi var, ondan sonra yine çıkarılabiliriz ve sosyal haklarımızı

alamayız” diye konuştular. İçeriye alınmayan işçilere seslenen DİSK/Genel-İş Sendikası 3 No'lu Bölge Şubesi Başkanı Veysel Demir, “Bugün Türkiye'de özelleştirmeler almış başını gidiyor. Sizi işten çıkaranlara sorun, hepsi vatani kurttan kahramanlardır. Oysa asıl vatan hainleri bizzat kendileri, gördüğümüz gibi vatani satıyorlar. İşçilerin dostları bizler, devrimciler, sosyalistlerdir. Bugün özelleştirmelere, taşeronlaştırmalara, hak gasplarına karşı birlikte mücadele etmeli, dostlarımızı düşmanlarımızı iyi tanımalıyız” dedi. Daha sonra edindiğimiz bilgilere göre, işçiler, 3 gün boyunca BOTAŞ önüne giderek içeriye alınmadıklarına dair tutanak tutmuşlar. Aynı günlerde iş akitlerinin feshedildiğine dair belgeler geldiğinde ise, işe iade davaları açılmıştır. (Kartal)

İŞÇİ-KÖYLÜ
senin sesin!
OKU-OKUT!
ABONE OL!
ABONE BUL!

ABONELİK
ŞARTLARI

6 AYLIK: 10.200.000

1 YILLIK: 20.400.000

NOT: İstedığınız süreye denk gelen oranda parayı hesap numaralarımıza yatırarak banka dekontunu yayınevimize fakslayınız ya da postalayınız.

Abonelik ücretine posta masrafları dahildir.

Faşizm gelmiyor, demokratikleşmiyoruz! Egemen sınıflar kendilerini yeniden üretiyorlar

Yarı-sömürge, yarı-feodal bir sosyo-ekonomik yapıya sahip olan ülkemizde faşizm, emperyalist ülkelerdeki gibi finans kapitalin en gerici kesimlerinin iktidara mutlak el koydukları dönemselsel bir olgu olmamıştır hiçbir zaman. Ve de emperyalist-kapitalist ülkelerdeki gibi tabandan örgütlenerek, halk yığınlarına dayanarak iktidara gelmemektedir. Aksine başından itibaren uşak komprador burjuvazi ile büyük toprak ağalarının feodal cebirine dayanan, tepeden aşağıya doğru örgütlenen bir faşist diktatörlük ile karşı karşıyayız.

Son süreçte özellikle **Hrant Dink**'in katledilmesinin ve "**Hepimiz Ermeniyiz**" sloganının üzerinden birçok eski tartışma yeniden gündeme taşındı. Bu tartışmalardan biri de faşizm tartışmasıdır. Faşizm geliyor, ülke kötüye gidiyor, demokratikleşmeye çabalarken bu sürece karşı olan karanlık güçlerin bu süreci sabote ettikleri ileri sürülüyor.

Bu gibi tartışmaları doğru bir zemine oturtabilmek için öncelikle nasıl bir ülkede yaşıyoruz, hangi siyasal rejim ile yönetiliyoruz noktasında bazı gerçeklikleri hatırlamamız gerekmektedir. **Yarı-sömürge, yarı-feodal bir sosyo-ekonomik yapıya sahip olan ülkemizde faşizm, emperyalist ülkelerdeki gibi finans kapitalin en gerici kesimlerinin iktidara mutlak el koydukları dönemselsel bir olgu olmamıştır hiçbir zaman.** Ve de emperyalist-kapitalist ülkelerdeki gibi tabandan örgütlenerek, halk yığınlarına dayanarak iktidara gelmemektedir. Aksine başından itibaren uşak komprador burjuvazi ile büyük toprak ağalarının feodal cebirine dayanan, tepeden aşağıya doğru örgütlenen bir faşist diktatörlük ile karşı karşıyayız. Hakim sınıfların krizlerini pansuman etmeyi başarabildikleri "istikrar" süreçlerinde baskı mekanizmasının görece gevşetilmesi bu gerçekliği değiştirmemektedir.

Ülke gerçekliğimize bu çerçeveden baktığımızda siyasal alanda yaşanan birçok gelişmenin egemen sınıfların dönemselsel uyum stratejileri olduğu açık bir şekilde görülecektir. En bariz örneklerinden biri olarak 1999'da MHP koalisyon ortağı olarak hükümete girdiğinde faşizmi MHP ile sınırlayan birçok aydın ve reformist çevrelerde "**eyvah faşizm geliyor**" feryatları yükselmeye başlamıştı. Oysa kendisi olmasa da fikirleri her daim iktidarda olan bir partiydi MHP.

Yaşanan süreçler ve bu süreçlere uygun öne çıkartılan politikalar değişse de yukarıda bahsettiğimiz temel olgu değişmemektedir. Kuşkusuz 80 AFC'si ile 90'lar, 90'lar ile de günümüz gerçekliği farklıdır.

Dünden bugüne örneğin 1999'da

Abdullah Öcalan'ın yakalanması, MHP'nin hükümet ortağı olması, yakın geçmişte ise **Hrant Dink**'in katledilmesi sürecine kadar gelişen bayrak krizi, linç girişimleri, şovenizmin körüklenmesi, esasta ezilen halkın emperyalizm güdümlü politikalar ekseninde egemen sınıfların arkasında saf

tutturmaya çalışılması çabalarıdır.

Faşizm tabana yayılmaya çalışılıyor

Faşizm gireceği yeni sürece uygun kimi yapılanmalar ve uyumlu bir yaklaşım sergilemek zorundadır. Örneğin, **28 Şubat** süreci ile birlikte özellikle siyasal ve ekonomik anlamda küreselleşme politikalarının ve neo-liberalizmin gerekleri için AB ile görece uyumlu işleyecek karşılıklı bir ilişkiye ihtiyacın arttığı bir süreçti. Kimi değişimlerin yaşandığı bununla birlikte ekonomik, siyasal, hukuksal zeminde yeni sürece uygun kurumsallaşmanın da oluşturulduğu bir dönem olarak yaşanmıştır.

Bugünkü konjonktürde ise özellikle Ortadoğu'daki ve Kürt coğrafyasında emperyalist planlara ve egemenlerin bunlara karşı konumlanışına uygun şovenist ve ırkçı atmosferi daha güçlü tutmak, bunu daha diri bir hale getirmek ihtiyacını duymaktadır. Özellikle emperyalizmin ve Türkiye egemen sınıflarının siyasal ve ekonomik krizlerinin daha

açıktan patlak verecek durumlara gebe oluşu, toplumsal muhalefetin örgütlenme sahalarını ve oluşacak tepkileri manipüle edecek alanları yeniden üretmeye zorlamaktadır. Devrimci ve komünist güçlerin etkilediği/harekete geçirebildiği kitleler bugün çok sınırlı da olsa bunun potansiyelinin

lir. Oysa biz komünistler için açıktır ki, deriniyle yüzeyle halklara düşman olan devlet bir ve aynıdır.

Hangi milliyetçiliği tercih edersiniz?

Genel olarak Türkiye egemen sınıfları Ortadoğu'daki yeni yapılanma içerisinde misyon edinmeye yada bunu belirginleştirmeye çalışmaktadır. Bazı emperyalist politikalar karşısında onurları zedelenecek geniş halk yığınlarının önünde en usta tiyatro oyuncularını kışkıracak şekilde demagojik söylemler atılırken, kapalı kapılar ardında emperyalist politikaların yaşama geçirilmesi için hangi tedbirlerin alınması gerektiği kararlaştırılmaktadır. Egemen sınıflar sıkıştığında halka üstü kapalı olarak emperyalistleri, onların "**dayatmalarını**" hedef göstermektedirler. Ve halkın bu haklı tepkilerini öyle bir ustalıkla kullanmaktadır ki, emperyalistlere duyulan tepki bizzat uşak egemenler tarafından emperyalist güdümlü politikaların uygulanması için kaldıraç olarak kullanılmaya çalışılmaktadır.

İşte bu süreçte de ülkemizde yukarıdan aşağıya örgütlenen faşizm, bahsettiğimiz süreçte tabana yayılmaya ve bu şekilde belirlenen "tehditlere" karşı siper edilmeye çalışılmaktadır. Bu nedenle sağ'ından sözde sol'una kadar tüm düzen partileri birden bu "yükselen değer" milliyetçiliğe/şovenizme sarılmakta ve milliyetçilikte birbirleriyle yarışmaktadır. Bu yüzden "**pozitif**" milliyetçilik gibi kavramlar ortaya atılmaktadır. Bu yüzden milliyetçilik yerine ulusalcılık kavramı geçirilerek özde bir değişiklik yarattığı izlenimi verilmekte ve halka yutturulmaya çalışılmaktadır.

Ve işte bu yüzden bizler faşizme karşı mücadelemizi iktidar mücadelemizle birleştirerek yükseltmek zorundayız. **Milliyetçiliğin, ırkçılığın, şovenizmin her türüsüne karşı halkı bilinçlendirmeli, düzen partilerinin bu söylemleriyle halkın bilinçlerinin bulandırılmasına izin vermemeliyiz.**

Sınıfsal Yaklaşım

Türkiye'de faşizm, rehberidir Kemalizm!

“Ermenilerin bu feyizli ülkede hiçbir hakkı yoktur. Memleketiniz sizindir, Türklerindir. Bu memleket tarihte Türk-tü, o halde Türktür ve ebediyen Türk olarak yaşayacaktır. (...) Ermeniler ve sairinin burada hiçbir hakkı yoktur. Bu bereketli yerler, koyu ve öz Türk memleketidir.” (Atatürk'ün Söylev ve Demeçleri, 1906-1938, Cilt II, Türk İnkılap Tarihi Enstitüsü, “Adana Esnaflarıyla Konuşma -1923”, sf. 126)

Hrant Dink'in alçakça katledilmesinin ardından, deşilen bağırsakların dışarı dökülmesi misali parça bölük deşifre olan, yaydığı kokularla beraber ortaya çıkan mide bulandırıcı görüntüler eşliğinde, cinayetin perde arkasından öte devletin fotoğrafına ilişkin tartışmalar başlatan olaylar ve ilişkiler silsilesi, kavram ve yaklaşım kargaşası içerisine boğulmakta, bu durumdan her zamanki gibi bir bütün olarak **faşist sistem** karlı çıkmaktadır.

Bu kaosta, egemenlerin yönlendirme amaçlı çabası bulunmakla beraber, benzer bütün durumlarda karşılaşılan fena halde bir **bilinç bulanıklığı** baş rol oynamakta, bu gerçeklik, sadece bu esnada değil sistemin yaşatılması için, **meşruiyet-bekaya** bütün temel unsurlarda zemini oluşturmaktadır. Derin devlet, milliyetçilik, kontrgerilla vd. tartışmalarda kavram kargaşası ve bilinç bulanıklığına yol açan esas sorun, Türk devletine ait çözümler yerli yerine oturmayışıdır.

Faşizm, faşist diktatörlük, oligarşi diyenlerden, bu sıfatları kullanmamakla beraber her türlü gerici, otoriter, anti-demokratik, faşizan burjuva rejimi ya da diktası yakıştırması/nitelemesi yapanlara kadar bütün sistem karşıtı duruş sahiplerinin bir biçimde sakatlandıkları, başka bir deyişle, yönlerinde sapmalar olsa da ortak biçimde secdeye vardıkları **Kemalizm ideolojisi** Türkiye'deki egemen sistemin **belkemiğidir**.

Osmanlı'nın devlet geleneği ve işleyişinin özünü koruyup biçimsel düzenini reorganize ederek sistemi şekillendiren, sosyo-ekonomik yapıdaki gelişim sürecine emperyalistlerin talimatları doğrultusunda yön verirken sosyal yaşama da idareye paralel müdahalelerde bulunan M. Kemal önderliğindeki egemen sınıflar, devleti yukarıdan aşağıya faşist bir karakterde örgütlerken buna ideolojik bir formasyon vermeyi de ihmal etmediler.

Daha sonraları kendileri tarafından Atatürkçülük/Kemalizm olarak adlandırılacak olan bu resmi ideolojinin kökleri Osmanlı geleneğinden geliyordu. Resmi tarihteki binbir yalanın aksine, **“ümme”** toplumu olarak lanse edilen Osmanlı'da etnik ve dini azınlıklar, merkezi feodal istibdat rejimi altında büyük bir baskıya tabi tutulmakta, bütün halka karşı her türlü işkence, cinayet, zulüm, katliam ve soykırım geniş bir coğrafyaya yayılarak iş-

lenmekteydi.

“Devlet tek, ülke tüm, ulus bir” şeklinde hukuksal/anayasal çerçevesi çizilen rejim, **güneş dil** teorisi (Türkçe'nin bütün dillerin anası olduğu) ile **Türk tarih** tezi (Türklerin medeniyetlerin öncüsü olduğu) üzerine oturtulurken Ziya Gökalp'lerin ortaya atıp Mustafa Kemal'in geliştirdiği **“Türk ulusunun kanındaki yücelik”** nitelemesi, temel vurgu haline geliyordu.

“Disiplinli hürriyet” olarak tanımladıkları faşist devlet yönetimi, bu ırkçı, kafatasçı anlayış ile yönlendirilerek, asimilasyon, soykırım ve katliam geleneğinin artan biçimde süreceği de netleşmiş oluyordu. Ermeni halkı zaten soykırıma uğratıldığı için asimilasyon ve katliama uğratılmak Kürt ulusunun **“kaderi”** haline gelmişti. **“Şanlı”** cumhuriyet yılları buna sayısız örneklerle tanıklık etti ve ediyor.

Türkiye'deki rejimin kuruluş aşamasını, bu bağlamda tarihi sürecini, emperyalistlerle ilişkisini, resmi ideolojinin konumunu ve etki gücünü doğru biçimde analiz edemeyenlerin bir biçimde egemenlerin ağına takılması **kaçınılmaz** olmaktadır. İdeolojik mücadelenin sınıf savaşımındaki başlıca rolü de buradan gelmektedir. Her yanlış yaklaşım ve tespit, nihayetinde düşmana ilişkin yanlış bir sonuç üretmekle, hedefi şaşırtmakta, yolu karartmakta, safları bozmaktadır. Oluşan bulanıklıktan **her zaman** için düşmanın yararlandığı açıktır.

Mustafa Kemal'in başından itibaren emperyalistler ile **işbirliği** içerisinde olduğu ve T.C'nin kuruluşundan itibaren onların **uşaklığı** yaptığı, **tek parti/ebedi şef** istibdadıyla komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının diktatörlük rejimini oluşturarak yukarıdan aşağıya **faşist diktatörlüğü** yapılaştırdığı, Türkiye halkına karşı sömürü, zulüm ve işkence rejimi çarklarını işletmekten başka Kürt ulusuna yönelik çok sayıda katliama **biz-zat** imza attığı tarihi gerçeklerdir. Ölümünün ardından **milli şef** İnönü rejimi de onun devamı olmuş, 1946 sonrasında ise çok partili süreç ile birlikte bugünkü biçimiyle süregiden ve **ABD** emperyalizminin **ağırlıklı rol** üstlendiği bir dönemin öne açılmıştır.

Mustafa Kemal'i ilerici, devrimci, yurtsever, demokrat, jakoben, solcu vb. gören Şefik Hüsnü'den Hikmet Kıvılcımlı'ya, Mihri Belli'den Sadun Aren'e bilimum **revizyonist ve reformistler** ile Mahir Çayan'dan Deniz Gezmiş/Hüseyin İnan'a küçük burjuva devrimci hareketlere önderlik eden **oportünist** çizgilerin temsilcileri, büyük bir **aymazlık ve gaflet** içerisine düşmüşler, resmi ideolojinin pençesinden kendilerini kurtaramamışlardır.

Konuya ilişkin bilimsel sosyalizm adına ilk ve tek doğru yaklaşımı ve çözümlenmeyi geliştiren İbrahim Kaypakka-

ya yoldaşa rağmen; Türkiye devrimci ve sol hareketi tarihi içerisinde ortaya çıkan ismini andığımız veya anmadığımız bu kişiler ve devamı olarak oluşturulan çok çeşitli **versiyondaki** hareketlerin konuyla ilgili genel **maluliyeti** devam edegelmiştir. Kemalizm'in beyin yıkama ve hizaya getirme operasyonu öylesine kesintisiz biçimde sürmektedir ki kimilerinin **hidayete ermesi** geç de olsa mümkün olabilmektedir. Örneğin A. Öcalan'ın/PKK'nin M. Kemal'i ve doğallıkla Türk devletinin **“ilerici”** karakterini keşfetmesi bilhassa İmralı sonrasında.

Sorunun Kemalizm'den ibaret olmadığına yukarıda vurgu yapmıştık, hatırlatalım: **Kemalizm**, tarihi sürecin okunmasından, devlet yapılanması tahlilinden, emperyalizmle ilişkilerin doğru biçimde nitelendirilmesinden ve pek tabii ki ulusal soruna yaklaşımdan (devrim sorunundan hiç değil!) bağımsız bir olgu değildir. Kemalizme bırakın devrimciliği, ilericilik ya da demokratik elbisesi giydirirseniz, emperyalizmin tahlili ile ilgili yanlışlara düşmeniz **kaçınılmazdır**. Ülkemizdeki sınıfları analize kalkıştığımızda işler büsbütün karışır! Çeyrek yüzyıla yakın ve de tam yetki ve büyük bir güçle iktidarda bulunan Kemalistlere **feodalizmi tasfiye** ettirmeniz kaçınılmaz hale gelecektir...

Ha keza onların partisi CHP de hakim sınıf partisi değil, **haşa**, faşist parti hiç değildir. T.C tarihi boyunca da Kürt ulusuna yönelik katliamlar değil, feodal kalkışmalara yönelik tasfiye operasyonları yapılmıştır (Aydınlıkların kulağı çın çın çınlasın). Bu yüzden de şovenizmin batağında kulaç atmaktan kurtulamaz olursunuz. Eskisi ve yenisiyle **TKP'den DHKP-C'ye** uzanan bir hatta bir dizi siyasi hareketin nasıl ve neden kıvrıldığı, hangi zeminde ne tür politikalar ürettiği daha iyi anlaşılacaktır.

Milliyetçilik denen olgu Kemalizm ile bağı kurulmadan ele alındığı, faşist ideoloji on yıllardır MHP ve türdeşlerine endekli biçimde işlendiği için **sapla saman** birbirine karıştırılmakta, olan bitenler anlaşılammakta, devlete sadece **“faşist”** demekle ya da **“derin devlet, devletin kendisidir”** diyerek işin içinden çıkılacağı sanılmaktadır. Öyle ki Ecevit ve Baykal'ın değiştiğine yani faşistleştigiğine dair teoriler üretmek zorunda kalındığı için kafalar büsbütün karışmakta ve karıştırılmaktadır.

Nitekim aynı durum sadece **“sosyal demokrat”** kisveli sahte reformistler için değil **AKP/Tayyip** vb.leri açısından da geçerlidir. Hakim sınıfların bu tür (islami peçeli) temsilcileri, örneğin **MSP/RP/Erbakan** vd.leri söz konusu olduğunda da faşist sıfatını esirgeyenler, şimdi de Tayyip, Arınc ve diğerleri için dönem dönem çeşitli konulara ilişkin yaptıkları açıklamaları ve tavırlarından kaynaklı (bilhassa diğer kliklerle çatışmalı durumlarda) devletle **“temelli”** çelişkilerine dair yorumlar yapılabilmektedir. Bunların, hakim sınıfların temsilcileri ve emperyalistlerin uşağı olduğunu, dolayısıyla özü itibarıyla faşist nitelik taşıdığını bilince çıkarmayanların, kimi dönemlerde egemenlerin politikalarına **alet** olmaktan ve **yedeklen-**

mekten kurtulamayacakları açıktır.

Hrant'ın katlinin ardından, soruşturma çerçevesinde medya aracılığıyla ortaya saçılanların yarattığı tartışma ve tepki ortamında; faşizmin devletle **özdeşleşen** varlığından öte yaklaşan bir tehlike olduğuna dair vurguların öne çıkması, şiddetle yönlendirilen ve ırkçılık boyutunda işlenen bir milliyetçilik dalgasının köklerinden ve temel unsurlarından kopuk biçimde işlenmesi, **“kundaktan mezara”** zerk edilen/işlenen resmi ideolojinin fonksiyonlarının iyi kavranamamasıyla da ilgili bir durumdur. **Kemalizmin bu kadar kesin ve tartışılmaz bir ortak kabul halinde bilinç altlarına kazınmasının başarılması da bu işin ilk amaçlarından birisi değil midir zaten?**

Ezilen ulus ve ulusal azınlıklara yönelik azgın şovenizm, inkarcı ve imhacı politikalar Kemalist ideolojinin **özünü** oluşturmaktadır. Kemalist iktidarlar tarafından pratikleştirilmişlerdir. Türk milliyetçiliğinin devlet eliyle ırkçı bir boyutta topluma empoze edilmesi Kemalizmin **politikasıdır**. Bütün hakim sınıf partileri, 84 yıldır bu politikaları **eksiksiz** bir biçimde yerine getirerek görevlerini ifa ettiler.

Katillerin, çetelerin, “derin devletin”, kontrgerillanın, “özel” örgütlenmelerin vd.lerinin **ideolojik kökleri** Kemalizm'dedir. İsmi “derin devlet” ya da kontrgerilla örgütlenmesi içerisinde anılan Mehmet Ağar'dan Veli Küçük'e, Korkut Eken'den İbrahim Şahin'e bütün asker ve polis şefleri her şeyden önce iyi birer Kemalisttirler. Tıpkı Türkeş, Evren, Türün, Büyükanıt, Bir, Özkök, Bahçeli vd. gibi. Tıpkı İnönü, Ecevit, Karayalçın, Baykal vd. gibi. Tıpkı, Demirel, Cindoruk, Çiller, Yılmaz gibi. Ve herkesin yanıldığının aksine tıpkı Erbakan, Tayyip, Gül, Arınc gibi.

Kemalizm, bu ülkede emperyalizme sadık uşaklık, komprador burjuvazi ve büyük toprak ağaları sınıflarının halk sınıfları üzerinde **zalimce diktatörlüğü**, Türk ulusunun Kürt ulusu ve diğer ulusal azınlıklar üzerinde inkara ve imhaya dayanan **ırkçı ve şovenist baskı sistemi**, parlamenter-anayasal maskeli bir **faşizm** demektir. Bunu kayıtsız şartsız uygulayan ancak “Atatürkçülük”e ilişkin kimi biçimsel eleştiriler getiren, kendi parti maskesinden kaynaklı tabanına yönelik ikincil konularda farklı söylemler tutturuların Kemalizmle temelde kurulu olan ilişkileri kopmamaktadır.

Türkiye'de faşizme karşı yürütülecek mücadelenin belli belirsiz bir takım kesimlere, odaklara, gruplara karşı yürütülmesi sözkonusu değildir. Bunun devlete, düzene, sisteme karşı yürütülecek mücadelenin tam da kendisi olduğu **açık biçimde** görülebilmelidir. Bunun merkezinde **ideolojik mücadeleye** ciddi bir rol düşmektedir. Zira kendini milliyetçiliğin çeşitli renkleriyle dışa vuran faşist ideolojinin **kaynaklarına inmek** ve hesaplaşmayı o zeminde yapmak gerekmektedir. Ajitasyon-propaganda ve teşhir faaliyetleri, bu ideolojik mücadele **eşliğinde** yürütüldüğü taktirde sağlıklı biçimde yol alabilmek mümkün olacaktır.

Türk-İş yönetimi sermayeyle dirsek temasını artırıyor

Ocak ayı, kamuda ve özel sektörde **TİS görüşmelerinin** başladığı bir aydır. Konfederasyonlar bu zamana kadar, göstermelikte olsa, bu süreç başladığında istenen zam miktarı vb. talepleri içeren açıklamalar yaparak, TİS'in gidişatını daha baştan göreceli de olsa belirlemeye çalışırlardı. Ancak, sermayenin artan saldırıları karşısında zaten ciddi bir direnişleri olmayan, olabileceklerin de önünü kesmeyi kendilerine adeta "ilke" edinen konfederasyon yönetimleri, artık açık bir biçimde, işçinin değil sermayenin sözcülüğüne soyunduklarını beyan edercesine açıklamalar yapmaya, sermayeyle girdikleri dirsek temasını daha da sıkılaştırmaya başlamış, dahası aleni bir işbirliğine girmiş bulunmaktalar.

Bunun en son örneği, TİS görüşmelerinin başladığı günlerde Türk-İş'in yaptığı açıklamada görülmektedir. Türk-İş, özeti, mevcut hakların korunmasını ve zam vb. taleplerin hiç mi hiç gündeme getirilmemesini içeren açıklamasıyla, TİS'in gidişatını daha baştan patron lehine belirlemeye, böylelikle de işçi-emekçilerin insanca yaşama dönük zam taleplerinin önünü kesmeye çalışmıştır.

Bu sürecin öneminden dolayı, hem Türk-İş'in bu açıklamasına ilişkin bilgi

almak, hem de TİS görüşmelerinin başladığı sektörlerden biri olan ve de her TİS döneminde ciddi tartışmalara, eylemlere sahne olan deri işkolundaki gelişmeleri öğrenmek için, Deri-İş Genel Başkan Vekili **Musa Servi** ile görüştük.

Servi; "Türk-İş daha TİS görüşmeleri başlama aşamasındayken böyle bir açıklama yaparak tabanın taleplerinin önünü kesmeye çalışmaktadır. Birçok sendikada henüz yetki süreci bitmemişken, Ocak ayında başlaması gereken görüşmeler başlamamışken yapılan bu açıklama, sermayeyi ve hükümeti kırmadan süreci atlatma kaygısı taşıyor. Türk-İş, sermayeyle dirsek temasını artırıyor.

Yapılan açıklamada TİS taleplerine ilişkin hiçbir şey yer almıyor. Talep edilecek zammın ilişkin neyin taban olarak alınacağı vb. olması gereken şeyler de yok. **Bize de herhangi bir rakam söylemiyor Türk-İş yönetimi.** Oysa eskiden konfederasyonlara bağlı sendikalar biraraya gelir ve talepler belirlenirdi. Buna karşı şubelerin bir tutum alması gerekiyor, ancak maalesef bu yönlü toplu bir tavır yok henüz. **TİS görüşmelerinin, Türk-İş'in koyduğu bu mevcut hakları korumaya dönük eğilimle bitmesi durumunda, özel sektörde de aynı dayatmayla karşılaşacağız.** Ki, şu

süreçte deri işkolunda da görüşmeler başlamış bulunmakta. Ancak konfederasyonun bu tutumu daha görüşmelerin başında etkisini gösterdi ve patron esnek çalışma, ödünç çalıştırma vb. uygulamaları kapsayan **4857 No'lu İş Yasası'nı** dayatmaya başladı. Ancak bizim bunu kabul etmemiz söz konusu bile olamaz. Bizim tabanla birlikte belirlediğimiz taleplerimiz, ücretlerde % 25-30 ve sosyal haklarda % 50-60 artış ve bunların dışında 1 Mayıs'ın tatil olması, 8 Mart'ın ücretli izin sayılması vb.dir. Bunları bir taslak halinde patron sendikasına sunmuş bulunmaktayız. İlk görüşmeyi yaptık, önümüzdeki günlerde ikinci bir görüşme

yapacağız. Çalışmalarımızı tabanda yürütüyoruz ve bu süreci Türk-İş'in sermaye yanlısı tutumuna ve de işveren sendikalarının yaptırım dayatmalarına karşın, en yüksek kazanımla bitirme çabalarımızı sonuna kadar sürdüreceğiz" dedi. (Kartal)

Hükümete uyarı

TMMOB ve Yapı Yol-Sen üyeleri ile İller Bankası çalışanları, Meclis Plan ve Bütçe Komisyonu gündeminde bulunan **İller Bankası Yasa Tasarısı** konusunda hükümeti uyararak, tasarının geri çekilmesini istediler.

9 Şubat günü Ankara'da **İller Bankası Genel Müdürlüğü** önünde toplanan mimar, mühendis, memur ve sendikacılar banka yönetimini ve AKP Hükümeti'ni alkış ve ıslıklarla protesto ettiler. Eylemde KESK Genel Başkanı **İsmail Hakkı Tombul** ile ortak imzalı metni okuyan TMMOB Başkanı **Mehmet Soğancı**, 70 yıldan fazla hizmet üreten İller Bankası'nın kamu hizmeti vermektan çıkarılarak, "İlbank" unvanlı, bir kalkınma ve yatırım bankası yapılmak istendiğini söyledi.

(Ankara)

Emekçinin Gündemi

Sendikal kongrelerin işçi sınıfı içindeki yeri

Geçmişten günümüze, sendikalar zaman zaman işçi sınıfının hak alma mücadelesinde olumlu katkılar sunarken, zaman zaman da üstlerine düşen sorumlulukları yerine getirememişlerdir.

Bugün konfederasyonlara hakim anlayış sarı bürokratik ve gerici anlayıştır. (Bazı şubeler hariç.) Bundandır ki, son dönemlerde uzun mücadelelerle kazanılan tüm haklar tek tek elden gidiyor. Hatta bazen sendikaların, yükselen mücadelelerin önünde dalga kıran görevi yaptıklarını da görüyoruz. Son olarak **Merkez Bankası Başkanı** emekçilere biçtiği değeri gösterdi. Bu sözlerin kamuda başlayan toplu sözleşmeler süreci önce söylenmesi tesadüfi bir durum değildir. Bu açıklama, emekçilere yönelik bir saldırı olarak düşünülmelidir. Ancak sendika konfederasyonlarımızda bu konuyla ilgili çit yok. "Yüksek ücret, enflasyonu da yükseltir" açıklamasını herkes duymasına rağmen, sağır oyanmaktadır. Çünkü 2007 yılı genel kurul yılıdır. Sendikalarımız hükümetin arka bahçesi du-

rumdadır. Yani işçilerin kurumları işçilerin elinde değildir. Bu durumdan da görüldüğü gibi, sendikal kurumların merkezleri işçilerin çıkarlarını temsil etmiyor. İşçi sınıfının kurumları kuşatılmış ve işgal edilmiş durumdadır.

2007 yılı, sendikalarda kongreler yılı olacak. Şu an **DİSK** ve **Türk-İş**'te başlayan şube kongrelerini genel merkez kongreleri izleyecek. **Kongreler bu nedenle önemsenmelidir.** Bunların içinde ise en önemli yeri hizmet iş kolu oynayacaktır. Son yasalarla hizmetin satın alınması, hizmet iş kolunun önemini biraz daha artırmaktadır. Yeni sendikalar yasasında yapılacak düzenleme de bunu göstermektedir. Ancak bunun yaratılabilemesi için şubelerde başlayan kongreleri doğru ele almak ve örgütlemek gerekir.

Hizmet iş kolunda bulunan DDSB'liler sürecin öneminden kaynaklı, iş yerlerinde bulunan başta devrimci-demokrat ve yurtseverler olmak üzere, iş yerlerindeki öncü işçilerinden oluşacak

bir ortak çalışma başlatmalıdır. **Ancak birkaç önemli noktaya dikkat edilmelidir.** İş yerlerindeki delege seçimlerinde sendikal kadrolar oluşmasından dolayı, işçi sınıfı mücadelesine inanan ve bu yolda mücadele eden ve edecek bireyler esas alınırken, sendikaları kazanmak için her yolu mubah sayan ve yıpranmış bireyler ile bu bireyleri sahiplenen anlayışlara karşı açık tavır alınmalıdır. İşçi sınıfı içinde bu tür çalışma tarzlarının uzun vadede zarar verdiğini bilmekteyiz.

Sınıfın kazanımlarının mücadele ile olacağı gerçeği üzerinden birlikte olmak esas alınmaktadır. **Sendikalarda oldukça hakim olan ve günümüzde ilericilerin iktidar olmamasının önünde en büyük sorun olarak bugün halen durmaktadır.** Bunun için izlenecek yol kongre sürecinde sürecin önemi ve yöntemleri işçilerle paylaşılmalıdır. Temel alacağımız durum ise açıklık ve karar mekanizması işletilerek yapılmalıdır.

Sendika kongrelerinde kaybettiğimiz her yerde mücadele etmeyi sürdürmeliyiz. **Sendikalarda bugün kaybedenler buldukları mevzilerden çekilirler.** Yani mücadele kongrelere bağlı yürütülür. Oysa sınıfın içinde uzun vadeli çalışma ile iktidar olunur ya da iktidar korunur. Bunun için kaybettiğimiz her yere ayrıca müdahale etmeliyiz.

Bu örgütlenmelerde ileri çıkan her iş-

çiyi DDSB politikaları etrafında örgütlemek esas alınmalıdır. **Kongreler bu yapıyla da ele alınmalıdır.** Çünkü kongreler işçilerin sorunlarını tartıştığı ve öncü işçilerin öne çıktığı süreçlerdir. Bunun için daha iyi bir sendika ve şube çabası içinde olmalıyız.

Mevcut hakların tek tek elden gittiği ve giderek daralan sendikalarda, sendikal örgütlenmelerin geleceğin nasıl örgütleneceğinin tartışıldığı ve yeni açılımların sunulduğu kongreler yaratmalıyız. 2007 Genel Kurullarında milyonlarca örgütsüzlüğün bulunduğu gerçeği karşısında sendikaların örgütlenme politikaları oluşturulmalıdır. Burada başlayan bu politikalar sendikal merkezlerle ve konfederasyonlara taşınmalıdır.

Bu alanda bulunan DDSB'li faaliyetçiler bu kongreleri sendikal hareketin sorunları ve çıkış yollarını tartışma alanları yapmalıdır. Günümüzde sendikal kurumların yeniden işçilerin hizmetine sunulması için mevcut geri statükocu yerler bombalanmalıdır. Bu kurumların işçilerin eline geçilmesi için daha fazla çabaya ihtiyaç bulunmaktadır. Bunun dışındaki yerler ise genişletilmeli ve güçlendirilmelidir. Çünkü gün örgütlenme ve mücadele etme günüdür. Sonuç olarak; **8 Mart Emekçi Kadınlar Günü için 4 Mart'ta yapılacak Kadıköy mitinginde alanlarda buluşalım!**

Erzincan köylüsü endişeli: “Su yaşamdır!”

Tarımda devlet eliyle onca sorun yaratılırken, son yıllarda daha yoğun olarak gündemleşen küresel ısınma, dünyanın ekolojik dengesine ciddi tehditlerde bulunmaktadır. 2003 yılından bu yana bilim insanlarının ve çevrecilerin sürekli olarak dile getirmesine karşın, küresel ısınmanın en büyük nedenlerinden biri olan sera gazının doğaya salınmaması noktasında ciddi adımlar atılmamaktadır.

Özellikle son yıllarda ülkemizde küresel ısınma kendisini, mevsim normallerinin üzerinde seyreden **hava sıcaklıkları** ve **yağışların azalmasıyla** göstermiştir. Bu nedenlerin sonucunda ise ülkemizde artık susuzluk ve kuraklık tehlikesi baş göstermektedir.

Mevsim normallerinin altında düşen yağış miktarı, sıcaklığın yükselmesi, su kullanımının planlı yapılmaması, barajlardaki suyun kullanımının planlanmaması nedeniyle susuzluk ve kuraklık had safhalara çıkmıştır. **Ve bu sorun fabrikalar ve özellikle de köylü yığınlar için büyük bir tehdit oluşturmaya başlamıştır.**

Son 30 yılın en sıcak kışını geçirdiğimiz şu süreçte barajlardaki suyun azalması nedeniyle **Kocaeli, Muş** vb. çoğu il ve ilçeye su verilmemiştir. Su kıtlığı şimdiden köylüyü vurmuş durumda, çoğu ürün yıl içerisinde gereksinim duyduğu suyu bulamamıştır. **Özellikle buğday üreticisi köylüler bu durumdan çok etkilenmektedir.** Bu durum aynı zamanda un üreticisini de zor durumda bırakmaktadır.

Bölgemizde yaşanan kuraklığın etkilerini ve bunun köylüler üzerindeki sonuçlarını Erzincan'daki köylülerden dinledik:

“Bu havalar bizi hepten bitirecek”

Yalnızca'dan Zeki Turan: Bizim burada tek geçim kaynağımız çiftçiliktir. Ancak geçiniyor musunuz dersiniz açık. Tarımda verdiğimiz emeğin karşılığını alamıyoruz. Gübre, mazot, tohum fiyatları her gün artıyor, bunun karşılığında ürettiğimiz ucuz fiyata alınıyor. Devlet

destek veriyoruz diyor ama biz hala göremedik. **Çiftçinin ödediği vergiler çok fazla, bu da bizi perişan ediyor. Çiftçiyi yıldırmaya çalışıyorlar, amaçları tarımı bitirmektir.** Bu yıl havaların mevsim normallerinin üzerinde seyretmesi de bizleri kötü etkiledi. Bu gidişatta buğdayların boy vermemesinden endişe duyuyoruz. Hala doğru dürüst kar göremedik. Kuraklığın olması sadece tarımı değil yaşamımızı etkileyecek, çünkü su yaşamdır.

Üzümlü Avcılar'dan Cebrail Çelik: Köyümüzün gelir düzeyi düşük, gençlerin çoğu işsiz. Çiftçilik ve hayvancılıkla yaşamımızı sürdürmeye çalışan köylüleriz. Kendim üzüm yetiştiriyorum, bunun yanında nohut, fasulye, elma gibi farklı ürünler de yetiştiriyoruz. Tüm çiftçiler gibi bizi de şu süreçte endişelendiren havaların mevsim normallerinin üstünde seyretmesidir. **Bu, kuraklık tehlikesi demektir. Böyle olunca bahar aylarında gece oluşan don tehlikesi hasadı birden bire yarıya düşürmekte.** Tarım İlçe Müdürlüğü'ne başvurduğumuzda sigorta yapın, deyip geçiştiriyorlar. Zaten devlet üretmememiz için ne gerekliyorsa yapıyor. Üstüne bir de havaların böyle

olması herhalde bizi hepten bitirecek.

Molla köy'den bir köylü: Bizlerin geçim kaynağı tarımdır. Ancak her geçen gün durumumuz kötüye gidiyor. Biz burada sulu tarımla uğraşyoruz. Fasulye, şeker pancarı vb. Bizim en büyük sorununuz su sorunu. DSİ'nin özelleşmesiyle beraber su paraları üç dört misli arttığı gibi önceden taksit yaparlarken şimdi su paraları peşin isteniyor. Yani para ödeyemezsek tarlayı sulayamıyoruz. Biz yetiştirdiğimiz buğdayı devlete 300 bin liraya satarken onlar tohumu bize 600 YKr'ye geri satıyor. **Bütün yıl boyunca çalışıyoruz ancak yine de borçlarımızı kapatamıyoruz.** Yani bir buğday ekiminden elimizde kalan tek kâr samanıdır. Bunca sıkıntının üstüne bu yıl havalardan yana da şansımız yok. Kâr etmediği için bu yıl buğdaydan verim alamayacağız. Bu nedenle buğday fiyatı bu yıl bayağı yükselir. **Şimdiye kadar ayakta kalmak için devletin köylüyü bitirmek için yaptığı tüm baskılara bir şekilde dayandık.** Ancak kuraklıkla nasıl baş ederiz bilmiyorum.

“Verim şimdiden sıfır”

Yeşilyurt'tan bir köylü: Bu bölgede

biliyorsunuz geçim kaynağımız alınterimiz. Biz çiftçilik yapıyoruz ancak ektiğimiz yetmiyor. Bu nedenle de ben başka tarlalarda da çalışıyorum. **Bu yıl havaların böyle seyretmesi şimdiden belimizi büktü.** Karın yağmaması nedeniyle toprak don yaptı. Bu nedenle sonbaharda atılan buğday tohumları toprağın don nedeniyle kabarmasından kaynaklı buğday kökleri koptu. Verim şimdiden sıfır. Bir de bizim dışımızda buğdayı geç ekenler var, onların ürünü ise hiç yeşermedi. **Eğer Mart ayına kadar yağış olmazsa tohumlar kesin çürür.** Bu sene buğday olmayınca hayvancılık da zorlaşacak. Çünkü hayvansal yem ürünleri pahalı olacak. Hal böyle olunca ne tarım ne de hayvancılık yapma şansımız olacak. Çünkü bizler zaten yoksul köylüleriz. Biz geçen dönem kooperatiften borç alarak bu yıl ekim yaptık. Borcumuzu ödeyemezsek kooperatif var olan malımıza da el koyacak. 10 dönüm buğday ekim, havalardan kaynaklı alacağım ürün 2 ton. Onun ederi de 600 milyon. Bu benim borçlarımı kapatmaya yetmez. İşimiz zor anlayacağınız.

Molla köyden Serhat Ayyıldız: Benim de tek geçim kaynağım tarım. Biliyorsunuz köylünün yaşadığı sıkıntılar hep benzerdir. Üretemez, ürettiğini pazara süremez. Bunun nedeni emperyalistlerin köylüyü bitirmek çabasıdır. Mesela biz geçen yıl fasulye ürettik. Tefeci-tüccar ürünümüzü 1,5 YTL'ye alıyor. Dışardan (Trabzon'dan) biri geldi. Ürünümüzü 2 YTL'ye almak isteyince buradaki alıcılar ona baskı yaparak geri gönderdiler ve ürünümüzü yine kendileri istedikleri fiyata aldı. **Hepimiz borçlu olduğumuzdan kaynaklı ürünü bir an önce elden çıkarmak için bunlara satmak zorunda kalıyoruz.** Malum bu yıl havalar da kötü gitti. Yağmur, kar yağmadı. Bizim buralarda tarım genelde suludur. Biz normal koşullarda su bulamazken şimdi ne yaparız bilmiyorum.

(Erzincan)

Tahıl Üreticileri Birliği'nden açıklama

Yapılacak ithalatın üreticiye darbe vuracağını söyleyen yetkililer, bugünkü stokların ihtiyaca yettiğini belirttiler.

Tarımda özellikle AKP hükümetinin emperyalist tekellerin yararına yaptığı uygulamalar üretici köylülerin tepkilerine neden oluyor. **Tahıl Üreticileri Birliği** de bir açıklama yaparak yapılacak mısır ithalatının üreticiye darbe vuracağını söyledi. Tahıl Üreticileri Birliği Başkanı **Nur Özkan**, yaptığı açıklamada iç piyasada stoklarda bekleyen yeterince mısır olmasına rağmen ithalat kapılarının açılması için yapılan baskıları takip ettiklerini ifade etti.

Alınan tohum miktarı ve piyasanın talepleri göz önünde tutulduğunda bugün stoklarda 800 bin ton mısır beklemediğinin bilgisini veren Özkan, gününbirlik çıkarlar için ithalat çığırkanlığı yapanları eleştirdi. İthalat çığırkanlığı yapanların ise uzun vadede kendi bindikleri dalları keseceklerini sözlerine ekleyen Özkan, şu an yapılacak ithalatın ülke çıkarlarına ve yerli mısır üreticilerine darbe anlamına geldiğini vurguladı. Özkan, “**Üreticinin ürünün ki-**

losunu 45-50 YKr gibi abartılı fiyattan satmak istediği kesinlikle gerçeği yansıtmıyor. Duyularımıza göre bu abartılı rakamlar TMO yetkililerine telâffuz edilerek ithalat konusunda baskı unsuru yapılmak istenmektedir” diyerek yem sanayisine tepki gösterdi. Özkan ayrıca, kalitesiz ve genletriyle oynanmış mısırı bedava veriyorlarmış gibi ithalat konusunda baskıcı yanlı ve yanlı beyanlarda bulunulduğunu aktardı. (H. Merkezi)

Köylüyü batırdılar, kapıları yağmaya açıyorlar!

Geçen yıl önceden mal ithal ederek köylüden alım yapmayan, yaptığı alımları da düşük fiyatlar ile yapan birlikler ve **Toprak Mahsulleri Ofisi (TMO)** bu yıl aynı oyunu yasal olarak oynamaya çalışıyor. Geçtiğimiz yıl Temmuz ayında ürününü tarlalardan toplayan birçok buğday ve mısır üreticisi köylü, maliyetinden bile düşük açıklanan taban fiyatlarıyla karşılaşmış, ürününü özel şirketlere "**karın tokluğuna**" satmak zorunda kalmıştı. Bu konuda açıklama yapan **R. T. Erdoğan** böyle bir durumun tekrar yaşanmayacağını, iç pazardan mal alınmadan, dışarıdan yönetmeliklere aykırı şekilde mal alınmayacağını açıklamıştı.

Bu açıklamanın ardından devlet geçen yıl yaptığı kanunsuzluğu bu yıl yasallaştırarak yapacak. Tohumluk olmayan mısır ve ekmeçlik buğday ithalatında, mısır için 300 bin ton, buğday için ise 400 bin ton tarife kontenjanı açıldı.

Resmi gazetede TMO tarafından

hazırlanan ve bakanlıktan onay görek açıklanan tarife, **17 Şubat Cumartesi** günü sayısında yayınlandı. Konuya ilişkin Bakanlar Kurulu kararına göre söz konusu kontenjane sıfır gümrük vergisi uygulanacak. Bu da mazottan gübreye kadar birçok girdi kaleminde vergi altında kalan köylünün devlet ve hükümet gözündeki yerini gösterir boyutta. Can alıcı nokta ise bu ithalat lisansının geçerli olacağı tarihler.

Hasat öncesi depoları dolduracaklar

Hatırlanacağı gibi geçen yıl açıklanan düşük taban fiyatlarının bahanesi olarak devlet "**... Depolarımız dolu, talep yok ne yapalım?**" (Mehdi Eker) demişti. Mısır için açılan ithalat lisansı 31 Ağustos 2007, buğday için olansa 31 Mayıs 2007'ye kadar geçerli yani tam hasat zamanına kadar. Geçen sene köylüyü zarar ettirenler, onları iflas batağına sürükleyenler bu sene de onlara aynı oyunu oynamakta kararlı olduklarını gösteriyor.

Karar gereğince ithal edilecek ürünlerin ithal süresinin geçerlilik zamanı içerisinde serbest dolaşıma girmesi şartı var. **Yani depolar dolduktan sonra Türkiye aracı rolü oynayarak fazlasını ihraç da edebilir.** Ancak köylünün elindeki ürünün ne

olacağına dair bir açıklama yasa taslağı içerisinde geçmiyor. Konuya ilişkin öncesinden defalarca açıklama yapan köylüler ve köylü örgütlenmeleri ise dışarıdan ithal ürün alınmaması gerektiğini, zaten yerli üretimin Türkiye'ye yetecek kadar fazla olduğunu ve hatta ithal edilebileceğini söylüyorlardı.

Şimdi ise hasat zamanı köylü gene özel şirketlerle baş başa kalacak, taban fiyatına yakın bir fiyatla ürününü satmak zorunda kalacak. Ancak bu sefer açıklama ne olacak, bu oyun nerede bitecek?

(H. Merkezi)

Narenciye yine dalda kaldı

Her yıl sonunu büyük eziyetlerle tamamlayan narenciye üreticileri, bu yıl da aynı eziyetlere maruz kaldı. Mazot fiyatları, ele geçmeyen destek primleri, gübre fiyatları derken, üreticiler en büyük soygunu hal'de yaşadı.

8 Şubat Çarşamba günü açıklama yapan ZMO Mersin Şube Başkanı **Mehmet Ateş**, üreticilerin, büyük şehirlerde kilosu 1 ila 2 YTL arasında olan portakal fiyatlarını 10 YKr'ye kadar düşürdüğünü ancak alıcı bulamadığını söyledi. Narenciye üreticilerinin 4 yıldır devasa ölçüde zararda olduğunu söyleyen Ateş, ürünün her sene dalında çürüdüğünü söyledi.

Öte yandan İstanbul Sebze Meyve Hali Başkanı **Burhan Er**; yaptığı açıklamada gelen portakalın donmuş olduğunu söyledi. Diğer yandan ise diğer üretici birlikleri ve halden alım yapan manav birlikleri malın hallere 10 yeni Kuruştan gelirken çıkışının 2 YTL'ye varmasına vurgu yaparak böyle bir durumda hem malın pazarda alıcı bulamayacağına hem de üreticinin sürekli olarak zararda olacağına dikkat çekiyor. (Mersin)

Köylü traktörlerini satıyor; hükümet alkışlıyor

Bir yandan köylüler traktörlerini satarken, hükümet yetkilileri ise dalga geçer gibi tarımda büyümenin olduğundan, taban fiyatların yüksekliğinden, köylünün mağdur olmadığından bahsediyorlar.

Köylüler ekonomik olarak her geçen gün daha ağır ve sancılı bir süreçte yaklaşıyor.

Buna bir örnek geçtiğimiz günlerde **Manisa'nın Saruhanlı** ilçesine bağlı **Gökçeköy Beldesi**'nden geldi. Gökçeköy'de bankadan aldıkları kredilerden ötürü borca giren ve bunu ödeyemeyen birçok köylü, traktörünü satarak tekrar eşeklerini kullanmaya başladı. İlk başlarda eşek satın alarak tarlaya giden ve tarlasını bu şekilde işlemeye çalışan birkaç köylü zaman içerisinde diğerlerine de örnek haline geldi. Konuya ilişkin basına demec veren Manisa Ziraat Odası Başkanı **Nuri Solman**; "**Bugün çiftçinin elindeki traktörün satılmasına seyirci kalanlar yarın da topraklarının satılmasına seyirci kalacaktır**" dedi. Köylüler ise "**Traktöre binmek bizim için hayal oldu. Belde dışı ulaşımımız haricinde bütün ulaşımımızı karakaçanlarla sağlıyoruz. Onlar yıllar önce atalarımızın yoldaşydı, şimdi bizim de yoldaşımız oldu. Tarlamızı işlemek istiyoruz, lakin mazot fiyatları da el yakıyor**" dedi.

Dünden bugüne değişenler

2003-2004 yılında yani AKP hü-

kümetinin yeni geldiği dönemlerde pek çok banka "**tarımın kalkınması!**" için o döneme göre düşük faizli krediler vermişti. Başta Ziraat Bankası olmak üzere pek çok banka da kısa

sürede bu uygulamayı yaşama geçirdi. Bu dönemde köylü tarafından rağbet gören bu krediler köylünün şu son yıllardaki tarım politikalarından ötürü daha da fakirleşmesi ile birer kurt kapısına dönüştü. Krediler ile traktör alan veya yenileyen pek çok köylü şimdi ise borcunu ödemek için traktö-

rünü satıyor.

Birileri yalancı ama kim?

R. T. Erdoğan'ın birçok yerdeki traktör satışlarını göstererek tarımın iyi olduğunu açıklamaya çalıştığı düşünüldüğünde ise kimlerin yalancılar olduğu ortaya çıkacaktır. 2001'de 10125 olan traktör satışı 2003 yılında 16.288'e çıkarken 2004'te ise bu rakam 27.008'i bulmuş. Ancak bu yıldan sonra ise bir düşüş var. Ancak TZOB yetkilileri **Otomotiv Sanayicileri Derneği (OSD)** açıklamalarına yer vererek gerçekte rakamların tutmadığını söylüyor. AKP'nin bu rakamlar üzerinden köylünün durumunu iyi göstermeye çalıştığını belirten TZOB yetkilileri 2004'ten beri açıklanan rakamlarla traktör satışlarının asıl rakamları arasında 10 bin fark olduğunu söylüyor. **Nitekim tarımdan sorunlu(!) Bakan Mehdi Eker'in verdiği rakamlar araştırıldığında 2004 yılından bu yana olan yıllar için ihracat olarak giden traktörlerin de sanki yurt içinde satılmış gibi gösterildiği görülüyor.** Ancak bakanlığın elinde bu traktörlerin kaçının kredilerden faydalanan köylüler tarafından alındığına ilişkin bir rakam veya araştırma da mevcut değil. (İzmir)

15 Şubat "komplosunun" 8. yılını geride bıraktığımız şu günlerde, ülkemizde ve dünyada oldukça önemli gelişmelere tanık oluyoruz. Dışişleri Bakanı Abdullah Gül'ün ardından ABD'nin soluklanmasına fırsat bırakmadan Genelkurmay Başkanı Yaşar Büyükanıt'ın ziyaretleri "başdöndüren" bir hızla gerçekleşti. Yapılan görüşmelerde Ortadoğu'da yaşanan gelişmeler başta olmak üzere, "terörle" mücadele ve daha bir dizi gelişme gündeme alındı. Her iki görüşmenin ana eksenini oluşturan noktalar; PKK ve buna bağlı olarak sınır ötesi operasyon, İran'a yönelik olası hava saldırısında TC'nin üstleneceği rol, Kerkük sorunu ve Ermeni Soykırımı Yasa Tasarısı oldu. Bunların içinde ön plana çıkan ise PKK ile mücadele sorunuydu. Ülkemiz hâkim sınıf temsilcileri bildik ve ezberlenen açıklamaların yanı sıra, ABD'den bu konuda somut adım istediklerini bir kez daha yineledi-

ABD'nin taşları ve kuşları

muştur. Üstelik bu operasyonlarda sahnede olan ABD değil Avrupa ülkeleri olmuş oluyor. Ancak Fransa operasyonun hemen ertesinde yaptığı açıklamalarda operasyonun ABD ve Türkiye'nin istemleri sonucu gerçekleştiğini açıkladı.

Bu açıklamaların ardından ABD Büyükelçisi Ross Wilson hemen bir basın toplantısı düzenleyerek uşağının gönlünü biraz daha hoş edebilmek için şu açıklamalarda bulundu; "Türkiye ile işbirliğimizin amaçlarından birisi de PKK'nın Avrupa'dan Türkiye'ye yönelik faaliyetlerinin engellenmesi. Bu konudaki çalışmalarımız so-

ğil' ifadesinde bulunuyor. Oysa ki aylardır bu konularda yürütülen pazarlıklarda ABD'nin bu duruma nasıl engel olduğu bilinmektedir. Ve yine ifade ettiğimiz gibi son dönem yapılan hamleler bir anlamda böyle bir durumu engellemeye dönüktür.

Uşaklık vizyonu

Abdullah Gül'ün ABD'ye ziyareti sırasında söylediği 'ortak vizyon belgesinin' genişletilmesinin yankılarını ve anlamını bu saldırılarda görmek mümkün. Kuşkusuz burada önemli olan yan ABD'nin istemleri doğrultusunda gerçekleşen bu operasyonların, TC'ye yüklediği artı sorumlulukların ne olacağıdır. Bush'un açıkladığı yeni Ortadoğu planı ve buna paralel olarak ısıtılan İran gündemiyle yaşanacak gelişmeler TC'nin konumlanışını daha da somutlaştıracaktır. Mevcut üslerin kullanımı ve bunların olası bir hava saldırısına uygun hale getirilmesinin yanısıra bu süreç bir uşak olarak TC'nin üstlendiği misyonun farklılaşmasını da beraberinde getirecektir. Çünkü; ABD açısından gerek ekonomik anlamdaki kriz, gerekse de Ortadoğu'daki bataklık durumu, uşakların rollerinde objektif olarak bir değişimi beraberinde getirecektir. Bu noktada vurgulanması gereken, klasik anlamda bir uşaklık rolünün ötesinde bir rol oynayacağıdır.

Emperyalistler ve ülkemiz hakim sınıfları açısından süreç bu biçimiyle ilerlerken Kürt ulusal hareketinin sürece yanıtı oldukça 'çarpıcı' oldu. Edip Başer'in bir süre önce yaptığı "PKK terörü için yararlı olacağına inanılması halinde Kuzey Irak'lı Kürt liderleriyle görüşebilirim" açıklamasına ilk yanıt Abdullah Öcalan'dan geldi. Avukatlarıyla yaptığı haftalık görüşmede Başer'e çağrıda bulunan Öcalan; "Bir an önce benimle diyaloga geçsin. Bu sorunu ABD, Avrupa'ya havale edeceklerine gelsin benimle diyaloga girsin. Sorunu üç ay içinde çözeriz" beyanında bulunuyor. Benzer açıklamaları M. Ağar'la ilgili de benzer açıklamalar yapan Öcalan, kendilerinin muhatap olarak görülmemesine "isyan" ederek bu çağrıyla gerçekleştiriyor.

Kürt Halkı özelinde saldırıların ivmesi artıyor!

"Komplo"nun 8. yılında sokağa dökülen Kürt halkı ise bu sürecin en ağır faturasını ödüyor. Hatay'da bir Kürt gencinin sivil faşistler tarafından bıçaklanarak katledilmesi, Mersin'de çeşitli isimlerle ortaya çıkan faşist örgütlenmelerin estirdiği terör ve daha bir dizi saldırıyla halk yüzyüze. Devlet terörünün tırmanışa geçtiği, şovenist saldırıların kendini her koşul ve fırsatta yenilediği bugün, bu saldırıların "barış" çağrılılarıyla son bulmayacağı bir gerçek.

Ülkemiz coğrafyasının en diri dinamiklerinden olan Kürt halkı üzerine yoğunlaşan

bu saldırıları genel saldırılar içinde değil, daha özel değerlendirmek ve üzerinde durmak gerekir. Bush'un yeni Ortadoğu planlarından bağımsız olmayan bu süreç, ülkemizde geliştirilen saldırı dalgasının tırmandırılmasına paralel bir seyir izleyecektir. Sınıf mücadelesinin bugün keskinleşmeye yüz tutan seyrine karşılık geliştirilen bu saldırıların ivmesini de bu keskinleşme durumu belirleyecektir.

Bu saldırılarda merkeze Kürt halkı açısından ve bu süreçte bizim tutumumuz açısından incelenmesi ve anlaşılması gereken bir dizi temel yan bulunmaktadır. Bugün Kürt hareketinin her renkten reformist çizgisinin binleri ayağa kaldırdığını görmek durumundayız. Elindeki gerilla gücü kendi deyimleriyle 'müzakere kozu' olarak adlandırılrsa da, yapılan çağrılarının hiç birinin yanıtı kalmadığı görülmelidir. Bu gerçekleri bilerek ve görerek önümüzdeki dönemi şekillendirmek oldukça önemli. Yani gerçeğin üzerinden atlayarak değil onu görerek ve anlayarak hareket etmeliyiz.

ler. Görüşmeler bitmeden Fransa merkezli başlatılan PKK operasyonu, "terörün mali kaynaklarının bitirilmesi" propagandasıyla belli merkezlerin basılması, 14 kişinin gözaltına alınarak tutuklanması, çeşitli bölgelerde ev baskınlarının gerçekleştirilmesi görüşmenin ilk elden sonuçları olarak gösterildi. Bunları takiben ülkemizde ise DTP yöneticilerinin evleri basıldı, sınırda bir canlılık göze çarptı. Bu saldırıları takiben, AİHM'nin HADEP'in yüzde 10 seçim barajıyla ilgili başvurusunu reddetmesi, Yargıtay 9. Dairesi Abdullah Öcalan'ın yeniden yargılanmasına gerek olmadığı kararı ile birlikte, Roj TV'nin kapatılması yönlü talep yeniden dile getirilmeye başladı.

Bir taşla iki kuş

Kürt hareketine yönelik tırmandırılan bu saldırı dalgasının ABD ile görüşmelerin yapıldığı bir döneme denk gelmesinin bir tesadüf olmadığı bir gerçek. ABD bu dönemde uyguladığı politikayla deyim yerindeyse "bir taşla iki kuş vurmak" istemiştir. Önümüzdeki dönem uygulayacağı politikaların belirleyiciliğinde, hem TC'nin gönlünü hoş tutmayı başarmış, hem de askeri açıdan bir cephe yaratmayarak Kürtleri karşısına almamış olacaktır. PKK'yi Kandil'de askeri açıdan sıkıştırmaktan ziyade, kendisine yeni bir savaş cephesi açmaktansa, ekonomik ve siyasi zeminde sıkıştırmayı daha uygun bul-

nuç verdi" diyor.

ABD'nin PKK hamlesi 2006 Aralık ayı itibarıyla başlıyor. Hatırlanacağı üzere ABD Dışişleri Bakanlığı terörle mücadele koordinatör yardımcısı Frank Urbancic, Aralık ayı başlarında 10 günde 6 Avrupa ülkesini oldukça sessiz ve gizli bir şekilde ziyaret ederek, PKK'ye karşı yapılması gerekenler konusunda görüşmelerde bulundu. O dönem itibarıyla basına yansıyan bilgilerde Fransa, Almanya ve Belçika gibi ülkelerin isimleri "bilinmiyordu." Bu ziyaretlerin ardından Türkiye'ye de yine aynı gizlilikle ziyarette bulunan Urbancic, Dışişleri Bakanlığı İstihbarat Dairesi Genel Müdürü Hayati Güven ve Edip Başer'le görüştü. Ve yine tam da bugünlere denk gelen tarihlerde Urbancic şu açıklamayı yaptı; "PKK kollarını her tarafa sarmış bir ahtapot. Bütün kollarına saldırmalıyız" dedi.

Bu gelişmelerin üzerinden çok değil iki aylık bir zaman geçti ve 'ahtapotun kollarına' saldırı startı verildi. Eş zamanlı gelişen bu saldırılarda 'sınır ötesi' harekât açısından ise bir kıpırdanışın ötesine geçmeyen durum varlığını korudu. Belli ki ABD şimdilik bu kadarıyla yetinmesi gerektiğini söyledi.

Gül ABD'ye gitmeden önce yaptığı açıklamada gazetecilerin PKK konusunda Türkiye'nin askeri önlem alıp almayacağı sorusuna verdiği yanıtta; 'Yapılmaması yönünde ABD'den bir telkin söz konusu de-

TKP/ML militanları şehitleri andı!

Elimize e-mail yoluyla ulaşan bir habere göre TKP/ML militanları devrim ve komünizm şehitlerini anmak için eylemlerine devam ettiler. 6 Şubat 2007 tarihinde Gülsuyu Mahallesi'nin çeşitli yerlerine "Devrim ve komünizm şehitleri ölümsüzdür", "Gerillalar ölmez, yaşasın Halk Savaşı", "Ermeni soykırımının hesabını soracağız" yazılı ve TKP/ML TIKKO imzalı yazılımlar yapıldı. Aynı gün sabahın erken saatlerinde halkın yoğun olarak geçtiği Özgürlük Meydanı'na (Pazar Girişine) "Devrim ve Komünizm Şehitleri Ölümsüzdür" ve Okul Durağı'na "Şehitlerimiz Yolunda Halk Savaşını Yükselt" yazılı ve TKP/ML TIKKO imzalı iki adet bomba süsü verilmiş pankart asılmıştır. Açıklamada "Düşmanın iki-üç günde bir atmış olduğu devriyeyle üç kere karşı karşıya gelmiştir. Düşmanın bütün engellemelerine rağmen organizeli bir şekilde sonuçlanmıştır. Düşman ise halk ile devrimcileri karşı karşıya getirmek için pankartları bahane ederek, Heykel'den sonrasına otobüs ve minibüs seferlerini iptal etmiştir" denildi.

İşkenceci polislere “zamanaşımı” zırhı

İşkencenin, gözaltına alınan kişiden bilgi almak, kişiyi ideallerinden arındırmak ve dışarıdaki insanlara da gözdağı vermek için yapıldığını bilmeyenimiz yoktur. Özellikle resmi gözaltılarda işkence gören devrimciler mahkemelere şikayetlerde bulunuyorsa da, işkenceciler hakkında dava açılması kimi zaman hiç mümkün olmuyor, olanlarda ise en önemli engel olarak “zamanaşımı” meselesi çıkartılıyor. İşkenceci polisler bu davalar sonucunda göstermelik ceza bile alsalar da bunların nasıl uygulanacakları malumumuz iken, yargılamalar genellikle bu düzeye dahi gelememekte/getirilmemektedir.

Daha önce **Birtan Altınbaş** davası

gibi onlarca örneğini gördüğümüz bu “zamanaşımı” engeli en son 1998 yılında gözaltına alınan **Ahmet Turan, Müslüm Turfan ve Dinçer Erdoğan**'a işkence yapmak suçundan yargılanan TMSH polisleri **Mehmet Hallaç, Şeref Bayrakçı, Mahmut Yıldız ve Ahmet Okuducu**'yu da “kurtardı.” İşkenceci polislerden en tanıdık isim kuşkusuz Ahmet Okuducu olmalı. Zira kendileri Limter-İş Örgütlenme Sekreteri **Süleyman Yeter**'in gözaltında işkencede katledilmesinde bizzat yer almış. Ancak hakkında açılan işkence davasına bir türlü bulunup getirilememiştir. Daha önce polis sanıkların beraati yönünde karar veren mahkemenin kararı Yargıtay tarafından bozulmuş ve yeniden yargılamaya başlanmıştır. **Ancak yargılamaya başlanması ne hikmetse 2 yıl sürmüştü.** Yargıtay'ın sanıklara ceza verilmesi gerektiğini bildiren beraat kararını bozması işe yaramadı, zira dosya mahkemeye döndüğünde zamanaşımı süresi doldurulmuştu.

Bir kez daha bir işkence davası bu şekilde bertaraf edilmiş oldu. İşkenceci polisler ise ellerini kollarını sallayarak işkencelerine devam ediyor.

(H. Merkezi)

İşkenceci polislere “zamanaşımı” zırhı

Mardin'in **Kızıltepe İlçesi**'nde **21 Kasım 2004** tarihinde polisler tarafından evinin önünde vurularak öldürülen 16 yaşındaki **Uğur Kaymaz** ve babası **Ahmet Kaymaz**'ın öldürülmesine ilişkin operasyonda yer alan 4 polis hakkında “**Öldürücü silahlarla etkili biçimde ateş ederek ve faili belli olmayacak şekilde Uğur ve Ahmet Kaymaz'ı öldürdükleri**” iddiasıyla açılan davanın 9. duruşması **Eskişehir Ağır Ceza Mahkemesi**'nde görüldü.

Mahkemede müdafî avukatlarından Erdal Kuzu olay yeri incelemeleri ve adli tıp raporlarına göre sanıkların öldürülenlerin yaşam hakkını ihlal ettiği ve tu-

tuklanması gerektiği yönündeki talebi mahkeme heyeti tarafından kabul edilmedi.

Sanık avukatlarından **Veysel Gürler** ise, baba Ahmet Kaymaz'ın, daha önce yardım ve yataklık suçlamalarından tutuklanmış olması ve evinde yapılan aramalarda bulunduğu öne sürülen ve başka birisi tarafından yazılan Kürtçe şiirde yer alan ifadelerin de göz önünde bulundurulması neticesinde “**terörist**” olabileceğini öne sürdü. Sanık polislerin, **Polis Vazife ve Salahiyetleri Kanunu**'nun 16. maddesi ve Uluslararası Zor ve Silah Kullanma Yasası'nın 9. ve 10. maddeleri gereğince silah kullandıklarını, bunun yanı sıra ellerinde bulunan silah ve maktüllerde bulunan silahın gücü karşılaştırıldığında daha fazla kurşun atma hakkının bulunduğunu söyleyerek tutuklama talebinin reddini istedi.

Sanık avukatının yaptığı savunmaya göre öldürülenler suçlu, öldürenler her zaman ki gibi “**vazifelerini**” yapan “**masum**” insanlar. Yanlı olduğunu her duruşmada açıkça ilan eden mahkeme heyeti de bu görüşlere katılarak sanık polisleri tutuklama gereği bile duymadı ve duruşmayı erteledi. (İzmir)

ANAP'ın kongresinde çocuklar linç edildi

Anavatan Partisi (ANAP) Van Merkez İlçe Kongresi'nde çelengi düşürdükleri gerekçesiyle 16 yaşındaki E.S ile 14 yaşındaki Z.S adlı çocuklar partililer tarafından linç edildi. Hastanede tedavi altına alınan çocuklardan E.S yoğun bakıma alındı.

ANAP Merkez İlçe Örgütü'nün **10 Şubat'ta Beyaz Saray Düğün Salonu**'nda yaptığı Olağan Kongreye, ANAP Genel Sekreteri ve Mardin Milletvekili **Muharrem Doğan** ve Genel Başkan Yardımcısı **İbrahim Çivici**'nin de aralarında bulunduğu çok sayıda kişi katıldı. Kongrenin sonunda salonun toparlanması sırasında partililer gönderilen çelenklerden birinin yere düştüğünü gördü. Salonu temizlemek için orada bulunan 16 yaşındaki E.S (16) ile Z.S (14) adlı çocukların çelengi düşürdükleri gerekçesiyle partililer dövmeye başladı. Çok sayıda partilinin dövdüğü çocuklar komalık hale getirildi. Fenalaşan çocuklar **Van Devlet Hastanesi**'nin

Acil Servisi'ne kaldırıldı. **Kafataslarında ağır darbe alan çocuklardan E.S yoğun bakıma kaldırıldı. E.S'nin hayatı tehlikesi sürüyor.**

Olayı duyan çocukların akrabaları hastaneye akın etti. ANAP'lıların çocuklarını sebepsiz bir şekilde dövdüklerini belirten her iki çocuğun akrabası olan **Mustafa Hüseyinoğlu**, ANAP'lılar hakkında davacı olacaklarını söyledi. Çocukların insanlık dışı uygulamalara maruz kaldığını da ifade eden Hüseyinoğlu, yetkililere duyarlılık çağrısında bulundu.

ANAP'ın artık bölge halkının sahipsiz olmadığını öğrenmesi gerektiğini ifade eden çocukların akrabalarından Haydar Ateş, ise ANAP'lılarla adalet önünde hesaplaşacaklarını kaydetti.

ANAP'ın artık bölgede itibar görmediği için böyle bir tutum içine girdiğini belirten Ateş, olayın sonuna kadar takipçisi olacaklarını vurguladı.

(Ankara)

Faşistler bir kişiyi katletti

Hrant Dink'in öldürülmesi ile birlikte artan milliyetçilik dalgasına faşist saldırılar eklenmeye devam ediyor.

14 Şubat günü **Mustafa Kemal Üniversitesi**'ne bağlı Meslek Yüksekokulu'nda okuyan Kürt öğrenciler faşistlerin saldırısına uğradı. **Ferhat Demirtaş, Ali Demirkıran ve Metin Kurt** isimli öğrenciler çeşitli yerlerinden aldıkları bıçak darbeleriyle yaralandı. Arkadaşları tarafından İskenderun Devlet Hastanesi'ne kaldırılan öğrencilerden Metin Kurt yaşamını yitirdi. **Atatürkçü Düşünce Derneği** üyesi olan faşistlerin sal-

dırısı sırasında olayı haber alan polis yaralı şekilde yerde yatan öğrencileri uzun süre hastaneye kaldırmadı.

Dörtüyl Çarşısı merkezinde dolaşırken “**Neden bize ters bakıyorsunuz?**” diyerek kendilerine sözlü tacizde bulunduğu söyleyen Ali Demirkan, faşistlerden birinin çarşısı merkezinde saklandığını, polislerin bunu bilmesine rağmen hiçbir şey yapmadığını söyledi.

Olayın duyulmasının ardından Mersin Üniversitesi'nde okuyan öğrenciler Çiftlikköy Kampüsü'nde bir açıklama yaparak saldırıyı kınadılar.

(H. Merkezi)

Milliyetçiliğe karşı eylem

Hrant Dink'in katledilmesinin ardından yükselen milliyetçi dalganın bir ayağını oluşturan Kuvayı Milliye Derneği'nin yemin töreninin basına yansımalarının ardından 13 Aralık Salı günü **Mersin Temel Haklar Derneği**'nin örgütlediği basın açıklaması, Taş Bina önünde saat 13:00 de yapıldı.

Basın açıklamasında “**İrkçılığa, şovenist milliyetçiliğe izin veremeyeceğiz**” pankartı açıldı. Hasan Biber'in okuduğu basın açıklamasının ardından eylem sloganlarla son buldu. Basın açıklamasına Partizan, DHP ve ESP destek verdi.

(Mersin)

İHD Hak İhlalleri Raporu'nu açıkladı

İHD İstanbul Şubesi 2006 yılında yaşanan hak ihlallerine ilişkin hazırladığı raporu açıkladı.

16 Şubat günü saat 13:00'te İHD İstanbul Şube binasında kamuoyuna açıklanan rapor; demokratikleşme iddialarının aksine, işkence, kötü muamele ve şiddetin devam ettiğini gösterdi.

Özellikle son dönemlerde daha sıklıkla tartışılan 301. maddenin gazeteci, yazar ve aydınları hedef gösterdiğini belirten İHD, bunun sonucunda Agos Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni **Hrant Dink**'in öldürüldüğünü dile getirdi.

Hatırlanacağı üzere **Elif Şafak**, **Orhan Pamuk** gibi yazarların ardını bırakmayan 301. madde, uzun bir süredir tartışılıyor. "Türklüğe hakaret" gerekçeyle haklarında dava açılan aydın ve yazarların her duruşması faşistlerin gövde gösterisine sahne oluyordu. Yazarlar linç edilmek isteniyor, her duruşma ülke gündeminde "olay" oluyordu. 301. maddenin hakkında dava açılan Agos Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni **Hrant Dink** Ermeni kimliği de kullanılarak linç edilmek istenmişti. Dink'in katledilmesinden sonra 301. maddeyi patron örgütlerinin müdahalesi ile yeniden gözden geçiren Adalet Bakanlığı maddeyi eski hali ile uygulamayı hedeflemektedir. Sivil toplum örgütü adı verilen aslında sermayenin sözcülüğünü yapan kurumların 301. maddenin özüne ilişkin bir endişeleri olmadığı son tartışmalarda ortaya çıkmış oldu. Hatta bu örgütlerin 301. Madde'nin yerine önerdikleri biçim geç-

mişteki 159. maddenin benzeri niteliktedir.

Hazırlanan raporda AB'ye uyum yasaları olarak çıkarılan pek çok yasanın pratikte uygulanmadığı belirtildi. İHD İstanbul Şube Başkanı **Hürriyet Şener** bir yandan AB'ye uyum yasaları ile demokratikleşme söylemlerinin olduğunu öte yandan **Terörle Mücadele Yasası**'nın ağırlaştırılarak çıkarıldığını ve uygulamaya başlandığını söyledi. 2000'li yıllarda yoğun bir şekilde propagandası yapılan "demokratikleşme sürecinin" bir aldatmacadan ibaret olduğu geçen süre içinde daha iyi anlaşılabilir oldu. Demokratikleşme sürecinde hak ihlallerinde işkence kötü muamele ve şiddet uygulamalarında herhangi azalma olmadı. Bu gerçeklik, İHD'nin her yıl düzenli olarak kamuoyu ile paylaştığı raporlarda açıkça ortaya konuyor. Türkiye Kürdistanı'nda daha açık ve yoğun bir şekilde uygulanan şiddet ve işkence bunların bir devlet politikası olduğunu gösteriyor. Diyarbakır Serhıldanı bahane edilerek şiddet **Türkiye Kürdistanı**'nda devletin kullandığı tek dil oldu. Şemdinli'de yaşa-

nanları Kızıltepe'de **Uğur Kaymaz**'ı ve babasının vurulması Diyarbakır'da patlayan bombalar ile şiddetin devletin Kürt halkına yönelik temel politikası olduğu bir kez anlaşılabilir oldu.

Raporu kamuoyuna açıklayan Şener; İstanbul'da 2006 yılında yaşanan genel hak ihlalleri raporuna ilişkin, 2006 yılı içerisinde **498**'i kadın, bin **524**'ü erkek, **86**'sı çocuk toplam **2 bin 108** kişinin gözaltına alındığını belirterek, 166 kişinin ise tutuklandığını kaydetti. Raporda **17**'si kadın,

108'i erkek, **12**'si çocuk olmak üzere toplam **137** kişinin işkence gördüğüne ilişkin İHD'ye başvuruda bulunduğu belirtildi. 7 tutuklunun hapisanede intihar ettiğini, 3 tutuklunun ise kendisini yaktığını, 39 tutuklunun da jandarma ve gardiyanlarca dövüldüğünü ifade etti. Muhalif gazetecilerin de bu süre içinde çeşitli baskılara maruz kaldığını belirten İstanbul şube yöneticilerinden **Şaban Dayanan**, 15 gazetecinin tutuklandığını TV ve radyolara 30 gün süreyle, 4 gazete ve dergiye ise toplam 75 gün süreyle yayın yasağı verildiğini kaydetti. Dayanan özellikle Beyoğlu, Şehremini ve Feriköy polis karakollarında işkence ve kötü muamelede sınır tanınmadığını da söyledi. Açıklanan rapor özellikle AB'ye üyelik süreci ile birlikte daha yoğun tartışılan hak ihlallerinin azaldığı, işkencenin kalmadığı sözlerinin yaşamda bir karşılığı olmadığını gösteriyor. Hak ihlalleri, baskı ve işkence münferit değil açıklanan raporlarda görüldüğü gibi bir devlet politikasıdır. Toplumsal muhalefetin boyutu şiddetin düzeyini belirlemektedir. Şiddet devletin kuruluşundan beri geleneksel bir uygulamadır. (İstanbul)

Açıklanan rapor özellikle AB ye üyelik süreci ile birlikte daha yoğun tartışılan hak ihlallerinin azaldığı, işkencenin kalmadığı sözlerini yaşamda bir karşılığı olmadığını gösteriyor. Hak ihlalleri baskı ve işkence münferit değil açıklanan raporlarda görüldüğü gibi bir devlet politikasıdır. Açıklanan rapor özellikle AB ye üyelik süreci ile birlikte daha yoğun tartışılan hak ihlallerinin azaldığı, işkencenin kalmadığı sözlerini yaşamda bir karşılığı olmadığını gösteriyor. Hak ihlalleri baskı ve işkence münferit değil açıklanan raporlarda görüldüğü gibi bir devlet politikasıdır.

Erol Zavar için Cumhurbaşkanı'na mektup

İHD Adana Şubesi Cezaevi Komisyonu üyeleri, Odak Dergisi tutuklu yazarı **Erol Zavar**'ın kanser hastası olmasına rağmen hapisanede tutulmasını protesto ederek, cezanın kaldırılması için 9 Şubat günü Cumhurbaşkanı'na mektup gönderdi.

Adana Çarşı Merkez Postanesi önünde biraraya gelen İHD Adana Şubesi

Cezaevi Komisyonu üyeleri, 7 yıldır kanser olan ve **Sincan F Tipi Hapishanesi**'nde tutuklu bulunan Erol Zavar için basın açıklaması yaptı. Kitle, "Erol Zavar serbest bırakılsın", "Hasta tutsaklar serbest bırakılsın" şeklinde döviz açarak, "Erol Zavar serbest bırakılsın" şeklinde slogan attı.

Kitle adına açıklamayı okuyan İHD Adana Şube Sekreteri **Ethem Açıklan**, hapishane doktorunun Erol Zavar'ın şikayetlerini dikkate alacağına sadece Aspirin verdiğini belirterek,

"Hapishanede doğru düzgün şikayetlerine bakılmayan Zavar'ın, geç müdahale sonucunda rahatsızlığı büyüdü. 2004 ve 2005 yılları arasında 3'ü **Ankara Numune Hastanesi**, 6'sı ise **Edirne Tıp Fakültesi Hastanesi**'nde olmak üzere 9 kez ameliyat oldu ve 5 tümör alındı" dedi.

Açıklamanın ardından Zavar'ın cezasının kaldırılması için yazılan mektuplar, Çarşı Postanesi'nden Cumhurbaşkanı **Ahmet Necdet Sezer**'e gönderildi.

(H. Merkezi)

Adana Kürkçüler E ve F Tipi hapishanelerinde 2006 yılı içerisinde tutuklu ve hükümlülerin yarısı ceza aldı. Tutsakların her türlü davranışını disiplin ihlali olarak değerlendiren Kürkçüler F Tipi Hapishane idaresi, hapishanede bulunan 194 tutuklu ve hükümlünün 164'üne çeşitli cezalar verirken toplam tutuklu ve hükümlü sayısının yarısı ceza aldı.

Tutuklu yakınlarının koluna vurulan 'Önce vatan' ve 'Görölmüştür' damgası, tutsaklara zorla verilmek istenen 'Terör' ibareli kimlikler, 'Kürtçe türkü söyleme cezası' gibi çeşitli hak ihlallerinin yaşandığı Kürkçüler F ve E Tipi Hapishanelerinde 2006 yılı boyunca tutsaklara çok sayıda disiplin cezaları veril-

Ceza İnfaz Yasası, cezaları artırdı!

di. Dönüşümlü açlık grevi yapma, hapishane idaresinin verdiği 'Terör' yazılı kimlikleri kabul etmeme, yüksek sesle Kürtçe şarkı söyleme, halay çekme, görevlilere karşı gelme ve aranmayı kabul etmeme, İnfaz Hakimliğine ve Adalet Bakanlığı'na dilekçe ile başvurmak gibi çeşitli gerekçelerle, tutsaklar, kınama, ortak etkinlik alanlarını kullanmama, iletişim ve yayın araçlarından men, ziyaretçi görüşlerinin yasaklanması ve hücre cezaları ile cezalandırıldı.

985 tutuklu, 156 hükümlünün bulunduğu Kürkçüler E Tipi Hapishanesi'nde 459 tutsağa disiplin cezası verildi. 127 kişinin kınama cezası aldığı E Tipi Hapishanede, 58 kişi 10 günlük hücre cezası, 1 kişi 11 günlük hücre cezası, 5 kişi 15 günlük hücre cezası ve 12 kişi 20 günlük hücre cezası ile cezalandırıldı. **Hücre cezası ile aynı anlama gelen odaya kapatma cezasından ise 130 tutsak da 5'er gün cezalandırıldı.** Hapishaneden alınan bilgilere göre verilen cezalar şöyle sıralanıyor; "1 ay görüş yasağı alan 89 kişi, 2 ay görüş cezası alan 5 kişi, 3 ay görüş yasağı alan 1 kişi, 1 ay sosyal etkinlik cezası alan 22 kişi, 2 ay sosyal etkinlik cezası alan 5 kişi, 1 ay iletişim ve yayın cezası alan 1 kişi, 2 ay iletişim ve yayın cezası alan 2 kişi, 45 gün iletişim ve yayın cezası alan 1 kişi."

Kürkçüler F Tipi Cezaevi'nde ise 8 kişi kınama, 117 kişi ortak kullanım alanlarından men edilme, 16 kişi iletişim ve yayından men, 11 kişi de ziyaretçi görüş-

lerinden men cezası aldı.

Hapishanelerdeki hak ihlalleri ile ilgili açıklama yapan İHD Adana Şube Sekreteri **Ethem Açıkalm**, 2006 yılında çıkan Ceza İnfaz Yasası ile birlikte hapishanelerdeki hak ihlallerinde 2005 yılına göre yüzde yüz artış gösterdiğine vurgu yaptı. Hapishane idaresinin keyfi uygulamalar yaptığını belirten Açıkalm, mahkeme kararı olmayan gazete ve dergileri de yasaklayarak tutuklu ve hükümlüleri cezalandırıldığını kaydetti. Hapishanelerde yaşanan sorunların dışarı aktarılmasında ciddi sorunlar yaşandığını da aktaran Açıkalm, hapishanelerden son dört aydır mektup ve faks gelmediğini dile getirdi. Tutsakların İHD'ye göndermek istedikleri dilekçe ve faksların hapishane idaresince el konulduğunu aktaran Açıkalm, hapishanede tutsaklara fiziksel şiddetin yaygın bir biçimde uygulandığını söyledi. Açıkalm, İHD olarak yaşanan hak ihlallerini dilekçe ile Adalet Bakanlığı'na bildirdiklerini ifade etti.

Bakanlığın hapishanelerdeki durumun iyileştirilmesine yönelik çıkardığı genelgenin göstermelik olduğunu dile getiren Açıkalm, "Ortak kullanım alanı saati artırıldı, ancak hücre cezaları hariç deniliyor. Bu genelge ile hapishanelerde hücre cezası alanların sayısında artış yaşanacağını düşünüyoruz. Hapishanelerdeki sorunların artmasından endişe ediyoruz" dedi.

(H. Merkezi)

Adalet Bakanlığı'nın yayınladığı genelge uygulanmıyor

Adalet Bakanlığı tarafından hazırlanan genelge birçok hapishanede yaşama geçirilmiyor. Bunlardan biri de **Buca Kırıklar 1 No'lu F Tipi Hapishanesi**. 19 Şubat günü İHD İzmir Şubesi'nde yapılan bir basın açıklaması ile bu durum kamuoyuna açıklandı.

Tutsak ailelerinin uygulama ile ilgili İHD İzmir Şubesi'ne başvuruda bulduklarını belirten İHD Merkez Yürütme Kurulu Üyesi **Necla Şengül**, hapishane müdürünün genelgedeki, "güvenlik bakımından tehlike yaratmadığı ölçüde, idare ve gözlem kurulu tarafından belirlenen istekli hükümlü ve tutuklular, 10 kişiyi aşmayacak gruplar hâlinde ve idarenin gözetiminde, açık görüş alanlarında veya diğer ortak yerlerdeki sosyal faaliyetler çerçevesinde haftada toplam 10 saati aşmamak üzere sohbet amacıyla bir araya getirilebilir" maddesini yerine getirmeyeceğini tutsaklara söylediğini dile getirdi. Genelgeden önce haftada 5 saat biraraya gelen tutsakların, genelge ile haftada 10 saat biraraya gelmesi gerekirken şu ana kadar uygulama başlatılmıyış değil.

Hapishane müdürünün, "kim gelirse gelsin ben bu maddeyi kesinlikle uygulamam" dediği gelen bilgiler arasında. Genelgede, "kurumda kapalı ve açık spor alanı, çok amaçlı salon, kreş, kütüphane, çalışma atölyelerinden biri veya birkaçı bulunmadığı takdirde eğitim, spor, sosyal ve kültürel faaliyetler ile çalışma, mevcut olan alanlarda yaptırılır. Bu alanlardan hiçbirinin bulunmaması durumunda, kurumun olanakları ölçüsünde uygun yerlerde bu çalışmalar için yer hazırlanır. Bu süre zarfında kendi oda ve koşulları kullanılabilir" ifadesi yer almasına rağmen bu uygulama olmamaktadır. Genelge, hapishane müdürlerinin inisiyatifinde uygulanmaktadır. Hapishane müdürü keyfi bir şekilde genelgeyi uygulamayacağını açıklayabilmektedir.

(İzmir)

ÇHD'den Baro'nun sessizliğine tepki

Türkiye Barolar Birliği'nin (TBB) devletle beraber hazırladığı **Yeni Avukatlık Yasası** ile bundan sonra avukatlar bağımsız bir kurum olan baroların şemsiyesinin altından alınarak davaları açan ve zanlıları yönelten devletin şemsiyesi altına alınmak isteniyor. Avukatları paralı memurlara çevirmek isteyen yasa, diğer yandan ise bir bireyin en demokratik talebi olan ve avukatların da aynı şekilde kullanabileceği savunma hakkını açıkça ihlâl ediyor.

Bu duruma karşın para hırsı ile ses çıkarmayan baroların tersine avukatlar **15 Şubat Perşembe** günü eylemdeydi. **Çağdaş Hukukçular Derneği**; 15 Şubat gününü şubesi bulunduğu her ilde eylem günü ilan etti. İstanbul'da da avukatlar eylem yeri olarak Sultanahmet Adliyesi'ni seçti.

Kitle adına İstanbul ÇHD Şube Başkanı **Av. Fatmagül Yolcu** basın metnini okudu. Avukatlık mesleğinin ve savunma hakkının açıkça saldırı altında olduğunu vurgulayan Yolcu, ne yazık ki bu seferki saldırınının CMK'daki ilk daraltma eyleminde olduğu gibi yalnız Adalet Bakanlı-

ğ'ndan gelmediğini belirterek Barolar Birliği'nin talebi ve katkıları ile yapılmak istendiğini söyledi.

Şimdi ise devletin baroları devre dışı bırakarak savunmayı baskı altına almaya ve etkin müdafiliği yok etmeye çalıştığını belirten Yolcu, bir yandan da barolar birliğinin başını çektiği kampanya ile avukatlar arasında kast yaratmak, ücretli çalışan avukatların arasındaki seçme ve seçilme haklarını ellerinden almak gayreti içinde olduğunu söyledi. Gelen tepkiler üzerine TBB'nin avukatları yanılmak için taslağı web sitesinden kaldırdığını belirten Yolcu, öte yandan ise Ankara Barosu'nun yaptığı bir toplantıya katılan TBB yöneticilerinin "değişimin kaçınılmaz olduğu" söyleyecek kadar fütursuz davrandıklarının altını çizdi.

Ulusalçılık konusunda mangalda kül bırakmayan baroların avukatlık mesleğinin uluslararası sermayenin eline bırakılmasına ses çıkarmadıklarını kaydeden Yolcu, avukatlar arasında oluşturulmak istenen hiyerarşi/kast ve savunma hakkının bağımsızlığı konusunda baroların sözleş-

miş gibi sessiz kaldığını belirtti. Yolcu, tüm bu saldırılara karşın susmanın kabul lenmek ve yenilmek anlamına geleceğini söyleyerek tüm meslektaşlarını bu yasa tasarısına hayır demeye çağırdı.

Yolcu, ayrıca ülkedeki "hukukçuların" böyle bir yasaya asla izin vermeyerek karşısında mücadele edeceklerini belirtti ve taslakta "onay ücreti" adı altında yeni bir rant yaratmak isteyenlerin de imzası olduğunun ve bu yüzden barolar birliğinin avukatlardan özür dilemesi gerektiğinin altını çizdi. Açıklamanın ardından Yolcu; okunan metni TBMM'ye ve Adalet Bakanlığı'na faks çekerek protesto edeceklerini söyledi.

Yasallaştırılmak istenen tasarı aynı zamanda avukatlık sırlarının (müvekkil ve avukat arasındaki) ifşa edilmesi, savunmanın kolluk güçleri de dair olmak üzere çeşitli amir makamlarınca engellenebilmesini getiriyor. Ayrıca avukat ve yargı masraflarını da yargılanan kişilerin üstüne yıkarak toplumu da avukat hakkını kullanmaktan caydırmayı hedefliyor.

(İstanbul)

BP ya da petrolde emperyalizme kölelik yasası!

Uğruna savaşların açıldığı, ülkelerin işgal edildiği, yüzbinlerce insanın katledildiği ve “bizim” de adına şarkılar yazıp Eurosion yarışmalarına girdiğimiz ve stratejik bir ürün olarak kabul gören petrolün damlası ile ilgili olsa kapılar her zaman emperyalizme/emperyalist şirketlere çıkmaktadır. İşte **17 Ocak 2007** tarihinde Meclis’ten tartışmasız geçen **Petrol Yasası** da emperyalizmden ve ona bağımlılık/uşaklık ilişkisinden ayrı tartışılmaz.

İki yıldır Meclis’te bekleyen ve Petrol İş Sendikası’nın tepkileri dışında neredeyse hiç gündeme gelmeyen Petrol Yasası, özellikle **Cumhurbaşkanı A. N. Sezer**’in 2, 4, 19 ve geçici 1. maddelerinin tekrar görüşülmesi için veto etmesiyle birlikte tartışılmaya başlandı. Sezer’in veto gerekçesinde “**petrol ve doğalgaz arama haklarının tümüyle yabancı şirketlere devrinin ulusal güvenlik açısından getirdiği risklere**” dikkat çekildi. 1954 yılında çıkarılan ve uluslararası sermayenin ve petrol şirketlerinin dayatmaları ile hazırlanan Petrol Yasası önceki halinden de geri bir düzeyde hazırlanarak kabul edilmeye çalışılıyor ve muhtemelen de birkaç küçük değişiklikle birlikte onaylanacak.

Basında British Petrol (BP) Şirketi’nin 1993 yılında Petrol İşleri Genel Müdürlüğü’ne yazdığı iki belgenin ortaya

çıkması yasanın **Petrol Yasası** değil, BP yasası olarak anılmasına de neden oldu. Zira bu belgelerde 14 sene önce BP tarafından şirketinin yararına talep edilen değişiklikler yeni yasa ile talep edilenden de çok daha geniş bir şekilde yer alıyor.

Bu yeni **emperyalizme kölelik yasanın** içeriğinin ülke kamuoyundan neden özellikle gizlendiği açıktır. **Çünkü örneğin yeni Petrol Yasası ile emperyalist petrol şirketlerine buldukları petrolü istedikleri gibi kullanma hakkı veriliyor.** Daha önceki yasada ülke içinde ham petrol ve doğalgaz ile bunlardan elde edi-

len petrol ürünlerinin kara sahalarında % 65’i ve deniz sahalarında % 55’inin “**memleket ihtiyacına ayrılması**” zorunluluğu bu yasa ile ortadan kaldırılıyor. Bunun yerine petrol arama ve çıkarma izni verilen şirketlere ürettikleri petrol üzerinde sınırsız tasarrufta bulunarak, tamamını ihraç etme hakkı da getiriyor.

Bu yeni emperyalizme kölelik yasanın içeriğinin ülke kamuoyundan neden özellikle gizlendiği açıktır. Çünkü eski yasanın 6. maddesindeki; “**Petrol ile ilgili; müsaade, arama ve işletme ruhsatnamesi alma hakkı devlet adına Türkiye**

Petrolleri Anonim Ortaklığı’na (TPAO) aittir” hükmü iptal edilerek, tek kamu petrol şirketi olan TPAO’nun, özelleştirilmesinin önü açılmaktadır.

Çünkü yasayla Petrol İşleri Genel Müdürlüğü’nün yetkileri kısıtlanmakta, böylece sektörde faaliyet gösteren şirketlerin denetim dışı kalma durumu ortaya çıkmaktadır. Ve sonuçta yargı açısından sadece tahkime bağlı olunacağı için TC kanunlarına tabi olma durumu da ortadan kalkacaktır. Yani ruhsat sınırı da ortadan kalktığı için bir ülkenin en stratejik zenginliği sadece birkaç emperyalist şirketin eline geçecektir.

Yasadan çıkarılan “**milli menfaatlere uygunluk**” ibaresindeki menfaatler kuşkusuz yoksul emekçi halkımızın menfaatleri değildir. Bugüne kadar petrol gelirlerinden ne işçiler, ne köylüler hiçbir halk kesimi fayda sağlamamıştır. Ancak bu ibarenin çıkartılması emperyalizmle olan ilişkilere ilişkinin deşifre edilmesi açısından önemlidir.

Yasayı savunmak için getirilen “**Türkiye’de zaten petrol bulunmadığı**” şeklindeki ifade de başka bir soruyu akla getirmektedir: **Madem ülkede petrol yok, bu yasanın anlamı nedir, emperyalist şirketlere sunulan bu taviz ötesi kölelik imtiyazlarının ne anlamı vardır?**

Ve Halk Bank’ta da son perde kapanıyor...

Esnaf ve sanatkârların desteklenmesi amacıyla 1933’de kurulan ve fakat ağır aksak da olsa 1938’de çalışmaya başlayan **Halk Bankası**’nda bir dönem sona eriyor. Önümüzdeki süreçte **Halk Bankası**’nın sermayesinin % 25’i halka arz adı altında özelleştiriliyor. Kurulduğu tarihten ama özellikle de 1950’lerden itibaren düzenli çalışmalarına başlamış olan **Halk Bankası** bugüne kadar hazine kaynaklı düşük faizli kredilerle sadece belli sınırlar içinde de olsa esnaf ve sanatkarları desteklemiş bir bankaydı. Kuşkusuz söz konusu esnaf ve sanatkarların “**desteklenmesi**” yabancı sermaye ve komprador sermayeninkiyle karşılaştırılmaz durumdadır. Ancak yine de bu kesimler için oldukça önemli bir banka konumunda olan Türkiye’nin 7. büyük bankası **Halk Bankası**’nın özelleştirilmesi kararı IMF direktifleri doğrultusunda yine IMF’ye sunulan “**iyi niyet**” mektubunda açıklanmıştı. 2006 yılı itibarıyla ülke çapında 553 şube ve 962 otomatik para çekme makineleri (ATM) ile çalışmış bulunan banka uzmanlığı dışında da devletin batırıldığı ve daha sonra da özelleştirerek yabancı sermayeye peşkeş çektiği bankaların zararlarını da üstlenmiş durumdaydı. 1992’de, **TÖBANK**’ı, 1993’te **Sümerbank**’ı, 1998’de **Etibank**’ı, 2001’de daha önce Ziraat Bankası ile birleştirilmiş olan **Emlâk Bankası**’nı ve 2004’te

de **Pamukbank**’ı devralmış ve birikmiş zararları kaldırmıştı. Banka, 2005’te 1 milyar YTL’yi aşkın ödenmemiş sermayesi ve 3.2 milyar YTL özvarlık ile 532 milyon YTL kâr sağlamıştır.

IMF’ye 2007’nin ilk yarısında bankanın ihalesinin tamamlanacağı sözü verilmiş ve blok satışı gerçekleştirileceği de açıklanmıştı. Esnaf ve sanatkârlar örgütleri dışında esas olarak özelleştirme konusundaki “**itirazların**” temel noktası blok satışı yerine “halka arz”ın gerçekleştirilmesi yönündeydi. 2007 yılının sonundaki genel seçimler öncesinde **Halk Bankası** ile çalışan esnaf ve sanatkârları ve bankanın 11 bin çalışanının tepkisini karşısına almak istemeyen hükümet blok satıştan vazgeçerek, sermayesinin % 25’inin “**halka arz**” yöntemiyle özelleştirilmesine karar verdi. Oysa, **TESK**’in (Türkiye Esnaf ve Sanatkarlar Konfederasyonu) yaptığı açıklamada söylediği gibi “**Türkiye Halk Bankasının özelleştirilmesinde blok satış yönteminin mi, yoksa halka arz yönteminin mi uygulanması gerektiği tartışması konunun özülüyle ilgili olmayan şekli tartışmalardır. Siyasi iktidarın amacı 2007 programında öngörülen 20 milyar Dolar civarındaki özelleştirme gelirinin yaklaşık 8 milyar dolar civarındaki bölümünü Halk Bankası’nın satışıyla gerçekleştirmektedir.**” Ayrıca % 25’i sözde halka arz edilen bankanın kalan %

75’i daha önceki örneklerde olduğu gibi blok halinde yabancı sermayeye yani emperyalist şirketlere satılacaktır.

Özellikle 2000’li yılların başlarında küçük esnafın sokaklara dökülerek kendisini iflâsa sürükleyen IMF politikalarını protesto eden ve tüm ülkeye yayılan tepkilerine karşılık AKP hükümeti bugün yine IMF dayatmasıyla kendilerini az da olsa destekleyen bankayı özelleştirerek bu kesimi iflâsa sürüklüyor.

Ayrıca ülkede yabancı sermayeye ait olmayan sadece iki bankadan biri olan **Halk Bankası**’nın özelleştirilmesi Ziraat Bankası’nın özelleştirmesinin de önünü açacaktır. **Ziraat Bankası**’nın özelleştirilmesi de AB’nin istekleri doğrultusunda nüfusa oranı % 10’lara düşürülmek istenen, bu politikalar sonucu üretemeyen,

ürettiğini pazarlayamayan köylü kesimlerinin de sonu olacaktır. Hatırlanacağı gibi **Sitebank** Yunan Novabank’a, **TEB**’in yüzde 50’si Fransız BNP’ye, **Yapı Kredi** Unicredito-Koç ortaklığına, **Dışbank** Fortis’e, **Garanti Bankası**’nın kontrol hissesinin yarısı GE’ye, **C Bank**’ın kontrol hissesinin tamamı İsraili Bank Hapoalim’e, **Finansbank** Yunan NBG’ye, **Tekfenbank** Yunan EFG’ye, **Denizbank** Dexia’ya, **Şekerbank**’ın kontrolü Kazakistanlı Bank Turan’a, **Adabank** Kuveytli bir finans kuruluşuna, **MNG Bank** Hariri ailesine ve **Akbank**’ın yüzde 20’si Citibank’a satılmıştı. Emperyalizmin yarı-sömürgesi konumundaki ülkemizdeki her şey artık uşakları vasıtasıyla da değil direkt emperyalist şirketlerin denetimine geçmektedir.

İşgalcileri topraklarımızda istemiyoruz!

İsrail devletinin başbakanı Ehud Olmert, hükümete geldiği günden beri hem Filistin hem de Lübnan topraklarını halkların kanı ile sularken emperyalistlerin “ileri karakolumuz” atfında bulunduğu ülkemizi ziyaret etmeyi unutmadı.

1948’den bu yana Filistin halkına karşı çeşitli savaş ve insanlık suçlarına imza atan, 1967’de bu işgali genişleten Siyonist İsrail, o günden bugüne binlerce Filistinliyi katletti, milyonlarcasını zindanlarda veya sürgünlerde yaşamaya mecbur bıraktı. En son halen inşa halindeki ayrımcılık duvarı ile Filistin şehirlerini birbirlerinden izole etmeyi plânlayan emperyalistlerin maşası İsrail’in başbakanı Olmert, son gelişmeleri değerlendirmek ve Türkiye ile yıllardır karşılıklı yaptıkları askeri anlaşmalara yenilerini katmak amaçlı 14 Şubat Çarşamba günü Ankara’ya geldi.

Türkiye’nin birçok yerinde bu ziyaret protesto edilirken bu eylemlerden biri de İstanbul’da yapıldı. Filistin Halkıyla Dayanışma Derneği’nin çağrısıyla biraraya gelen aralarında Partizan, ESP, HÖC, ÖMP, KESK İstanbul Şubeler Platformu gibi kurumlar Taksim’de meşaleli bir basın açıklaması gerçekleştirdiler. 14 Şubat Çarşamba akşamı saat 19:00’da Taksim tramvay durağında toplanmaya başlayan kitle burada “Kahrolsun Emperyalizm-Siyonizm Katil Olmert Ülkemizden Defol” yazılı pankart açarak ve “Katil Olmert ülkemizden defol” sloganları ile protesto eylemine başladı. Kitle adına kısa bir açıklama yapan KESK İstanbul Şubeler Platformu’ndan Dursun Yılmaz; kitlenin burada bulunma amacını belirterek İsrail’in bir yıllık icraatlarına değindi.

Ardından söz alan Fusun Bandır; İsrail’in Filistin halkına karşı işlediği suçları sayarken ayrıca geçen yıl Temmuz ayında bombalanan ve birçok şehri harabeye çeviren Lübnan saldırısı konusunda da emperyalistlerin sessiz kalırken, dünya halklarının olayı nefretle kınadık-

larını ve bu yüzden Olmert’in bir savaş suçlusunu söyledi.

Ehud Olmert’in ziyaretinin sebebinin yeni işgal ve ezilenler için daha fazla sömürü anlamına gelen “projeler” olduğunu belirten Bandır, devlet yetkililerince açıklanan Karadeniz-Kızıldeniz Boru Projesi’nin de gerçekte İsrail’in ihtiyaçlarını Türkiye üzerinden karşılamak amacıyla olduğuna vurgu yaptı. TC’nin ABD emperyalizmine İncirlik’in kapılarını açarak ülke kaynaklarını ABD emperyalizminin talanına açtığı sömürttüğünü kaydeden Bandır, İsrail’e kaynak karşılığında ise Ermeni Soykırımı Yasa Tasarılarına karşı TC’nin İsrail’den destek istediğini söyledi.

Yine ziyarette konuşulmak istenen konulardan birinin de ABD’nin İran’da başlatmak istediği saldırı olduğuna dikkat çeken Bandır, emperyalistlerin işgal politikalarına işbirlikçi ve uşak devletleri de ortak etmek istediğine vurgu yaptı.

Daha öncesinden 18 anti-emperyalistin keyfi bir şekilde tutuklu tutulmasında olduğu gibi, Kofi Annan’ın ziyaretinde olduğu gibi anti-emperyalist duruşlarını koruyacaklarını ve bu uğurda bedel ödemekten çekinmeyeceklerini belirtti. Sloganların ardından eylem “Çav Bella” ve “Gündoğdu” marşlarıyla sona erdirildi. (İstanbul)

“Olmert ülkemizden defol!”

15 Şubat günü Türkiye’ye gelen Olmert’i protesto eden HÖC bir basın açıklaması yaptı.

Saat 13:00’te Taksim Tramvay durağında biraraya gelen kitle “Kahrolsun Emperyalizm, Kahrolsun İsrail Siyonizmi” pankartı açtı. “Katil Olmert ülkemizden defol”, “İsrail ile işbirliğine son” yazılı dövizler açan kitle “Kahrolsun İsrail siyonizmi”, “Katil Olmert ülkemizden defol” sloganlarını haykırdılar. HÖC adına yapılan açıklamada, AKP hükümetinin İsrail’le Filistin, Lübnan ve Irak halkını katletmek için görüşmeler yaptığı ifade edildi. (İstanbul)

Kahrolsun Emperyalizm ve Siyonizm

İzmir’de de 15 Şubat günü saat 13:00’de Kemeraltı girişinde yapılan basın açıklamasıyla Olmert’in gelişini protesto edildi. “Katil Olmert ülkemizden defol, emperyalizm yenilecek, direnen halklar kazanacak- İzmir Emperyalizm ve Siyonizm Karşıtı Birlik, Alın-teri, ESP ve Partizan” imzalı pankartın açıldığı eylemde, “Filistinde intifada, Irakta direniş kazanacak”, “Katil Olmert ülkemizden defol”, “Kahrolsun emperyalizm yaşasın halkların kardeşliği” vb. sloganlar atıldı.

Yapılan açıklamada İsrail Siyonizminin özellikle Filistin halkına yaptıkları teşhir edilirken, “dün olduğu gibi bugün de emperyalistleri ve işgalcileri topraklarımızda görmek istemiyoruz” denilerek açıklama sona erdirildi. (İzmir)

Olmert Ankara’da da protesto edildi

Emperyalizme ve Siyonizme Karşı Ankara Platformu, İsrail Başbakanı Ehud Olmert’in Türkiye’ye yarın yapacağı ziyareti 14 Şubat’ta protesto etti. Yüksel Caddesi’nde bir araya gelen platform bileşenleri “Ortadoğu halklarının katili Olmert defol” yazılı pankart açarak “Emperyalistler yenilecek direnen halklar kazanacak” sloganını attı. Platform adına açıklama yapan Mehmet Ali Tosun, ABD ve onun temsilcisi İsrail’in saldırganlıklarına karşı direnişin de yükseldiğini söyledi. AKP hükümetinin de ABD ve İsrail ile yaptığı işbirliği ile halklara yönelik katliamın sorumlusu ol-

duğunu ifade eden Tosun, 5-6 Eylül’de Lübnan’a asker gönderilmesini protesto eylemine katılanlardan 18’inin tutuklanarak F Tipi hapisanesinde tutulduğunu hatırlattı. Tosun, “AKP halklara karşı yürütülen imha politikasının Ortadoğu’daki bir diğer adresi olmuştur. Kürt halkına yönelik imha ve inkar politikasına hala devam ederken, şimdi de bu imha politikasına Hrant Dink katliamıyla Ermeniler de dahil edilmiştir” dedi. Olmert’in Türkiye ziyaretiyle, Genelkurmay Başkanı Orgeneral Yaşar Büyükanıt’ın ABD ziyaretinin aynı zamana denk gelmesinin tesadüf olmadığını kaydeden Tosun, Türkiye, İsrail ve ABD arasında yeni pazarlıkların gündeme gelebileceğine dikkat çekti.

15 Şubat’ta da siyasi partiler, demokratik kitle örgütleri tarafından Olmert’in Türkiye ziyareti protesto edildi. ÖDP üyeleri, ÖDP Ankara İl Başkanlığı önünden, “Katil İsrail, işbirlikçi AKP” ve “Katil Olmert ülkemizden defol” sloganlarını atarak YKM Kızılay Şubesi önüne yürüdü. Mazlum-Der Ankara Şubesi üyeleri de Olmert’i ve İsrail’in Lübnan ve Filistin’e yönelik saldırılarını protesto etmek üzere Yüksel Caddesi’nde eylem yaptı. Lübnan ve Filistin’de yaşamını yitirenlerin sembolik olarak kanlı elbiselerini yere koyan Mazlum-Der üyeleri, katilleri Ankara’da isteme-

diklerini haykırdı. Mazlum-Der’in açıklamasından sonra DİSK Ankara Bölge Temsilciliği, KESK Ankara Şubeler Platformu, TMMOB Ankara İl Koordinasyon Kurulu ve Ankara Tabip Odası, ortak bir basın açıklaması yaptı. Basın açıklamasını okuyan KESK Ankara Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü Osman Özyurt, “AKP iktidarının ve sermaye gruplarının ticari ilişkiler üzerinden ellerini ovuşturdukları bu ziyaret bölge halkları için, önümüzdeki dönem yapılacak operasyonların bir işaretidir” diye belirtti. Lübnan, Filistin ve Irak halklarıyla dayanışma içinde olduklarını duyuran Özyurt, “İsrail’in işgal ettiği topraklardan çekilmesini, AKP hükümetinin İsrail’le yapılan tüm anlaşmaları iptal etmesini, başta İncirlik Üssü olmak üzere tüm yabancı askeri üslerin kapatılmasını istiyoruz” dedi.

(Ankara)

Nepal Halk Savaşı'nın 12. yılı ülke çapında coşkuyla kutlandı

Bugün Nepal halkı Yeni Demokratik Devrime doğru yürüyüşünü sürdürüyor. Bu mücadeleyi büyük bedeller ödeyerek veren Nepal halkı, Halk Savaşının başlatılmasının yıldönümünde çeşitli etkinlikler düzenlemeye devam ediyor.

liştirmelerinin devam eden devrimde birer stratagem (savaş hilesi) niteliğinde olduğunu vurguladı. Etkinlikte Hindistanlı Maoist aydınların ve öğrencilerin eleştirilerini ve sorularını yanıtlayan Gajurel, barış süreci ile birlikte partilerinin gücünün ve devrime destek veren kitlelerin sayısının oldukça arttığını, özellikle Halk Kurtuluş Ordusu'na katılımların hız kazandığını belirtti. Bu dönemde HKO'nun gerilla gücünün 10 binden 37 bine çıktığını ve her an yeni bir isyanı gerçekleştirme kapasitesine ulaştıklarını açıkladı.

Gajurel yoldaş ayrıca parlamentodan sonuç alınamayacağı anlaşıldığı zaman şehir merkezli devrimin tek çare olacağını da söyledi. Bununla bağlantılı olarak şehirlerde "Halk Gönüllüleri" isminde bir örgütlenmeye gittiklerini ve Halk Gönüllülerinin partinin şehir merkezli devrimini örgütleyeceğini, aynı zamanda seçimler gibi çeşitli faaliyetlerde de yer alacaklarını açıkladı. Gajurel yoldaş bu gönüllülerin sayısının 100 bin civarında olduğunu da ekledi.

Etkinlikte yoldaş ayrıca NKP (Maoist) üyesi parlamenterlerin mecliste devrimin dilini konuşacaklarını ve zamanı geldiğinde sokaklara çıkarak devrime önderlik edeceklerini de belirtti.

"Sınıf temelli politika geliştirilmelidir"

Gajurel yoldaş ayrıca barışçıl yöntemler işe yaramadığında partisinin silahları eline yine alacağını ve NKP(Maoist)'in bunu 1 saat içinde gerçekleştirme kabiliyetine sahip olduğunu da sözlerine ekledi. Forumda ayrıca Nepal'in yüzde 80'inin halen Maoistlerin denetiminde olduğunun unutulmaması gerektiğini de vurguladı.

Nepal'de etnik temelli hakların ve özerklik tartışmalarının yoğunlaştığı bu dönemde Maoist önderlerden Baburam Bhattarai, sınıf-temelli politikanın geliştirilmesinin önemini vurgulayan bir açıklama yaptı. 9 Şubat'ta Nepal Ulusal Aydınlar Örgütü'nün etkinliğinde konuşan Baburam yoldaş etnik, kültürel veya cinsiyet sorunlarının ancak sınıf merkezli politikaların geliştirilmesiyle çözülebileceğini vurguladı. Ancak özerklik ve ulusların kendi kaderini tayin hakkına saygı gösterilmesinin de gerekli olduğunu da belirtti.

Forumda ayrıca Nepal'in yüzde 80'inin halen Maoistlerin denetiminde olduğunun unutulmaması gerektiğini de vurguladı.

Gajurel, barış süreci ile birlikte partilerinin gücünün ve devrime destek veren kitlelerin sayısının oldukça arttığını, özellikle Halk Kurtuluş Ordusu'na katılımların hız kazandığını belirtti.

Nepal'de NKP (Maoist) önderliğinde 1996'da başlatılan Halk Savaşı büyük bir hızla ilerleyerek yüzlerce yıldır Nepal'e hakim olan gerici monarşiyi yıktı. Bugün Nepal halkı Yeni Demokratik Devrime doğru yürüyüşünü sürdürüyor. Bu mücadeleyi büyük bedeller ödeyerek veren Nepal halkı, Halk Savaşının başlatılmasının yıldönümünde çeşitli etkinlikler düzenlemeye devam ediyor.

6 Şubat'ta ortak bir açıklama yayınlayan NKP (Maoist) Başkanı Prachanda ve Birleşik Devrimci Halk Konseyleri Başkanı Baburam Bhattarai 1996'da başlayan Halk Savaşının 12. yıldönümü olan 13 Şubat'ta ülke çapında kitle eylemleri kampanyası başlatacaklarını duyurdular. Buna göre 13 Şubat'la 7 Mart tarihleri arasında Başkent Kathmandu başta olmak üzere 10 şehirde barışçıl kitlesel eylemler düzenlenecek. Açıklamada NKP (Maoist), yedi-parti koalisyonunu eleştirerek hükümeti barış sürecini tehlikeye sokmakla ve gerici güçlerin oyunlarına göz yummakla suçladı. Ülkenin günaydın geçtiğimiz ay feodal ve gerici güçlerle yabancı destekçilerinin kışkırtmalarıyla çıkan isyanı bahane eden hükümetin, Kurucu Meclis seçimlerini erteleme çabasını da mahkum ettiler.

Kathmandu'da büyük eylem

13 Şubat'ta Başkent Kathmandu'daki Açık Hava Tiyatrosu'nda on binlerin katılımı ile coşkuyla gerçekleştirilen eylemde 25 yıl sonra ilk kez bir mitingde halka konuşan Prachanda yoldaş, NKP (Maoist)'in Cumhuriyetçi Nepal, karma ekonomi ve radikal toprak reformu üzerine politikalarında kararlı olduğunu vurguladı. Devletin federal bir cumhuriyet olacağını, iktidara geldiklerinde toprak mülkiyetini devrimcileştirileceklerini ve karma ekonomiyi uygulayacaklarını söyleyen Prachanda yoldaş, ulusal sermayeyi koruyacaklarını ve ülkenin yabancı sermayeye bağımlılığını azaltacaklarını

belirtti. Maoistlerin tüm mülkiyete el koymaları üzerine ortaya atılan yaygaraların doğru olmadığını, kapitalistlerin kâr elde etmesine izin vereceklerini, birlikte çalışmak istediklerini ve karma bir ekonomi politikasına sahip olduklarını açıkladı.

"Nepal halkı şu anki feodal yapıyı yıkmak ve demokratik, federal bir cumhuriyet kurmak istemektedir" diyen Prachanda yoldaş feodal gericilerin ve bazı yabancı unsurların kurucu meclis seçimlerinin gerçekleşmesini engellemek istediklerini ve ülkenin ilerici dönüşümüne karşı gizli çalışmalar içinde olduklarını da vurguladı. Prachanda yoldaş konuşmasında şayet Kurucu Meclis seçimleri Haziran'ın ortasında gerçekleşemezse ulusun kendi iradesini kullanarak Mayıs'ın ortasında cumhuriyeti ilan edeceğini de vurguladı. Yoldaş konuşmasında ayrıca şu anki politikalarının Halk Savaşının yeni bir biçimi olduğunu da açıkladı.

Eylemden önce halk Devrimci Halk Günü'nü kutladı. Eylem esnasında çeşitli kültürel gruplar gösteri yaparak Halk Savaşının gelmiş olduğu aşamayı kutladılar.

Halk gönüllüleri

4 Şubat'ta açıklama yapan NKP (Maoist) önderlerinden Gajurel yoldaş, şayet barış süreci anlaşmalara uygun gitmezse ve Kurucu Meclis seçimleri gerçekleşmezse ülke çapında şehir merkezli bir isyan gerçekleştirerek halkın iktidara el koyacağını açıkladı. Seçimler gerçekleşirse zaferi elde edeceklerine inandıklarını belirten Gajurel, barış sürecinin ardından partilerine katılım isteginin oldukça arttığını da vurguladı.

3 Şubat'ta Hindistan'da, Yeni Delhi şehrindeki Nehru Üniversitesi'nde HKP (Maoist)'i destekleyen Demokratik Öğrenci Birliği'nin düzenlediği etkinlikte konuşan NKP (Maoist) Siyasi Büro üyesi Gajurel yoldaş geçici parlamentoya girişlerinin ve Hint devletiyle ilişkilerini ge-

Terai'deki gerici isyan

Ocak ayı boyunca Nepal'in güneyinde, Hindistan sınırındaki **Terai Bölgesi**'nde meydana gelen şiddet olaylarında 29 kişi yaşamını kaybetti. Azınlık milliyetlerden Madhesilerin hakları için mücadele ettiklerini belirten bu gruplar esas olarak barış süreci ile yapılan anlaşmaları, geçici hükümeti ve geçici anayasayı reddedip kurucu meclis seçimlerini engellemeyi talep ediyorlar. Madhesi halkının gerekirse Nepal'den bağımsızlığını alabileceğini belirtiyorlar. Farklı grupların öncülük ettiği olayların içinde 2 yıl önce NKP (Maoist)'ten atılan 2 grupla birlikte özellikle Hindistan'dan gelen Hindu kökten-dincileri, Nepal'deki çeşitli Hindu örgütleri de yer almakta. Ancak şiddet olaylarında **Kral Gyanendra** döneminde **Nepal Kraliyet Ordusu**'nda hizmet eden çeşitli üst düzey askerlerin ve generallerin etkisi olduğu bilinmektedir. Barış süreci ile birlikte ordudan atılan bu unsurların uzun süredir **Terai Bölgesi**'nde gizli çalışmalar yaptığı söylenmek-

teydi. Hareketin daha çok kendiliğinden bir karakter taşıması, vahşi öldürme yöntemlerinin uygulanması ve Maoist parti kadrolarını hedef alması da hareketin feodal, gerici karakterini göstermektedir. Konuyla ilgili olarak **7 Şubat**'ta toplanan yedi parti hükümeti ile NKP (Maoist)'in toplantısında alınan kararlar doğrultusunda Geçici Parlamenta Madhesi halkının daha fazla temsil edilmesini de içeren çeşitli kararlar alındı. Bununla birlikte bölgede şiddet eylemlerinin sona erdiği, hayatın normale döndüğü de bildirilmekte.

Konuyla ilgili açıklama yapan Prachanda ise azınlık milliyetlerin temsil hakkı, federal devlet ve ken-

di kaderini tayin hakkı taleplerine saygı gösterilmesi ve bunun için harekete geçilmesi gerektiğini vurguladı. NKP (Maoist)'in bu konularda kararlı olduğunu vurgulayan **Prachanda** yoldaş NKP (Maoist)'in silahlı mücadele döneminde ilan ettiği talepleri savunmaya de-

vam ettiğini de belirtti. Ancak Madhesi topluluğunun bu taleplerini sömüren ve provoke eden kralcı ve feodal unsurlara karşı dikkatli olunması uyarısında bulunarak özellikle Hindistan'daki kökten dinci gerici unsurların ajitasyon çalışmalarına dikkat çekti. **Yine sık sık provokatif açıklamalarda bulunan ABD Büyükelçisinin de bu gerici unsurları desteklediğini açıkladı.**

Eylemlere katılan gerici olmayan gruplarla görüşmeler yapılarak halkın gerçek taleplerini yerine getirebileceklerini de belirten Prachanda yoldaş gerici hareketi bastırmak için Halk Kurtuluş Ordusu'nun Nepal Ordusu'yla koordineli bir şekilde müdahale edebileceğini de açıkladı.

Yeni Delhi Üniversitesi'nden Profesör Mahendra Lama da Nepal'deki olayları Hindistan'daki çeşitli parti ve güçlerin desteklediğinin, Nepal'e hakim olmak için farklı parçalara bölünmesi gerektiğinin dile getirildiğini belirterek bunun 1970'lerden beri dillendirilen bir plan olduğunu vurguladı.

RÖPORTAJ

“Katliamları gerçekleştirenler direnişçiler değil”

ABD-Başkanı *Bush*'un seçimlerdeki yenilgisinin ardından başkanlık sarayındaki ve senatodaki birçokları ABD'nin bir “strateji değişikliğine” gidebileceğini ve askerlerini çekebileceğini umdular. Ancak *Bush* bunun yerine Irak'taki askerlerin sayısını 21.500 daha artırarak, buradaki asker sayısını 153.500'e çıkardı. Sadece 90 bin GI askeri direnişin bastırılması için Bağdat'ta yoğunlaştırılıyor. Çeşitli partilerin ve örgütlerin ittifakı olan “Irak Yurtseverler Birliği” bu direnişte aktif olarak yer almakta. IYB, gerici İslami kökten-dincilerle kendini net bir biçimde ayırtılmakta. “Rote Fahne News” konuyla ilgili IYB sözcüsü *Avni Kalemji* ile görüştü.

RFN: *Bush*'un dediğine göre, ABD Hükümeti direnişi, birliklerini yoğun bir biçimde güçlendirerek etkisizleştirmeye çalışıyor. ABD-direnişçiler savaşının yoğunlaşma-

sından sonraki durum nedir?

A.K.: Bu yoğunlaşma Şubat'ta başladı. Ancak hiç şansları yoktur. Saldırıların yoğunlaşmasından bu yana altı helikopter düşürüldü. Direniş güçleri var güçleriyle savaşıyorlar. ABD birlikleri sadece tek bir bölgede 45 evi panzerlerle, helikopterlerle ve de içindekilerle birlikte yerle bir ettiler. **Çok sayıda sivil, suçsuz insanı öldürdüler.** Buradaki insanlar açısından çok zor bir durum. Ancak direnişi doğru buldukları için kabulleniyorlar. Direnişçileri saklıyorlar. Onları besliyorlar ve aralarında duruyorlar.

RFN: ABD hükümeti, katliamların kendilerinin daha yoğun bir müdahalesiyle engellenebileceğini iddia ediyor.

A.K.: Yalan söylüyorlar. Katli-

amlar direniş tarafından gerçekleşmiyor, aksine ABD Ordusu ve İsrail gizli servisi vb. tarafından gerçekleştiriliyor. Irak halkı bunu biliyor. Sokaktaki insana, “bu katliamların arkasında kim var” diye sorduğunuzda, size hemen ABD'yi ve istihbarat servislerini sayarlar. Çünkü Irak direnişi Irak halkının içinde yaşıyor, halk tarafından destekleniyor. Nasıl olur da halkını öldüren onlar olur? Irak direnişinin İran tarafından desteklendiği de doğru değil. Komşumuz olan ülkelerin hepsi Irak direnişine karşılar. Onlar işgalcilerle birlikte çalışıyorlar.

RFN: Direnişte rol oynayan güçler hangileridir?

A.K.: Direniş güçleri çeşitli. Bunların bir bütün olarak hareket ettiğini iddia etmek doğru olmaz. An-

cak hepimizin ortak bir hedefi var: ABD işgalini yenmek zorundayız. Biz (IYB) laikiz, dinci temelde bir direniş değiliz. İslami partilerin bir çözüm olduğuna inanmıyoruz. Bunlar 80'li yıllarda, İran-İrak savaşı döneminde ortaya çıktılar. Özgürlüğüne kavuştuktan sonra Irak'ın demokratik olması, dinci temelde olmaması gerektiğini düşünüyoruz. *Bush* İslami tehlikeye karşı uyarırken, özellikle de ABD'deki kendi halkına korku salmaya çalışıyor. Gelecekte dini temelde partiler de olabilir. Ancak, bizde laik bir gelenek olduğu için, bunların halkın çoğunluğu tarafından seçileceklerini düşünmüyoruz.

RFN: Röportaj için teşekkür ediyor, ama öncelikle de direnişe başarılar diliyoruz.

İşsizliği ve yoksulluğu yaratanlar onu çözemezler!

Bütçeler, egemen sınıf temsilcilerinin bahsi geçen dönem içerisinde izleyecekleri rotalar hakkında bilgi veren dokümanlar oldukları için önem taşırlar. Bu bağlamda, 2007 bütçesine bakarak AKP hükümetinin (ve de elbette ki efendileri emperyalistlerin) nasıl bir yıl tasarladığı, 2007 yılından beklentileri ve uygulayacakları politikalar ve de bu yılın emekçilere neler getireceği, neler götüreceği anlaşılabilir.

Yazımıza asgari ücretin kısa bir tanımı ile başlarsak; **Asgari ücret**, işçinin ve ailesinin yeniden üretim sürecine katılmasını sağlayabilecek en asgari koşulların -yani beslenme, barınma, sağlık vb.- karşılandığı ücrettir.

Asgari üretin belirlenmesindeki temel husus, "**asgari giderlerin**", "**zorunlu ihtiyaçların**" asgari ücret ile karşılanması ve ücret belirlenirken ülkenin ekonomik ve sosyal durumunun göz önüne alınmasıdır. Ancak bu tanımın yanında şu gerçeğin altını bir kez daha kalın çizgilerle çizmek gerekmektedir ki, o da, Türkiye'de günümüzde bu "**en asgari koşulların**", "**zorunlu ihtiyaçların**" sürekli olarak daraldığı ve daha daraltılmak istendiği ve yaşanan bu gerçeklik karşısında emekçilerin ücretlerinin sürekli eridiğidir.

Egemen sınıf temsilcilerinin yaptıkları yazılı ya da sözlü açıklamaları değil de, sokaktaki gerçekliği dikkate aldığımızda, bu durumu görmek zor değildir. Birincisi; gerçek verilerin ele alınarak yapıldığı bir takım araştırmalar söz konusudur ve bunların sonuçları ortadadır. **İkincisi;** tüm bunlar olmasa bile, emekçi halkımızın bu sözde araştırmaları yerle bir eden yaşam koşulları herkesin gözü önündedir.

Asgari ücret, asgari yaşam sağlıyor mu?

Bu araştırmalardan bazı verileri ortaya koyarak vurgulamak istediğimiz noktaları açmaya çalışalım; mesela egemen sınıf temsilcilerinin sürekli bahsini ettikleri büyüme ve zenginleşmeye rağmen, yapılan araştırmalar göstermektedir ki, ülkemizde bir emekçinin evine giren et, meyve vs. sayısı azalmaktadır.

En temel ihtiyaçlardaki artış karşısında ücretlerin durduğu nokta, geniş kitlelerin her geçen gün **yoksulluk** girdabına daha çok itilmesinden başka bir anlama gelmemektedir.

İşte ülkemizdeki gelir uçurumunu özetleyen diğer bir örnek; bazı ülkelerde, milletvekili maaşı, asgari ücretin **5-6 katı**, en fazla 10-11 katı iken, Türkiye'de bu oran tam **20 katıdır**. Türkiye'de milletvekili aylığı mı yüksek; yoksa asgari ücret mi düşük? **Hangi açıdan yorumlarsak yorumlayalım aynı kapıya çıkıyor aslında!** Başlıktaki sorunun yanıtı için de yine son zamanlarda yayınlanmış bazı araştırma sonuçlarını aktaralım. Türk-İş'e bağlı **Türk Harb-İş Sendikası**'nın yaptığı bir araştırmaya göre asgari ücret yoksulluk sınırının üçte birinden bile az. Yani

asgari ücretle çalışan bir işçi üç kat daha yoksul.

İşsizliğin coğrafyası; Türkiye

Türkiye'nin en tartışmalı verilerinin başında **işsizlik** göstergeleri gelmektedir. Bu konuda yapılan araştırmaların birçoğu en baştan, 15 yaşından büyük nüfusun ne kadarının işgücü sayılması gerektiği sorusundaki belirsizlikle birlikte işsizlerin sayısını doğru tespit etmemektedir. İş arayanları, "**iş bulursam çalışırım**" diyenleri, mevsimlik işçileri işsiz statüsüne almayan TÜİK, böylece daha baştan yaklaşık resmi işsizlerin sayısına yakın 2.5 milyon işsizi, raporlarında yok saymaktadır. Dolayısıyla bu sayılmayanlarla beraber işsizlik oranı, yüzde 20-21'i bulmakta ve işsiz sayısı **5 milyona** yaklaşmaktadır. Özellikle Türkiye Kürdistanı'ndaki illerde yaşanan işsizlik ürkütücü boyutlardadır. Aşağıda, belli bölgelerin işsizlik rakamlarını veren tablo ülkemiz gerçekliğinin kavranması açısından önemlidir;

- Tarım dışı işsizlik oranının en yüksek olduğu bölgeyi **Malatya** ve çevresi oluşturuyor. Bu bölgede her 100 kişiden 27'si işsiz. Bu bölgeyi, **Çukurova** izliyor. Çukurova'da işsizlik oranı yüzde 22'ye yaklaşmış durumda. **Adana-Mersin** hatında 212 bin işsiz var.

- Yine **Hatay, Kahramanmaraş** ve **Osmaniye**'de de her 100 kişiden 21'i işsiz durumda. Bu bölgede de 141 bin işsiz var. Bir bütün olarak bakıldığında, Çukurova'da her 4 kişiden 1'inin işsiz olduğu anlaşılıyor.

- İşsizlik cenderesi altında ezilen bir başka bölge de **İç Anadolu**. İşsizlik oranı bu bölgede yüzde 17 oranında. **Kayseri** ve çevresinde de yüzde 16'yı aşkın işsizlik var.

- Kentlerde işsizliğin en yoğun olduğu üçüncü bölge **Van**. Bu bölgede de her 100 kişiden 15'i işsiz.

- **İzmir** ve **Ankara**'da işsizlik yüzde 15'i bulmuş durumda. İzmir'de 173 bin, Ankara'da da 214 bin işsiz oranı var.

- **Gaziantep**, son 5 yıldır en çok sanayi yapılan ikinci il olmasına karşın, Adıyaman ve Kilis ile birlikte 80 bin işsizi barındırıyor.

- **Güneydoğu Anadolu Bölgesi**'ndeki illerde işsizliğin yüzde 15 dolayında olduğu belirtiliyor.

- **İstanbul**, toplamı 2.5 milyonu aşan işsizlerin 460 binini yani yüzde 18'ini barındırmakla beraber, işsizlik oranı İstanbul'da yüzde 11.5.

- **Trakya** illerinde de işsizlik artarken, Bursa ve çevresinde işsizliğin yüzde 10'larda seyrettiği görülüyor.

Karşınızda büyüklere masallar!

Bir yanda yukarıda rakamlarla ifade etmeye çalıştığımız gerçekler yaşanırken, diğer yandan ise hükümet yetkilileri her dönem yaptıkları gibi sahte açıklamalarına devam etmektedirler. Bunun son örneğini Başbakan **R. T. Erdoğan** göstermek-

tedir. Erdoğan 2006 yılı bütçesinin başarısını(!) ortaya koyarken "**2006 yıl başında bütçe açığı hedefimiz 13.9 milyar YTL idi. Gerçekleşme ise bunun çok altında, 3.9 milyar YTL oldu. Son 30 yılın en düşük bütçe açığımızı gerçekleştirdik. Sonuçlar yüz ağartıcıdır...**" demektedir. Peki gerçekten sonuçlar yüz ağartıcı mıdır, yoksa Erdoğan iyi bir yalancı mıdır?

2006 yılı bütçe açığının beklenenin altında olması hükümetin ekonomi politikalarının doğru olduğu anlamına gelmesede bunun da bir nedeni vardır. **Örneğin**, 2006 yılında bütçeye doğrudan giren veya harcamaları dolaylı olarak etkileyen oldukça yüksek, sadece bu yıla özgü gelirlerin varlığıdır. **2006 yılında Telekom özelleştirmesinden bütçeye 2 milyar YTL girmesi gibi**. Dev bir kâr makinesi olan Telekom özelleştirildiğine göre, 2007 yılında bütçeye böylesi bir girişin olması da artık mümkün değildir.

KİT'lerin özelleştirilmesi konusuna girilmişken belirtmek gerekir ki, önümüzdeki yıllarda ortaya çıkacak bir diğer zarar da satılan bu işletmelerin zararlarıdır. **Örneğin 2005 yılında 542 milyon YTL kâr elde eden KİT'ler 2006'yı 2.2 milyar YTL zararla kapatmışlar**. Bu zararı

gelir dağılımındaki uçurumu artırıcı, vergi yükünü emekçilerin sırtına yükleyen, işsizliği artıran, enflasyonu yükselten, geniş kitlelerin sağlık, eğitim vb. haklarını engelleyen bir bütçedir.

Başbakan hicap ediyor!

2006 bütçesinin başarılarına imza attığını iddia eden Başbakan R.T. Erdoğan'ın Etiyopya'nın başkenti **Addis Ababa**'da yoksul mahallelerde gezinirken tanık olduğu yoksulluk karşısında "**Şurada hemen Sheraton Oteli var. Böyle yerleri görünce insanlığmdan hicap duyuyorum. Burada açlık, hastalık her şey var... Bizim gibi sorumluluk makamında olanlar özellikle buralardan dünyaya bakarlarsa çok daha anlamlı olacak**" sözleri yukarıda çizdiğimiz Türkiye tablosu ile bakıldığında elbette ki daha da anlamlıdır.

Etiyopya gezisi sırasında Erdoğan bir an kendini işsizliğin ve sosyal haklardan yoksun çalışmanın olmadığı; asgari ücretin sefalet içinde bir yaşama denk düşmediği, sendikaların ve sendikalı işçilerin baskı altına alınmadığı, işten atılmadığı, eğitim-sağlık vb. hizmetlerinin koşulsuz sağlandığı; çöpten ekmeğe toplananların,

kapatmanın yolu emekçilerin sırtına yeni vergileri bindirmek ve zam yağmurdur. Seçim rüşveti olarak bu zamlar yapılmazsa bile, zarar birikecek ve seçimlerin ardından yine kemer sıkma politikaları ve zamlar halkın karşısına dikilecektir.

2007 yılı hem Cumhurbaşkanlığı, hem de genel seçim yılı olduğundan, bütçede bazı oynamaların olması ve yukarıda da değindiğimiz gibi bazı saldırı planlarının hayata geçirilmemesi olasıdır. **Ancak tüm bunlar hükümetin halk düşmanı yüzünün saklanabildiği anlamına gelmemektedir.**

Yani şurası açıktır ki, 2007 bütçesi ülkemizdeki bir takım gelişmelerle birlikte ele alındığında önceliklerden bazı farklılıklar içerse de özü itibarıyla IMF talimatları ile hazırlanmış, halk düşmanı bir bütçedir. Daha önceki yıllarda olduğu gibi

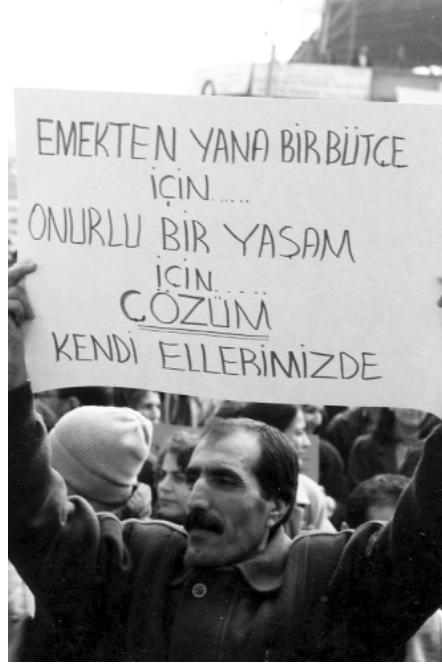
sokaklarda yatanların ve soğuktan korunmak için yaktıkları ateşin yanında uyurken tutuşup ölenlerin olmadığı bir ülkenin başbakanı sanmış olacak ki, Etiyopya'daki sefalet karşısında bu sözleri sarfedebilmiştir.

Oysa aynı Sheraton Otelleri Türkiye'de de vardır. Ve oralardan bakıldığında da tıpkı Etiyopya'daki gibi **açlık, hastalık, sefalet** vb. görünmektedir. Oralardan bakıldığında da sel baskınlarında varını, yoğunu, evini, yıllar boyu harcadığı emeğini, çocuklarının geleceğini kaybeden, egemenlerin "**kentsel dönüşüm**" dediği proje nedeniyle evlerinden yaka paça atılan insanları görmek mümkündür. Oralardan bakıldığında yoksul işçi semtlerinde sabahın ilk ışıklarıyla yollara dökülen, sağlıksız çalışma koşulları altında, sendikası, güvencesiz çalışan emekçileri, ge-

çirdiği iş kazası sonucu sakat kaldıkları halde çalışmaya devam edenleri ya da iş kazası sonucu hayatını kaybedenlerin mezarlarını, çırak olarak çalışan bir deri bir kemik çocukları, zehirlenmesinler diye her gün yoğurt yedirilen işçileri; çocuklarını okutamayan, köylerini iş bulma umudu ile terk eden, ürününü denize döken köylüleri görmek mümkündür. Yurtlarından zorla göç ettirilen Kürtleri, "kokuyu takip edin bulursunuz" denilerek aşağılanan Çingeneleri, zabıtalara köle misali çalıştırdığı Afrikalıları ve daha nicelerini görmek mümkündür...

Egemenlerin endişelerini büyütelim!

Ekonomik alanda yaşanan ve yaşanacak olan bu tablonun siyasal alandaki karşılığı, istikrarı elinden kaçırmış olan ege-

menlerin önümüzdeki süreçte daha da derinleşecek olan siyasal krizinin tetiklenmesidir. **Önemli olan, bu süreçte izlenecek politika ve taktiklerin neler olması gerektiğidir.** Devletin geniş bir yelpazede saldırılarını devam ettirdiği, cumhurbaşkanlığı ve genel seçimler ile gündemin hareketlendiği, İran saldırısının gündeme gelmesi ile birlikte diplomatik ataklarla Türkiye'nin bölgedeki rolünün iyice açığa çıkartılmak istendiği günümüz koşullarında devrimci dinamikleri harekete geçirmek için seferber olunmalı ve kitleler seferber edilmelidir. **Geniş kesimlerin her geçen gün daha büyük rakamlarla açlık ve yoksulluğa itildiği, işsizlerin sayısının sürekli arttığı şartlarda, sınıf mücadelesini yükseltmek, kitlelerin talepleri ile ortaklaşmaktan, onları bu talepler etrafında örgütlemekten, kalıcı ve**

güçlü mevziler yaratmaktan geçmektedir.

Şu bir gerçek ki sistemden umudunu giderek kesen ve bağları zayıflayan kitleler öncü arayışı içindedir. Kavganın sertleşeceği, egemenlerin bir takım pratiklerinde kendini göstermektedir. **Azgınca saldırıların tek nedeni budur.** TMY ile içerde ve dışarıda saldırıların dozajını artıran, ateşkes çağrılarını operasyonlarını artırarak yanıt veren, kırmızı çizgi palavrası ile dişlerini bileyen, linççileri sahiplenerek, katliamları olağan tepki boyutuna indirgeyip normalleştiren, Hrant Dink'i katleden faşist diktatörlüğün bir panik içinde olduğunun söylemek yanlış olmaz. Öyleyse bizler de onların bu beklentilerine yanıt olmalı, **panik ve endişelerini** büyüterek, kavgada **ısrarımızı** ortaya koymalıyız.

Ekonomik krizin ayak sesi: Cari Açık

İthalat ve ihracatın yapıldığı bir ekonominin iktisadi ilişkilerini gösteren tabloya ödemeler bilançosu denir. Bu bilançoda dört ana bölüm bulunur: Cari işlemler hesabı, sermaye hesabı, resim rezervler hesabı, net hata ve noksan kalemi. (1)

Gazete ve televizyonların ekonomi sayfaları ve ekonomi programlarında "enflasyon", "ekonomik büyüme" gibi kavramlar sıkça yer alır. Bu sayfa ve programlarda bu iki kavram kadar popüler olan bir başka kavram daha var, o da: **CARI AÇIK.**

2006 yılının Ocak-Kasım ayları arasındaki dönemde 2005 yılının aynı dönemine göre yapılan ihracat % 15.6 oranında artarak 77 milyar 566 milyon dolar olmuş. İthalat ise aynı dönemlerde % 19.2 oranında artarak 125 milyar 298 milyon dolar olmuş. İşte ithalat ve ihracat arasındaki 48 milyar 732 milyon dolarlık bu farka cari açık denir.

Cari açık, 2005 yılının Ocak ve Kasım ayları arasındaki dönemde 38,861 milyon dolarlık 2006 yılının aynı döneminde % 25.4 oranında artarak 48,732 milyon dolara yükselmiştir. (2)

İthalat ve ihracat arasındaki bu fark ülke içindeki üretimin içler acısı bir durumda olduğunun somut göstergesidir. Durumu daha iyi kavrayabilmek için birkaç örnek yeter:

1994 yılında yaşanan krizde cari açık % 4.3 idi. 2000 yılında yaşanan ekonomik krizde ise % 4.8'di cari açık. Ve bu tablo sonucunda TC tarihinde hiçbir şekilde sesini çıkarmamış olan esnaf bile sokağa dökülmüştü.

2004 yılında **Gayri Safi Milli Hasıla** 290-300 milyar dolar civarında açıklanıyor ve cari açık ise % 5.2'li payla 15,6 milyar dolar olarak ifade ediliyordu. (3) Bugün ise 48,732 milyar dolarla % 9 civarında geziniyor cari açık. Cari açık TC'nin satın aldığı mal ve hizmetleri sattığı mal ve hizmetlerden elde ettiği gelirle karşılayamadığının ve dolayısıyla sürekli borç ve borç faizi ödemek zorunda olduğunun göstergesidir.

Cari açığı kapatılmak için TC'nin birkaç yolu var. Bunlardan bir tanesi ve en önemlisi ve de TC'nin yapamayacağı şey

ÜRETİM.

Yapılacak üretimle ülke içindeki pazarlara kaliteli ve ucuz maddelerin sunulması. İç pazara sunumla beraber ithalat yapılması. Bu her şeyden önce TC'nin emperyalistlerin hegemonyası altında bir devlet olmasıyla karşıtlık içeriyor. **Yani TC'nin yarı-sömürge, yarı-feodal niteliğiyle bağdaşmıyor.**

Bilindiği gibi emperyalistler kendi egemenliklerindeki ülkelerin "kapitalistleşmesini" feodal üretim tarzlarını parçalayıp o ülkenin ulusal burjuvazisinin kendi pazarına hakim olmasını istemezler. **Eğer böyle bir şey gerçekleşirse emperyalistler kendilerinin hakim oldukları pazarlardan büyük kayıplarla uzaklaşmış olurlar.** Zaten TC'nin niteliği-kimliği bu tür politikaların uygulanmasını kendi içinde barındırıyor. Ülke içinde var olan kurumların özelleştirilmesi de emperyalist tekellerin talanına sunulması da bunu gösteriyor. Bu politika olamayacağına göre geriye iki yol kalıyor:

1- Cari açığın finanse edilmesini sağlamak. Bunu yapabilmek için "sıcak para" denilen fonların Türkiye'ye gelmesi gerekiyor. Bu fonlar birkaç durumda Türkiye'ye gelebilirler. Her şeyden önce bu fonların buldukları ülkelerdeki faizlerin düşmeye başlaması gerekiyor. İkinci olarak gidecekleri ülkedeki faizlerin yüksek ve enflasyonun tek haneli olması lazım. Şu anda Türkiye'ye, faizleri düşük tutarak bu akışı sağlayabilmekte. Ancak bunun sonsuza kadar gitmesi mümkün değildir. **Nitekim tüm ekonomistler bu yolun sonuna geldiğinin uyarısını yapıyorlar.** Yani sıcak paranın aniden Türkiye'den kaçma riski artıyor.

2- Cari açığı azaltmaya yönelik önlemler almak.

a) İlk olarak Merkez Bankası döviz piyasasına müdahale ederek döviz alır. Ve böylelikle kuru yukarıya çekmeye çalışır. Kurun yükseltilmesi ile birlikte ithal mal yurtiçine göre pahalılaşır. İhraç mal yabancılar için ucuzlar, dolayısıyla ithalat kısılır, ihracat artar. **Tabi bu arada gerekli olan birçok mal Türkiye'ye gelmez.** Örneğin it-

hal edilen ilaçlar ülke içine girmeyebilir. Girse bile çok pahalı olduğu için yoksul emekçi halk bunları alamaz. Son dönemlerde Sosyal Güvenlik Yasası ve Sağlık Bakanlığının uygulamalarından dolayı yoksul emekçi halktan insanların kanser gibi tedavi edilmediğinde ölümcül olan hastalıkların ilaçlarını bile alamadıklarına tanık oluyoruz sıkça.

Ayrıca 2002 yılından beri MB döviz alıyor. 15 Şubat 2006'da yapılan 5 milyar dolarlık alım kurlara neredeyse hiç etki etmedi. TL'nin değer kazanmaya devam etmesi ihracatın gerilemesine, ithalatın artmasına ve dolayısıyla ihracat için üretim yapan firmaların ya iflas etmesine yada belirli alanlara kaymasına yol açıyor. Bu da hem cari açığı büyütüyor, hem de üretilen malların iç piyasada pahalı satılmasına sebep oluyor.

b) Merkez Bankası gösterge faizi düşürerek piyasa faizlerinin düşmesini sağlar. Böylece dövizden TL'ye geçişleri yavaşlatıp kurun yükselmesini sağlar. MB 2002'den beri gösterge faizleri 30 puan düşürdü ama kura belirgin bir etkisi olmadı.

c) Yurtiçi vergileri artırmak ve böylece dış talebi kırmak. Bu yöntemde dış talep kısıldığında iç talep de kısılmış olur. İç talep kısıldığında üretim dolayısıyla büyüme azalacağından ne üreticiler ne de tüketiciler bu yola başvurulmasını isterler.

Bu yol ve yöntemleri uygulayarak TC cari açık sorunuyla baş etmeye çalışıyor. Bütün bunlarla birlikte TC'nin bu "sıcak paranın" ülkeden kaçmasını engellemesi için gerek siyasi gerek ekonomik istikrarsızlıklardan uzak durması gerekiyor. Ama ne yazık ki bu mümkün değil. 2000'li yıllardaki Asya krizinde de görüldüğü gibi TC'nin yarı-sömürge kimliği ekonomik ve siyasi yaşantısının pamuk ipliğine bağlı olduğunu gösteriyor. Ayrıca somut örneklerle ifade edersek Cumhurbaşkanlığı seçimleri, türban, T. Kürdistanı, Irak Kürdistanı, Kıbrıs gibi ana başlıklar "**TC'nin sorunları**" listesinde 2007'nin en başında karşısına çıkacak maddeler. Bunun yanında AB ile yaşanan kriz ise elde patlayan hediye paketi gibi. **Cari açık ve bu açığın ortadan kaldırılmasıyla**

çok ilintili gibi görünmeyen bir nokta ise **Sosyal Güvenlik Yasası.** Bu yasa tasarısı IMF ile 2005 yılında yapılan 19. **Stand-by Anlaşması** çerçevesinde IMF yapısal uyum programının önemli bileşenlerinden biri olarak gündeme gelmiştir. IMF ile uygulanan program çerçevesinde "**kamu maliyesinde kalıcı iyileşmeyi sağlamayı hedefleyen reform çabalarının temel unsurunun, bütçe dengelerini korumaya yönelik kısa vadeli tedbirler ile desteklenen geniş kapsamlı bir sosyal güvenlik reformu**" olduğu belirtilmiş ve sosyal güvenlik reformu kredi anlaşmasının koşulları arasına dahil edilmiştir. (4)

Tüm bu istatistiklerin altında ve günlük yaşam içinde alım gücünün sürekli düşmesiyle birlikte yaklaşan krizin adımlarının gölgesi yoksul emekçi halkın üzerine düşmeye başladı artık. **Ekonomik krizin ayaklarının altında sıcak geçen kış günlerinde gölgelenmek zorunda kalanlar krizin ne zaman evini, işini, sofrasındaki ekmeği talan edeceğini, ne zaman diri diri mezarra gömüleceğini merak ediyor.** Asgari ücretin 403 YTL olduğu, açlık sınırının bile bin YTL'ye dayandığı bir noktada yaşamını sürdürmeye çalışıyor.

Türkiye'de 3 milyon 38 bin kişi işsiz. Yani işsizlik oranı % 21 (5) Resmi rakamlar burada da yalan söylüyor. Yaşamımızın devamı büyük emperyalist tekeller ve spekülasyoncuların paralarını TC devletinden esirgeyip esirgememelerine bağlı. **Bu da yoksul emekçi halkın daha ne kadar ve hangi yöntemlerle sömürülebileceğinin tespiti.** 48.732 milyar dolar olan cari açık 2000 yılında milyonlarca insanı canından bezdiren krizin nedeni olan % 4,8 olan cari açığa iki kat fazlasıyla % 9'lar dolayında seyrediyor. Yani yeni gelecek olan krizin faturası 2000'lerden çok daha fazla olacak.

Bu krizin faturasını üreten, alinteriyle geçinen, emekçi yoksul halk çekmemeli. Bu krizin faturasını sırça köşklere oturup krize sebep olanlar, emeği, alinterini sömüren, gasp edenler, emperyalist efendilerinin buyruğundan dışarı çıkmayanlar ödemeli.

Her madalyonun bir de öteki yüzü vardır!

“Yoksulluğa dair binbir çeşit ifade kullanılırken, yoksulluğu üreten kapitalist sömürüye, üretim araçlarının özel mülkiyetine dolayısıyla da üretim ilişkilerindeki eşitsizliğe bilinçli olarak değinilmez. Sürekli olarak adaletsizlikten, haksızlıktan, gelir dağılımındaki bozukluktan dem vurulur, ama neden haksızlık ve adaletsizlik var, gelir dağılımı neden bozuk, kimlerdir gelirlerin büyük bölümüne el koyanlar?”

Yoksulluk ve yoksullukla mücadele sorunu emperyalist-kapitalist sistemin son zamanlarda gündeme sıkça aldığı konulardan birini oluşturuyor. Yoksulluk sorunu **ekonomik, siyasal, sosyal, kültürel, psikolojik** vb. yönleriyle ele alınmakta ve bu alanlarda oluşturulan çeşitli kurumlar aracılığıyla **“çözüm”** üretilmeye çalışılmaktadır.

Ne var ki, bu sorunu **“çözmeye”** çalışmanın burjuvazi olması, sorunu en başından çözümsüz hale getirmektedir. Varlığı ve sürekliliği sömürü ve kitleleri yoksul-

lık sınırında yaşamaktadır. Bu kesim hiçbir işi, geliri olmayan en yoksul kesimdir. Günde 1,5 YTL'nin altında bir parayla yaşamaya çalışıyorlar. 18 milyon yoksulun çoğunluğu çalışan kesimden oluşmaktadır.

Başlarken de ifade ettiğimiz gibi son yıllarda yoksulluktan daha fazla söz ediliyor, bu soruna çözüm yolları aranıyor. **Oldukça büyük bir sorun haline gelen işsizlik ve yoksulluk egemenler açısından iki yönlü bir tıknama oluşturmaktadır.**

laştırmaya koşullu olan kapitalizmin bu sorunu ortadan kaldırması mümkün değildir.

Yoksulluk yeni bir sorun ya da sadece son birkaç yıla mahsus bir sorun değildir. Sınıflı toplumların ortaya çıktığı ve geliştiği ilk dönemden bu yana yoksulluk hep var olmuştur. Yoksulluk, toplumun bir kesiminin birçok temel ihtiyaçtan mahrum bırakılması, sınıflı toplumun gerçekliğidir. Kapitalizm de bu gerçeklikten muaf bir sistem değil, aksine bu gerçeklik üzerinden büyüyüp gelişen bir sistemdir.

Yoksulluk tehdit mi?

Süreklilik kazanan bu durum zamanla sermayenin ayak bağı olur. Sermayenin gelişmesinin, yeniden üretilmesinin önündeki en büyük engel haline gelir. Çünkü üretilen malı satın alacak kitle sürekli olarak azalmaktadır. **Dolayısıyla sermayenin hareket yasağı yani metallerin satılarak para sermayeye dönüşmesi zorunluluğu işleyemez hale gelmektedir.** Bu nokta sermayenin en büyük çıkmazıdır. Ve yoksullukla mücadele yöntemlerinin belirlenmesinde bu çıkmazdan kurtulma hedefi önemli bir rol oynamaktadır.

Şu an ülkemizde 18 milyon kişi yoksul olarak değerlendirilmektedir. 909 bin kişi yani bir milyona yakın kişi de aç-

Birincisi, sermayenin gelişim sürecinde aksamalar ortaya çıkmaktadır. Böylelikle var olan kriz daha da derinleşmektedir. Kitlelerin alım gücünün sürekli düşmesi büyük bir nüfusun aşırı üretimi emecek durumda olmayışı, bunun nedenidir.

İkincisi, sosyal açıdan da büyük bir tehlike söz konusudur. Dünya genelinde milyarlarca bulan yoksul ve işsiz kitleler patlamaya hazır bir bomba gibidir. Sistemin devamlılığı açısından bu tehlike potansiyelinin kontrol altında tutulması zorunluluktur.

Öyle ki her yıl yayımlanan çeşitli raporlarda zenginle yoksul, zengin ülkelerle yoksul ülkeler arasındaki uçurumun hızla büyüdüğü, küreselleşmenin yoksulluğu hızlandırıp, artırdığı vb. tespitlere bolca yer verilmektedir: Dünyada 4 milyar insan günde 2 doların altında bir gelirle geçinmek zorunda kalıyor; açlık yüzünden yılda 6 milyon çocuk ölüyor, her yıl 1.8 milyon çocuk temiz su ve tuvalete erişim olanağı bulunamadığı için ishalden ölüyor.

Bu ve benzeri sonuçlar egemenler açısından büyük bir baş belasıdır. Durumun biraz hafifletilmesi gerekmektedir. Aksi halde yoksul kesimlerin sistemden umudunu kesmesi, başka arayışlara girmesi, toplumsal **“düzenin”** bozulması kaçınılmazdır!

Mikro-kredi uygulamasıyla 2006 No-

bel Barış Ödülü'nü alan **Bangladeşli** ekonomist Muhammed Yunus terörün önlenmesinde mikro-kreditinin etkisini ifade ederken amaç ve hedeflerinin iyi bir özeti sunmaktadır.

“Hiçbir şeyi olmayan korku içinde yaşayan kendilerini sisteme bağlı hissetmeyen insanların bu alanda (terör faaliyetleri kastediliyor) çalışmalarının olduğunu bilmekteyiz. Siyasi ve ekonomik adaletsizliğin insanları, bu alandaki yönlendirmeye doğru ittiğini düşünüyorum. Bu duyguları yaşayan, insanlar sistemin sorunlarını çözmediğini görmekte ve sistemin ötesinde kendi sorunlarını çözmeye çalışmaktadırlar. Mikro-kredi uygulamasıyla insanlara ümit vermekteyiz.”

Bu ifadelerden de anlaşılacağı üzere egemenler açısından bu sorun hayli önemli. Çözümü için projeler, programlar geliştirmeleri boşuna değil.

Yoksulluğa dair binbir çeşit ifade kullanılırken, yoksulluğu üreten kapitalist sömürüye, üretim araçlarının özel mülkiyetine dolayısıyla da üretim ilişkilerindeki eşitsizliğe bilinçli olarak değinilmez. Sürekli olarak adaletsizlikten, haksızlıktan, gelir dağılımındaki bozukluktan dem vurulur, ama neden haksızlık ve adaletsizlik var, gelir dağılımı neden bozuk, kimlerdir gelirlerin büyük bölümüne el koyanlar soruları ve bu soruların yanıtları büyük bir itinayla görmezden gelinir. Bu elbette ki basit bir yanılgının, kavram karmaşasının sonucu değildir, tamamen ideolojik bir yaklaşımdır. Buradaki önemli nokta bu söylemlerin kitleler üzerindeki etkisidir. Bu yüzden de kullanılan söylemler devrimci ve komünistleri ilgilendirmektedir.

BM uzmanı **Jean Ziegler** şöyle diyor: **“Toplam nüfusunun bir katı fazlasını doyuracak olanaklara sahip bir dünyada açlıktan ölen her insan katledilmiş sayılır.”** Oldukça çarpıcı bir ifade!

Bütün bu eleştirilerin, çağrılarının yapıldığı sıralarda ABD ve yedeğindeki emperyalist güçler milyarlarca dolar harcayarak Irak ve Afganistan'da binlerce yoksul insanı katlediyor, açlık, yoksulluk, buharıcı hastalık gibi bir dizi felakete sebep oluyorlar.

Yaşananlara karşın akıtılan bütün timşah gözyaşları bu gerçeklerin hiçbirini gizleyemez, yok edemez. Kapitalizm doğası gereği her geçen gün yoksulluğu ve açlığı büyütüyor. Yüz binlerce ezilen, yoksul kitle bir yandan açlıkla bir yandan bombalarla katlediliyor.

Yoksullukla mücadelede uygulanan programlara

birkaç örnek: Mikro-kredi

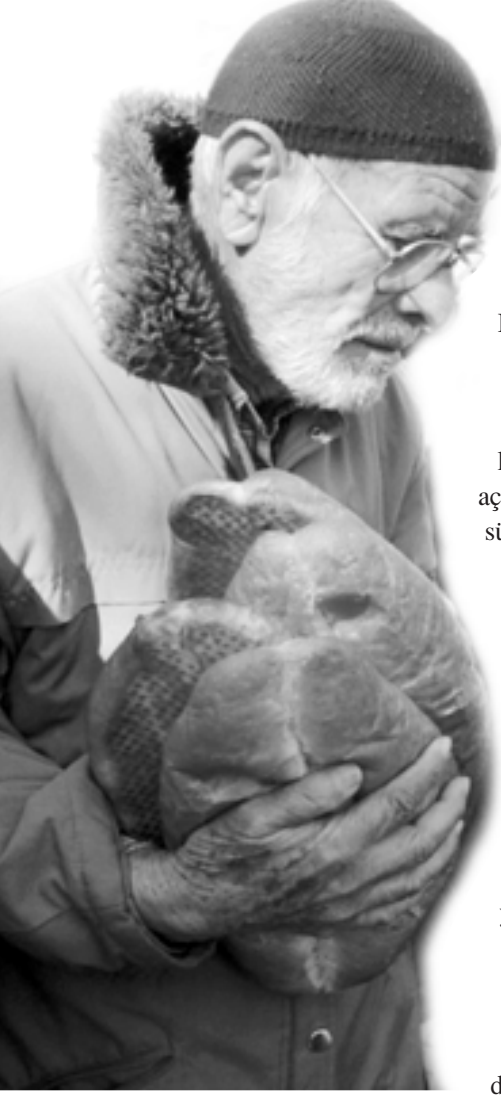
Yoksullukla mücadeleye ilişkin ilk akla gelen son yıllarda yaygınlaşmış olan **“Mikro-kredi Projesi”**dir. BM'nin 2005 yılını **“mikro-kredi”** yılı olarak ilan etmesi, **2006 Nobel Barış Ödülü**'nün bu projenin mimarı ve uygulayıcısı olan Bangladeşli ekonomist Muhammed Yunus'a verilmesi dikkat çekicidir. Projeye yakından bakmak faydalı olacaktır.

İlk olarak Bangladeş'te uygulanan ve burada geliştirilen proje şu an 100'den fazla ülkede 137 mikro-kredi programını kapsayacak şekilde uygulanıyor. Ve bu konsept dünya genelinde 125 benzer programa da öncülük ediyor.

Mikro-Kredi Bankası olarak kurulan Gromen Bank (**Yoksul Bankası**)'n şu an Bangladeş'te 12 bin çalışanı 1192 şubesi ve 2.4 milyon üyesi var. **Gromen Bank**'ın ortağı olan Telenar şirketi bankanın yüzde 62'sini elinde tutuyor. Bunun **Muhammed Yunus**'a hatırlatılması üzerine verdiği yanıt şöyle: “Telenar maksimum kâr odaklı çalışıyor, ama biz toplumsal amaçlar için çalışıyoruz. Bangladeş gibi yoksul bir ülkenin bankasının 93.6 milyon doları Norveç'e göndermesi adil değil” diyor ve şirket yönetiminin değişmesi için savaşaacağını da ekliyor! Bu arada Telenar Bangladeş pazarının yüzde 63'ünü elinde tutan bir şirkettir.

Mikro-kredi projesiyle amaç yoksulluğun azaltılması için küçük miktarlarda krediyle iş olanağı yaratmak. Yoksullara kefihsiz, senetsiz, teminatsız sadece “güvenerek” küçük krediler veriliyor. Kredilerin geri ödenmemesine karşı bir yaptırım yok. Kredi miktarı örneğin Türkiye'de 100 YTL ile 2 bin YTL arasında değişiyor. Geri ödemeler krediyi aldıktan bir hafta sonra başlıyor ve 46 haftaya bölünerek ödeniyor.

İlk bakışta mikro-kredide hiçbir kâr amacı güdümediği sanılıyor. Daha çok kefihsiz, senetsiz, hiçbir hukuki yaptırım olmayan bir yardım, destek faaliyeti olarak düşünülüyor. Kefihsiz, senetsiz **“kâr amacı gütmeyişi”** ön plana çıkarılıyor. Ancak bilinçli olarak gizlenen bir nokta var o da kredilerin ödenmesinde işleyen faizdir. Geri ödemede faizin işlenmesi önemli bir ayrıntıdır. Bu projeye ilgili çıkan haber, yorum vs. bu noktayı belirtmekten özellikle kaçınıyor. Ne kadar faiz işlediği bilinmiyor. Ancak bu faiz oranı çok düşük bile olsa önemli bir kâr sağladığı kesin. **Sistemin dünya genelindeki yaygınlığı düşünülürse bu daha iyi anlaşılır.** Kaldı ki bu sistemin amacı sermayenin üretim alanında değerlendirilmesini sağlamaktadır. En yoksullara, en yoksul

bölgelere giden mikro-krediler kişilerin ve bölgelerin sermayeyle bağlarını güçlendiriyor. Krediyi kullananlar sermayenin geliştirilmesi ve çoğaltılması faaliyetinin bir parçası oluyorlar. Yatırıma dayanmayan, gerçek karşılığı olmayan ve devasa boyutlara varan asalak sermayenin çeşitli yollarla ve araçlarla (**mikro-kredi bunlardan birisidir**) karşılığı olan emek gücüne dayanarak çoğalan bir sermayeye dönüştürülmesi zorunludur. Ve aynı zamanda başta da ifade ettiğimiz gibi tüketici kitleyi geliştirme zorunluluğu vardır. **Bunu da en iyi kredi sistemi sağlar.** Marks kredi sistemini sermayenin merkezleşmesi ve dolaşıma sokulmasında en önemli etkenlerden biri olarak tanımlar. İşte mikro-krediyle sermaye en atıl durumda olan yerlere ulaşır.

Yine bir başka nokta da kadın işgücünün değerlendirilmesidir. Atıl halde bekleyen kadın emeği aktif hale getiriliyor böylece. “Özellikle kriz dönemlerinde işyerlerinden evlerine dönen kadınlar mikro-kredi modeliyle kendi istihdamlarını oluşturarak ekonomiye katkıda bulunma şansını yakalıyorlar. Her ne kadar eğitim ve nitelikli işgücü oluşturulması ayrı bir çalışma ve planlama gerekirse de mikro-kredi sistemi gelir dağılımının düzeltilmesinde başarılı bir model olarak dikkat çekiyor. (Metin Ercan 24 Mayıs 2006-Radikal)

Öte yandan verilen kredilerle açılan işyerleri, yapılan küçük yatırımlar sürekliliğini koruyacak durumda mı diye sormak ve bu açıdan da bir değerlendirme yapmak gerekiyor.

Krediyi alarak işyeri açan yoksul ka-

dınlar temel masraflarını çıkarabildiklerini söylüyorlar. Ancak bunun sürekliliği tartışılır bir konudur. Çünkü üretimin bütün alanlarında dev tekelin ve taşeronların hâkimiyeti söz konusudur. Pazarı kontrol edenler bunlardır. Küçük mülk sahibi, küçük üretici, esnaf vb. kesimler birer birer yok oluyorken yada tıpkı KOBİ’lerde olduğu gibi iflas etmeyip ayakta kalabilenler tekelin fason üretimini yapan, taşerona, bayiliklere, şubelere dönüşüyorken yoksulun oldukça cüzi miktardaki sermayeler açtığı küçük işyerleri varlığını ne kadar sürdürebilir?

Açıktır ki sermayenin yeterince dal budak salmadığı atıl halde duran önemli bir tüketici kesimin olduğu en ücra, yoksul bölgelerde bu faaliyetler bir süreliğine kazanç getirecektir. Zaman içerisinde gelişen rekabet daha büyük sermayelerin girişi bu küçük faaliyetleri ya ortadan kaldıracak ya da büyük alanlara bağımlı hale getirecektir. Gelişim her iki yönde de olacaktır.

Sonuç olarak yoksulluğa çözüm diye sunulanın uzun vadede bir çözüm olmadığı, sadece açlıkla boğuşan yoksulların bir süre daha dayanmalarını, aç kalmamalarını sağladığını ama esas olarak sermayenin çıkarına göre bir faaliyet olduğunu görmek gerekir.

Türkiye’de ne zaman ve nerede uygulandı bu proje?

Mikro-kredi uygulaması Türkiye’de ilk defa 2002’de uygulandı. 1999 depremini yaşayan **Düzce, Kocaeli ve İstanbul**’un çeşitli semtlerinde Kadın Emeğini Değerlendirme Vakfı tarafından “**Makro Ekonomik Destek İşletmesi**” adı altında uygulanmış. Seçilen yerin deprem bölgesi olması önemlidir. Çünkü bölge halkı depremin yıkıntılarını ortadan kaldıramadı, depremin açtığı yaraları saramadı, yalnız bırakıldı. Yaşanan süreç halkın sistemle/devletle olan bağlarını zayıflattı. Bu bağları yeniden güçlendirmek, halkın yaşamında iyileştirmeler yapmak gerekiyordu. Bu yüzden de ilk olarak burada uygulandı.

2003’te **Türkiye İsrافی Önleme Vakfı Başkanı** ve AKP Diyarbakır milletvekili **Aziz Akgül**’ün girişimiyle Diyarbakır’da uygulandı. **Siirt, Şanlıurfa, Van, Batman** vb. illerinde yaygınlaştırılan bu projeye sadece Diyarbakır’da 4 bin kişiye ulaşıldı.

T. Kürdistanı’nın seçilme nedeni oldukça açık. İşsizliğin, yoksulluğun, ulusal sorunun en boyutlu yaşandığı, halkın sistemle bağlarının en zayıf olduğu bölgedir burası. Tabi sermaye açısından gelişebileceği bir alandır.

Türkiye’deki projeye Vakıfbank 50 bin dolarlık katkı yapmış. Projenin 500 bin dolarlık havuzuna en fazla katkıyı 200 bin dolarlık destekle George Soros’un **Açık Toplum Enstitüsü** yapmış. Dünya-

nın önde gelen spekülörlerinden biri olan ve sıcak para vurgunlarıyla birçok ülke ekonomisini çökerten Soros T. Kürdistanı’nda “**iyilik meleşti**” olarak çıkıyor karşımıza!

Mikro-kredinin ilk olarak “**Maya Mikro Ekonomik Destek İşletmesi**” projesi olarak uygulandığı dönemde de katkılarıyla destek sunanlar; ABD’li CRS, Levi’s Foundation, Hollandalı Bernard Von Leer gibi şirketlerdir. Bu şirketlerin katkılarıyla mikro-kredi havuzunda 1 milyon dolar birikmiş.

Şu an için daha çok T. Kürdistanı’nda uygulanan mikro-kredi projesi diğer bölgelerin yoksul illerinde de uygulanacak. 2006-2008 dönemini kapsayan “**Orta Vadeli Program**”la “**Sosyal içermeye ve yoksullukla mücadele**” hedefi belirlenmiştir. Bu kapsamla sosyal dışlanma ve yoksulluk riskini en aza indiren yapıya kavuşması için yasal düzenlemeler yapılacak. Bunun için Meclis’te hazırlanan bir yasa teklifi var ayrıca “**Fakir Bank**” veya “**Damla Bank**” ismiyle bir mikro-kredi bankası kurulacak Türkiye’de.

STK: Banka ve Holdinglerin “Sosyal Sorumluluk Projeleri”

Bu kurumların projelerinin temel argümanı da “**sosyal sorumluluk**”tur. Yoksullara karşılıksız, geçici yardımlar, sadaka yerine iş eğitimi olanağı yaratmak vb. hedefler vardır. BM’nin “Hayırseverlik değil, yükümlülük” şiarının somutlanmış halidir bu projeler.

- **Toplum Gönüllüleri Vakfı (TOV)** eğitim ağırlıklı faaliyetlerinin yanında yoksullukla mücadele alanına da el atmış. Mikro-kredi projesini uygulayacak.

- **HSBC Bankası** “**Mikro-kredi ile topluma destek**” kapsamında yoksullukla mücadeleye destek verecek. HSBC Bank AŞ. Genel Müdürü **Piraye Antikar** onurlu bir gelecek sunmayı amaçladıklarını, 5 yılda 5 milyon dolar hatta bunun da üzerinde bir kaynağı sivil toplum örgütle-

rinin aracılığı ile destek vermek üzere bilançolarından ayırdıklarını, bu kaynağı kırsal, büyük kentlerdeki yoksul yöreler ve üniversitelerden yeni mezun girişimcilere eşit oranlarda paylaştıracağını, üzerinde bir yıldır çalışılan projeyi bir iş değil, sosyal sorumluluk olarak gördüklerini belirtiyor. HSBC’nin projesi **Ankara Mamak**’ta ve **Samsun**’da uygulanacak

ilk olarak. Bu proje dışında Çağdaş Yaşamı Destekleme Vakfı ve Birikim Eğitim Projesinde kendi çalışanlarını görevlendiriyor, bu kurumlara bağışlarda bulunuyor.

- **CitiBank** birçok sivil toplum örgütü ile Birikim Eğitim Projesinde kendi çalışanlarını görevlendiriyor, bu kurumlara bağışlarda bulunuyor.

- **Fortis Bank Toplum Gönüllüleri Vakfı** ile kütüphanelerin yenilenmesi projesine katılıyor.

- **Türkiye Bankalar Birliği** “Çok Yaşlı Bebek” projesi kapsamında 19 ilde 24 hastaneye tıbbi cihaz bağışında bulunarak 10 bini aşkın bebeğin hayata dönmesini sağlamış.

Milyonlarca işçi-emekçi, işsiz kitle, açlık sınırında bir yaşama mahkum olduğundan eğitim, sağlık, kültür vb. temel ihtiyaçlardan yoksun kalmaktadır. Dolayısıyla da sosyal sorumluluk, sosyal yardım projeleri bu kesimleri cezbetmektedir. Kitlelerde tepkiye yol açacak bağış, yardım, sadaka vb. “**ilkel**” yöntemler yerine daha “**çağdaş**”, “**küreselleşme çağına**” uygun, yoksulun onuruna dokunmayacak araçlar kullanılmaktadır. Zenginlerin, gözleri yaşartan hayırseverlikleri, bağışları, devletin yiyecek, giyecek, yakacak, eğitim malzemesi vb. yardımları, aşevleri önündeki kuyruklarda aşağılanan insanlar; yoksulların “**kanına dokunuyor**”. Mahkum edildikleri açlık, geleceksizlik yetmiyormuş gibi bu onur kırıcı hayırseverliklere daha fazla katlanamaz insanlar. Mikro-krediler, iş olanakları, eğitim, sağlık destekleri ve bunların sosyolog, psikolog, ekonomist, siyasetçi vb. bilimum sistem savunucusu tarafından programlar, projeler şeklinde uygulanması bu zorunluluğun sonucudur.

Yoksullukla mücadele diye yansıtılanın yoksullarla mücadele olduğu açıktır. Ön plana çıkarılan yoksullukla mücadele, sosyal sorumluluk vs. söylemler, sloganlar burjuvazinin ömrünü uzatma, kendini üretme çırpınılarıdır. Marks,

“kapitalist karşılığında bir eşdeğer olmaksızın asla parasından ayrılmaz” demektedir, kapitalizmin tahlilini yaparken. Bu konu özgülünde bu ifadeyi şöyle de kullanabiliriz: **Burjuvazi karşılığında sermayesini genişletme ve çoğaltma, bununla birlikte yoksulları satın alma hedefi olmaksızın parasından ayrılmaz!**

KORKU DEVLETİ HER YERDEDİR

En insani istem ve en demokratik taleplere dahi tahammül göstermeyip linç ve kıyım kültürü ile karşılık veren şiddet üzerine kurulu korku devleti, daha gelişkin düzeydeki ilerici ve devrimci düşünce ve fikirlere karşı ise sıfır tolerans ve sıfır tahammül gösterdi.

Şiddetin en ileri düzeyde çok yönlü örgütlendiği alandır **devlet**. Sınıflı toplumların ortaya çıkışı kadar köklü bir tarihi vardır. **Devlet**, baskı ve sömürü üzerine kurulu temel dayanağından asla kopmadan egemen sınıflara en geniş ve en kapsamlı demokrasi olanağı sunup onlara bu hakkı sınırsız bir şekilde kullanma alanı açarken, egemen olmayan sınıf ve tabakalara karşı ise her türlü sömürü ve baskıyı uygular.

Devletin tarih boyunca değişmeyen temel özelliği olarak şiddet hep var oldu, bu şiddet onun temel unsurlarından biri oldu. Devletin oluşturup, yarattığı her türlü örgütlenme ve kurum (**ordu-bürokrasi**) devletin bekası ve selâmetini esas aldı. Bu gerçeklik onun temel özelliği, var oluş nedeni ve yaşam kaynağı oldu. Bundandır ki, var oluş nedenine yönelik her türlü muhalif düşünce ve aykırı duruş affedilmez bir suç olarak görüldü, her türlü muhalif örgütlenme ve yapılanma soruşturma konusu oldu. Devlet, ordu ve bürokratik kurumlarla egemenliğini pekiştirip, sağlamlaştırdı. Bu şiddet aygıtıyla her türlü muhalif düşünce ve örgütlenmeyi bastırma, susturma, sindirme ve imha yoluna gitti.

Yaklaşık bir asırlık bir tarihi geçmişe sahip olan **burjuva-feodal karakterli TC devlet aygıtı**, çağın ve dönemin gelişmelerini ve özelliklerini dikkate alacak şekilde biçimlendi ve yapılanma yoluna gitti. Ancak her dönem demokratikleşme başta olmak üzere yapısal sorun yaşamaktan kurtulamadı. **Bağımlı ve bağılı** olduğu emperyalist-kapitalist sistemin ve ülkesindeki uşağı olan komprador ve toprak ağalarının temel çıkarlarını koruma, güvence altına alma özelliğinden asla vazgeçmedi. Zaten varlık nedeni bu sınıfsal gerçeklik olan devlet, hemen her dönemde ve her fırsatta dön-

min ve çağın gelişim ve farklılaşan özelliklerini dikkate aldı.

Sermayenin egemenliği ve koruyuculuğu altında toprak ve ücret köleliği

üzerine kurulu olan devlet, hemen her dönem demokrasi ve insan hakları yalınasına sosyal ve hukuk devleti aldatmacasına, hukukun üstünlüğü ilkesi yaygalarına başvurdu. **Bir yandan en ağır ve en yoğun sömürüye başvururken diğer yandan en barbar ve en ilkel baskı ve zorbalığı uyguladı.** Her zaman, her dönem ikili karakteristik ayak üzerinde var oldu ve bu iki ayak üzerinde yürümeye çalıştı. Yani sömürü ve baskı, yani diktatörlük ve burjuva-feodal demokrasi. Bir yandan toplumun en geniş sınıf ve tabakalarına karşı en koyu ve en gerici baskıları uygularken, diğer taraftan bir avuç sömürücü egemen sınıflara en geniş, en sınırsız demokrasi ve özgürlük tanımını uygulandı.

Burjuva-feodal devlet her şeye kadir emperyalist-kapitalist devletlerle daha sıkı bir biçimde bağımlılık ve bağlılık

ilişkileri içine girerken, emekçi kitleler üzerindeki boyunduruğunu daha da güçlendirdi. **Yerküre üzerindeki bütün yarı-sömürge ülkeler, işçiler emekçiler için âdeta birer askeri zindana dönüştü.** Ülkeleri sömürgeleştirip, halkları köleleştiren, emekçileri mülksüzleştirerek sefaletin kucağına atan, onların yeraltı yer üstü zenginlik kaynaklarını talan eden, politik bakımından burjuva-feodal devletin gerici diktatörlüklerini destekleyip, sağlamlaştıran emperyalizm, aynı zamanda bağımsızlık ve halk demokrasisinin en büyük düşmanıdır. Özgürlüğün ve halkların en büyük düşmanı olan emperyalizmi sömürgeleştirdiği ülkelerden, bağımlı ülkeleri ise emperyalizmden bağımsız düşünmek, ele alıp değerlendirmek mümkün değildir.

Egemenler, özgürlük ve bağımsızlık düşünü yaşatmak ve büyütme isteyenlere, aykırı ve muhalif duruş sergileyenlere ve bu yönde tutum takınıp hareket edenlere kısaca devlet gibi düşünmeyen ve onun istediği gibi hareket etmeyenlere karşı ardi arkası gelmez soruşturmalar açtı, düşüncelerine karşı düşmanlık besledi, onları en bağınaz faşist kinle karşıladı, yalan ve karalama dolu kampanyaları örgütleyerek, onlara karşı en taşkın saldırılar örgütledi. Şiddeti, katletmeyi bir yönetim biçimi olarak kullanan devlet, bunun için **gizli-açık, legal-illegal, silahlı-silahsız** pek çok örgütlenmeler yaratıp, her türlü, ajan, provokatör, kışkırtıcı, tetikçi, linççi yetiştirdi. Devlet için, vatan için silah çeken, kurşun atan sayısız çete ve katil ya-

rattı. Ve bundan övünç ve şeref duyan bir psikolojiyi toplumun en genç ve dinamik unsurları üzerinde egemen kılmaya çalıştı.

En insani istem ve en demokratik taleplere dahi tahammül göstermeyip linç ve kıyım kültürü ile karşılık veren şiddet üzerine kurulu korku devleti, daha gelişkin düzeydeki ilerici ve devrimci düşünce ve fikirlere karşı ise sıfır tolerans ve sıfır tahammül gösterdi. **Kutsal korku devleti sadece işçilere, köylülere, emekçilere karşı değil, Türk olmayan milliyetten ve farklı inançlara mensup ezilenlere karşı da en barbar ve en vahşi baskı ve şiddeti uygulamaktan çekinmedi.** Ve onlara “ya sev ya terk et”, “ya kayıtsız şartsız itaat et ya da ölümlerden ölüm beğen” tercihinden başka hiçbir seçenek bırakmayan korku devleti sadece egemen sömürücü sınıflara, ülkenin, sermayenin ve zenginliklerin sahipleri olan efendilere ve onların koruyucularına her türlü sınırsız sömürme hakkı ve halkı baskı altında tutma özgürlüğü sundu.

Bütün bu sınıfsal ve toplumsal nedenlerdendir ki muhalif ve aykırı düşünce sahipleri 301 gibi faşist ırkçı yasalarla tehdit edilmekte ve en ilkel ve barbar linç gösterileri örgütlenerek yazar ve sanatçılar, aydın ve gazeteciler yaratılan korku dağlarıyla sindirilmeye çalışılmaktadır. Bundan dolayıdır ki barış ve kardeşlik dolu talepleri sunan, dostluk dolu mesajlar ileten, ırkçılığa ve ayrımcılığa karşı olmak “suçu”ndan başka hiçbir suçu olmayan Hrant Dink alçakça katledildi.

TC devletinin yıllardır uyguladığı katliam ve kıyım, linç ve sürgün geleneği Osmanlı'dan İttihat ve Terakki'den günümüze dek özünden ve amacından hiçbir şey kaybetmeden devam edip gelen bir korku geleneğidir.

Unutulmamalıdır ki her muhalif düşünce ve açıklama egemenlerin yönetim gücünü zora sokan, kitleleri kolayca aldatma ve yanlış yönlendirme etkisini azaltan gelişmeler olarak bakmak gerekir. **Gücünü gerçeklerden ve halktan alan her ilerici, devrimci düşünce ve görüşler, sahibi ve sahipleri tarafından dile getirilip, kamuoyuna ve kitlelere mal edilmeye çalışıldığında korkulu ve tehlikeli olmaya başlar.** O, artık kendinde değil kendisinden çıkan, halka ve kamuoyuna mal olmaya çalışan ve egemenleri tehdit eden bir olguya dönüşür. O zaman adına derin devlet denilen aslında devletin şiddet ve korkuya dayalı illegal örgütlü bir gücünden başka bir şey olmayan örgütlü unsurları devreye girer. Ve başlar açığa **tehditler, gözdağı vermeler, sindirme, kaçırma ve susturma** hamleleri. Bu tehditlerin sonuç vermediği yerlerde bilinen ve

şimdiye dek uygulanan siyasi cinayetler başlar.

Kutsal korku devletine en güzel yanıtı ülkemizin aydınları, sanatçıları, öğrencileri, ilerici ve demokratları verdi. **Çeşitli milliyet ve inançlardan emekçiler verdi.** Yüreklere sağlam, inançları halk olanlar verdi. Sayısız yüz binler verdi.

Şiddet temelinde örgütlenmiş güç olan devlet, herkesin bu kutsal güç karşısında itaat etmesini, ona boyun eğmesini ister. Egemen sömürücü sınıflar üst yapı kurumlarını hukuk, din, felsefe, medya vb. araçlarını kendi dünya görüşünün egemen kılınması yönetilenler tarafından kabul edilip, benimsenmesi için örgütler ve yönetir.

TC devletinin yıllardır uyguladığı katliam ve kıyım, linç ve sürgün geleneği Osmanlı'dan **İttihat ve Terakki**'den günümüze dek, özünden ve amacından

hiçbir şey kaybetmeden devam edip gelen bir korku geleneğidir. Nasıl ki kapitalistler her zaman, kâr elde etme özgürlüğünü ve işçilerin açlıktan ölme özgürlüğünü **'özgürlük'** olarak adlandırmışlarsa benzer şekilde Türk devleti de kendisi gibi düşünmeyenleri, aykırı düşünceye sahip olanları öldürme özgürlüğüne sahip olmuş, onları korkutup sindirme ve yıllar boyu zindanda çürütme özgürlüğüne sahip olmuştur. **Onlar özgürlüğü böyle algılayıp, kabul edip, yıllar boyu uygulamıştır.** Ezilenler, emekçiler için ölme özgürlüğü, baskıya uğrama, zindana tıklılma özgürlüğü, işsizlikten sürünme, açlıktan ölme özgürlüğü olmuş; **"memleketin"**, maddi zenginliklerin ve servetin sahipleri olan egemenler içinse her türlü korkutma ve sindirme özgürlüğü her daim ve sürekli olmuştur.

Şiddetin ikiz kardeşidir korku. Sermayeyi elinde bulunduran devlet

korktuğu için şiddete başvurur, tıpkı zailimin korkup uygulamak zorunda olduğu zulüm gibi. Burjuva-feodal devlet zayıf ve cılız olduğu için, korktuğu için şiddeti vazgeçilmez yönetim ve **"eğitim"** biçimi olarak kullanır.

Ve bir kez daha bu konuda sınıf bilinçli proleterler yapılması gerekenlerin neler olduğunu ve nasıl yapılması gerektiğini öğrenmek için devrimin usta önderi Lenin yoldaşa kulak vermelidir. **"Zaferi sağlamış bir devrimi gerçekleştirmedikçe Rusya'da özgürlük olmayacaktır."**

Devrimi örgütlenme yolunda atılacak her ileri adım özgürlüğe varılacak yolun kısılması demektir. **Bu yol zorluklarla dolu olsa bile atılmak zorundadır.** Korku ve baskı devletine karşı cesaretli her duruş ve militan her karşı çıkış, devrim yolunu döşeyen güçlü özgürlük taşları olacaktır.

PUSULA

Genç bir parti yaratma sorunu aynı zamanda yeni kadrolar yaratma sorunudur!

Kadrolar başta kendilerini ve bağlı oldukları komitelerini sınıf mücadelesini kavrayan; devrimci bilgi, devrimci politika belirleme ve uygulama alanında ilerlemeyi ve gelişmeyi hedefleyen bir rotaya sokmalıdır. Daha az ajitatif slogan, daha az **MLM ve Proletarya Partisi** söylemi, daha az biçim ancak daha fazla öz, daha fazla devrimci bilgi ve birikim, daha fazla devrimci araştırma ve inceleme, daha fazla sınıf mücadelesinin mevcut ve gelişen sorunlarına çözüm olmayı amaçlayan yönelime girilmelidir. **Kadrolar politik çalışmayı sınıf mücadelesinin temel çalışma biçimi haline getirenlerdir.** Dünden daha fazla devrimci bilgiye, dünden daha fazla sınıf mücadelesinin her alandaki sorunlarını araştırma-inceleme ve çözümlü konusunda yoğunlaşmaya çalışan bir çalışma biçimini esas alandır. **Bilgi ve birikimi, tecrübe ve deneyimi, kendisini yenilemeyi değil, yinelenmeyi esas alan bir çalışma dogmatik basmakalıpçı subjektif bir çalışma olacaktır.** Bu çalışma biçimiyle sorunlara çözüm değil, çözümsüzlük çıkar. Canlı dinamik bir tartışma ortamı yaratılarak ideolojik, politik, örgütsel sorunların sorgulanması esasları üzerinde bilimsel araştırma inceleme yönelimi sağlanır. Dar pratik içinde koşan, kendini sürekli bir şekilde tekrar eden, dünden farklı söyleyecek bir şeyi olmayan, dünden daha ileride devrimci çözüm önerisi,

gücü ve iradesi olmayan sınıf mücadelesinde başarı şansı olamaz.

Kadroların düşünce ve çalışma tarzında politikleşme, komitelerde politikleşme ve partinin bütününde politikleşme düzeyinin yükseltilmesi ancak proleter ideolojinin yön verdiği düşünme araştırma, inceleme, sorgulama ve çözümlenme gücünün artırılmasıyla, sınıf bilincinin var olandan daha da derinleştirilmesiyle başarılır. Canlı olanın yenilenmesi kendini üretmek, eksikliklerini tamamlayarak, zaafalarını atarak, sağlıklı olmayan yönlerini sağlıklı bir konuma getirerek gelişimini güçlendirir. Sürecin sorunlarına ve zorluklarına karşı koyacak şekilde biçimlenir. **Bu yenilenme, yeniden üretme ve biçimlenme; bütün komite ve hücrelerin, kadro ve militanların uyumlu ve kolektif çalışmasıyla güç kazanır.** Kadrolar toplumsal değişim ve farklılaşmayı, yaşanan gelişmeleri, toplumsal yasaların şekillenmesini, çelişmelerin gelişim seyrini ve boyutunu, halkın ruh halini öğrenmek, toplumun nabzını elinde tutmak için sürekli şekilde bilgilenmelidir. Gerçekliğin yansıması olan devrimci bilgi ışığında devrimci politika belirlenip, uygulanır. **Propaganda ve ajitasyon** çalışmasını somutluk üzerinde geliştirilir.

Parti aygıtının uyumlu ve ahenk içinde çalışmasında beyin yani önderlik, sınıf mücadelesinin gelişkin bilgiyiyle beslenerek politik yönlendiriciliği-

ni layıkıyla yerine getirip, toplumsal değişimde belirleyici rol oynayabilir. Beyin, bütün organlara yön vererek organların hareket etmesini sağlayandır. **Beyin ile organlar arasındaki ilişki diyalektiği önderlik ile komiteler arasındaki ilişki diyalektiği iç içedir.** Beyin, dış dünyayı doğru algılayıp kavradığı ölçüde kendi hareketine yön verebilir. Kendine yönelen tehlikeleri anında görüp bertaraf etmesini sağlar. Kendini sürekli yeniden üretmek yenileyen insan, ancak dış dünyayı da yeniden üretmek dönüştürür. Üretmek kendini yenileyen bir insanın dış dünyayı değişim ve dönüşüm sürecine sokması beklenemez. Sorunların derinlemesine, çok yönlü ve ayrıntılı incelenmesi, doğru politikaların belirlenerek yaşama geçirilmesi kolektif çalışmayla mümkündür. **Kolektif faaliyet bireylerin çok yönlü olarak gelişmesini, yetkinleşmesini açığa çıkarır.** Gelişimini besler.

Yöntem olarak dogmatizmden, öznelcilikle biçimlenen subjektivizmden kurtuldukça politikleşmenin, gelişim ve ilerlemenin öni açıılır. Bilgilenme ve politika yapma gücü ortaya çıkar; etkileme, değiştirme, dönüştürme kapasitesi artar. Dar pratik içinde boğulmadan, sınıf mücadelesinin pratiğinden kopmadan, sınıf mücadelesinin sorunları toplumun gelişim yasaları üzerinde yoğunlaşarak politikleşme yaratılır.

Kadrolar yoku var eden, olmaz olur kıldır. Bütünüyle kendini ortaya koyan, kararlı, insiyatif sahibi, gönüllü, başladığı işi bitiren, görev ve sorumluluğunu layıkıyla yerine getirendir. **Devrimci morali yüksek olandır.** Devrimci irade denilen güç yukarıda sayılanların sentezidir.

İdeolojik-politik-örgütsel olarak sağlamlaşmış, sınıf mücadelesinin sorunlarına yanıt vererek, önderlik eden

en geniş kitleleri etrafında birleştirerek harekete geçiren bir parti yaratma sorunu aynı zamanda kadroların yaratılması sorunudur. Bu sorun da sınıf mücadelesinin doğru kavranmasıyla çözülür.

Bir KP'yi KP yapan onun **Marksist-Leninist-Maoist** ideolojik şekillenmesi, **Bolşevik örgüt** yapısı ve doğru politik çizgisidir. İdeolojik olarak zayıflayan doğru politik hatta olamayacağı gibi, örgütsel olarak Bolşevik özelliklere de sahip olamaz. Gerçekliğe bilime dogmatik ve öznelci her yaklaşım araştırma ve inceleme yönteminde yanlışlığa, analiz gücünde zayıflığa ve çözümlenmede yanlışlığa düşecektir. **Bu zayıflık ideolojik zayıflamayı, politikada oportünizmi, örgütsel yapılanmada Menşevizmi getirecektir.** İdeolojik-politik olumsuzluk ve zayıflama sadece orayla sınırlı kalmaz. Politik hattı ve örgütsel yapıyı ve kadroları olumsuz etkilemekten gecikmez. **Diğer alanları etkilemek gibi olumsuz süreci yaşatır.** Sınıf savaşımında ideolojik mücadele tayin edici özelliktedir. **Marksizm-Leninizm-Maoizm** bilimi proletaryanın devrim ideolojisi ise devrim bilimi araştırma ve incelemeye, değerlendirme ve çözümlenmeye; politikanın belirlenip, örgütsel olarak uygulanmasına hizmet eder.

Kadrolar proletaryanın en yüksek örgütleniş biçimi olan KP'nin profesyonel devrimcileridir. **Profesyonellik**, yaşamını devrime adan devrimin ideolojik, politik ve örgütsel sorunları üzerinde ciddiyetle kafa yoran, araştıran inceleyen, çözüm üreten, örgütleyen niteliğe sahip olandır. Düşünen, üreten ve uygulayandır. Sıkı ve sürekli bir politik çalışma içinde olandır. Kitlelerin tayin edici rolünü ve Partinin önder rolünü daima savunan sınıf mücadelesinin her bir pratiğinde uygulamayı başarandır.

Emperyalistler arası dalaş kızışıyor

Dünyanın bütün zenginlikleri tek elde toplama yarışına giren emperyalistler arası dalaş giderek kızışıyor. **Birinci ve İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşları** sonucu kendi aralarında dünyanın yeraltı ve yerüstü zenginliklerini bölüşen emperyalistler; günümüzde içine girmiş oldukları ekonomik krizlerden çıkabilmek için, yeniden pastayı bölüşme, daha doğrusu pastanın büyük dilimini kapma yarışını hızlandırdılar.

1990'lı yılların başında **Rus Sosyal Emperyalizminin** çöküşünden sonra dünyanın jandarmalığına soyunarak hâkimiyetini ilan etme çabası içinde olan ABD emperyalizmi, ekonomik krizinin derinleşmesiyle birlikte, dünyadaki güç dengelerini kendi lehine değiştirmek için bir dizi saldırı hareketi başlattı. **Büyük Ortadoğu Projesi'ni hayata geçirmeye çalışan ABD, bir yandan da kendisine güçlü bir rakip olarak ortaya çıkan Şanghay Topluluğu'nu kontrol altına almak istemektedir.** (Zira, Afganistan bu topluluğu oluşturan ülkelerin ortasında bir yerde durmaktadır.)

Pastayı tek başına ABD'ye kaptırmak isteyen diğer emperyalistler ise, bu saldırılar karşısında memnuniyetsizliklerini homurdanmaya başladılar. Özellikle Irak işgali döneminde, yaptıkları anlaşmaları ve enerji ihtiyacını tehlikeye düşeceğini gören diğer emperyalistler başta karşı çıksalar da, sonra tamamen kaybetmemek ve petrol pastasından pay almak için destek vermeye başladılar. Buna rağmen önemli derecede **"kayıpları"** olmuştur.

Bir kez daha bu meseleye değinmemizin nedeni, **10 Şubat 2007** tarihinde Al-

manya'nın Münih kentinde düzenlenen "43. Münih Güvenlik Zirvesi"nde, Rusya Devlet Başkanı Putin'in yaptığı konuşmanın ardından yaşanan tartışmalar ve emperyalistler arası çatışmanın yüksek sesle dile getirilmesidir.

Gazetelerde, televizyonlarda **"Soğuk Savaş dönemi"**ni andıran açıklamalar olarak yansıtılan konuşmada, Putin açık bir şekilde ABD'nin politikalarından ve NATO'nun genişletilmek istenmesinden duyduğu rahatsızlığı dile getirdi. Bunun üzerinden ise ABD yetkilileriyle "sert" tartışmalar yaşandı.

ABD'nin **"süper güç"** olarak varlığını devam ettirmesi diğer emperyalistler ülkeler gibi Rusya'yı da rahatsız etmektedir. Putin bu rahatsızlığını Zirvede şu sözlerle ifade etmektedir. "NATO'nun genişlemesi barışın korunmasına katkı sağlamamaktadır. Dünyada tek bir güç olması faydalı değildir, tek bir ülkenin tek başına hareket etmesi dünyada her zaman daha

fazla acıya neden olmaktadır. Tek kutuplu dünya ne demek? Bu kavramı ne kadar süslerseniz süsleyin, bu dünyada tek bir güç merkezinin, tek bir kuvvetin, tek bir patron olması demek. Bu demokratik değil, bazıları bize demokrasi dersi veriyor. Ancak demokrasiyi kendileri öğrenmek istemiyor." Bu sözlerin arkasında Rusya'nın zarar gören çıkarlarının olduğu su götürmez bir gerçek olarak karşımıza çıkmaktadır. **Birbirine demokrasi dersi vererek, yaptıklarını gizleme yoluna gitmenin bir başka yöntemi olarak Putin'in açıklamaları gündeme oturmaktadır.** Yoksa Rusya'nın dünya halklarını düşündüğünden, acı, katliam, yoksulluk gibi dünya halklarına emperyalistler tarafından reva görülen uygulamalara karşı çıktığından değildir **"iyi niyet"** gösterileri. Yıllardır örneğin Çeçenistan'da Rusya'nın yaptığı zulüm ve katliamları bütün dünya yakından takip etmektedir.

Yine çıkarları söz konusu olduğunda **22 Kasım 2002** tarihinde ABD Başkanı Bush'la birlikte kameraların karşısına geçerek Irak yönetimini şöyle tehdit etmekteydi Putin; **"Bağdat hükümetinin Birleşmiş Milletler kararlarına uyması gerekmektedir, aksi takdirde sonuçlarına katlanması gerekir..."** Yine ABD'nin, Irak'a saldırısında kendilerinin de görev alabileceklerini vurgulamak isterken de, ABD'nin Irak'a karşı tek başına hareket etmemesini belirtiyordu.

Putin konuşmasında Bush'un Orta Avrupa (**Çek Cumhuriyeti**) ve özellikle Polonya'da kurmayı plânladığı füze kalkanı projesine dair kriz konusunda da taviz vermeyeceğini belirtti: **"Füze kalkanı kurma nedenleri ikna edici değil. Biz de kendi güvenliğimiz için önlem alırız.**

Bu da silahlanma yarışını başlatır" şeklinde Putin'in yaptığı konuşmaya karşılıklı olarak **"sen üretiyorsun biz biliyoruz", "sen de üretiyorsun biz de biliyoruz"** şeklinde atışmalarla kimin ne kadar kimyasal silah ürettiğini deşifre etmekteydiler.

90'da Rus Sosyal Emperyalizminin dağılmasının ardından ABD "tek kutuplu" dünya, **"küreselleşme"** vb. söylemlerle atak yaparken, Rusya'nın bunlarla yarışacak durumu yoktu. Ancak son yıllarda ekonomik olarak yaptığı çıkışlarla dikkat çekti. Bu çıkışıyla birlikte bölgede ABD'nin karşısına ciddi bir güç olarak çıkan **Şanghay Beşlisini** de Çin ile birlikte kurunca, diğer emperyalistlerin özellikle de ABD'nin dikkatini çekmeye başladı.

ABD'nin bazı Avrupa ülkelerine füze kalkanı sistemini yerleştirme programına karşılık; son teknoloji ürünü olan (**ki, bunların bir kısmı ABD ordusunda bile yok**) 185 milyar dolarlık yeni silahlanma paketini uygulamaya koydu. Bununla birlikte uzun yıllardır büyük bir çekişmenin yaşandığı Arap ülkelerine yönelik de Rusya'nın belli girişimleri olmaktadır. Bu girişimlerle de Ortadoğu'nun zenginliklerini tek başına ABD'ye bırakmayacağını sinyallerini vermektedir Putin.

Putin'in açıklamalarına cevap vermekte gecikmeyen ABD ise yeni krizler yaratmanın yararlı olmayacağını savunmaktadır. Bugün özellikle Irak konusunda bir çıkış yolu bulamayan ABD yeni **"düşmanlar"** edinmek istememektedir. Bu nedenle Rusya'ya daha temkinli yaklaşmaktadır. Bunu farkında olan Rusya ise eline geçen kozu sonuna kadar kullanarak, paylaşımından pay almanın yollarını zorlamaktadır. **Zira, olası bir İran saldırısında, Irak işgalinde olduğu gibi eli boş kalmak istememektedir.**

Hamas ve El Fetih Ulusal Birlik Hükümeti'nde anlaşta

Emperyalistlerin ve onların Ortadoğu'daki jandarması Siyonist İsrail'in bölgeye dönük projelerinde önemli bir rol oynamayı sürdüren Filistin sorununda bir kez daha yeni bir evreye girildi. **El Fetih** ile **Hamas** arasında, Suudi Arabistan'ın Mekke kentinde yapılan bir anlaşmayla **Ulusal Birlik Hükümeti** kurma kararı alındı. Bu anlaşmanın uzunca süredir devam eden kardeş kavgasını sonlandırmayı hedeflediği söylenmekte. **Bunun ne kadar başarılı olacağını ise önümüzdeki günlerde göreceğiz.** Çünkü bu anlaşmanın özde, emperyalistlerin Ortadoğu'ya dönük projeleri doğrultusunda gerçekleştiği bilinmekte

ve hedeflerinden biri de Filistin direnişini bitirmektir.

Anlaşmanın, Abbas'ın son süreçte Rice vd. ABD temsilcileri ile yaptığı görüşmelerin ardından gelmesi ise, ar-

dında emperyalist projeler yattığı düşüncesinin iyice güçlendiren bir faktör olmaktadır.

Abbas'ın, ABD'nin tam desteğini arkasına alarak erken seçim çağrısı yapmasının ardından El Fetih ile Hamas arasındaki çatışmalar giderek artmış ve Filistin'de tam bir kardeş kavgası hâkim olmaya başlamıştı. **Çatışmaların giderek tırmandığı bu ortam ise, işbirlikçi Abbas'ın tek başına iktidara taşınması ve Filistin'in emperyalist ve Siyonist çıkarlara hizmet edecek biçimde yeniden şekillendirilmesini giderek zorlaştırmaya başlamıştı.**

Ancak, El Fetih'le birlikte Ha-

mas'ın da denetim altına alınmasını, uzlaşmaya daha açık hale getirilmesini hedefleyen bu süreç, Siyonist İsrail'in saldırılarını çeşitli biçimlerde sürdürmesini engellemiş değil. Anlaşmanın yapıldığı günlerde, Filistinlilerce kutsal sayılan **Haremüşşerif** yakınında hafriyat çalışmalarına başlayan Siyonistler, zaten son bulmamış olan gerilimi tekrar tırmandırdılar. Hafriyat çalışmasını protesto etmek için gösteri düzenleyenlere karşı çevreye binlerce polis yağın İsrail'in **Ulusal Birlik Hükümeti'**ni tanıma noktasında da eski tutumunu sürdürmesi bekleniyor. Anlaşmayı incelediklerini söyleyen Olmert ise, anlaşmayı ne tanıdıklarını ne de şimdilik ret ettiklerini açıklayarak, yeni Filistin hükümetinden koparacakları tavizi artırmaya çalıştıklarının sinyallerini veriyor.

“Güvenlik Konferansı” karşıtı eylemler

Her yıl Şubat ayında olduğu gibi, Münih'in içinde güvenlik önlemleri alındı: tüm caddelere kapatıldı, otobüslerin ve tramvayların güzergahları epeyce uzağa taşındı. Metroların giriş çıkışları kapatıldı. Tüm bu güvenlik önlemlerinin nedeni ise, emperyalistlerin “Güvenlik Konferansı” adı altında gerçekleştirecekleri toplantıydı. Bu aşırı önlemler sadece bu toplantıyı protesto etme hazırlığında olanların değil, kentlin herkesinden tüm halkın öfkesine neden olmuştu. Bu yıl 43.sü yapılan bu toplantı yine “Barış ve Diyalog” sloganıyla gerçekleştiriliyordu. Ancak emperyalizm ne barışçıldır ne de sömürdüğü ülkelerle eşit koşullarda bir diyalog yürütür. Tüm çabaları dünya hâkimiyeti içindir.

Bu yılki konferans aynı zamanda ABD emperyalizminin Irak ve Afganistan işgalinde yaşadığı fiyaskonun, İran'a karşı giderek büyüyen saldırı tehdidinin ve bununla birlikte savaşın tüm Ortadoğu'yu içine alma olasılığının ve de emperyalistler arasındaki çelişkilerin giderek derinleşmesinin gölgesinde gerçekleşti. Emperyalist-

ler arasındaki çelişkiler büyürken, halklara karşı saldırılarda ortaklaşmalarının göstergesi ise, Almanya Başbakanı Merkel ve Putin'in İran sorununda ortak hareket edebileceklerini açıklamalarıydı.

“Güvenlik Konferansı” 2001 yılından

beri BMW'ye ait olan Herbert-Quandt Vakfı tarafından organize edilmekte. Vakfın başkanı ise Almanya'nın eski muhafazakâr Başbakanı Helmut Kohl'un danışmanlığını da yapmış olan Horst Teltschik. Teltschik konferans öncesi yapılan bir röportajda şöyle diyordu: “Herkesin düşüncesini özgürce söyleyebildiği bir demokraside, siyasi sorumluları korumak zorunda kalmak çok trajik. Diktatörlüklerde böyle bir şey mümkün olamazdı.”

Herkesin düşüncesini ne kadar “özgürce” ifade edebildiği ise, polislin konferansı protesto etmek isteyenlere yönelik tutumunda net bir biçimde görüldü!

Konferans, 100 civarında kurumun ortak organize ettiği ve binlerce kişinin katıldığı eylemlerle protesto edilmek istendiğinde, çevrede konuşlandırılmış olan 4 bin polislin saldırısıyla karşılaştı. Saldırılarda 17 kişi gözaltına alındı. Yine aynı günlerde Almanya'da yapılan G-7 Zirvesi de binlerce kişinin katıldığı eylemlere sahne oldu ve eylemciler burada da polislin saldırısıyla karşılaştı.

Vietnam

Vietnam'ın Binh Duong Eyaleti'ndeki bir giyim firmasında çalışan 4 bin tekstil işçisi 1 Şubat'tan buyana grevdeler. Çalışanlar daha yüksek ücret ve iş koşullarının iyileştirilmesini talep ediyorlar. İşyeri yönetiminin hasta olan işçileri zorla çalıştırdığı ifade ediliyor. Bu grev geçen yıl gerçekleşen grev dalgasının ardından yapılan ilk en büyük grev niteliği taşıyor. Geçen yılki grev dalgasının sonucunda ücretlere % 40 zam yapılmıştı.

Kanada

Kanada Ulusal Demiryollarında çalışan 2.800 demiryolu çalışanı greve gitti. Demiryolu işçilerinin bağlı olduğu UTU Sendikası yemek molalarının uzatılmasını ve ücretlerin artırılmasını talep ediyor. Demiryolu işletmesi eylem süresince idari personelle işleri yürütmeye çalışıyor. Bu durumdan en fazla etkilenen ise nakliyat olmakta.

Evrensel Bakış

ABD Irak'taki suçluyu buldu: Irak halkı!

ABD emperyalizminin Irak'ta girdiği işgal batağına neden arayışları, inandırıcılıktan uzak olduğu gibi, çıkmazın acizinden ne dediğini bilmez olarak ifade edilebilecek argümanlara sarılmasını da beraberinde getiriyor. ABD hükümet yetkilileri, demokrat parti milletvekilleri ve de bunlara bağlı bazı medya devleri son günlerde kamuoyuna ısrarla şu komik olmaktan da öte iddiayı kabul ettirme çabasındalar: **Irak toplumunun kaosa ve bir iç savaşa sürüklenmesinin suçlusu ABD işgali değil, Iraklıların kendileridir!**

Ki bu gerçekliği yani Irak'ta bugün hakim olan iç savaş görüntülerinin yegane sorumlusunun, başını ABD emperyalizminin çektiği işgal güçleri olduğunu artık bugün tüm dünya -en azından ezilen halklar-, çok açık ve de net bir biçimde görmektedir.

Kimilerinin düşündüğü veya öngördüğü gibi, “Bush hükümetinin Kongre yenilgisinin ardından ABD emperyalizmi Irak politikasında geri adım atar, buna bağlı olarak da askerlerini geri çeker” anlayışı doğrulanmadı. Aksine ABD emperyalizmi Irak işgalini genişletme pratiğine yöneldi. Aynı zamanda mezhep ve etnik çatışmaların tırmandırılması yönlü çabaları da içeren bu son yönelimle birlikte Irak eskisinden daha şiddetli çatışmalara sahne olurken, giderek artan kan banyosunda yaşamını yitirenlerin sayısı günde en az

100-300 arası rakamları ulaştı.

ABD'nin on binlerce takviye askeri ni devreye sokarak, bölgedeki müttefiklerini de yanına alarak kapsamını genişlettiği ve de haftalarca süreceği söylenen operasyonların ortaya serdiği bu kanlı tablo sürerken, direniş cephesi de aynı günlerde kendi cephesinden süreci karşılamaya dönük hazırlıklar içine girdi. **Özellikle de işgalcilerin başlıca hedefinde olan Sünni direniş gruplarının liderleri ortak savunmaya dönük bir toplantı gerçekleştirdiler.** Bu toplantıda, işgal saldırısından sadece ABD'nin değil, aynı zamanda bazı Şii grupların ve de Kürtlerin de sorumlu tutulmasına ilişkin yaklaşım, bu kesimler arası çatışmaların da artacağı sinyallerini veriyordu. Bu durum ise bölgeye dönük bu yönlü emperyalist politikaların hedefine ulaşmaya başladığını gösteriyor.

Bu toplantının yapılmasından ve direnişe dönük ortak kararların alınmasından sadece birkaç gün sonra yaşanan bir gelişme ise dikkatlerin tekrar Sünni direnişe çevrilmesine neden oldu. Bu direniş gruplarından birinin işgalcilere müzakere önerisi getirdiği söyleniyordu. Sünni grupların yaptığı toplantıda bu öneriye ilişkin bir yaklaşımın gündeme gelip gelmediği, daha doğrusu bunun -eğer gerçeklik payı varsa, bir spekülasyondan ibaret değilse- ortak bir öneri olup olmadığı bilinmezken, sözü

edilen önerinin “20. Devrim Tugayı” liderlerinden Ebu Salih El Cilani tarafından İngiltere'de yayınlanan “The Independent” gazetesine gönderildiği açıklandı.

Müzakere önerisinin, işgalcilerin Irak'ı terk etmesi, Irak Şiilerine ve Kürtlerine ayrıcalık tanıyan Irak Anayasası'nın feshedilmesi gibi taleplerin yanı sıra, ABD'nin Maliki hükümetinden istediği taleplerle örtüşen talepler içermesi ise meselenin düşündürücü yanını oluşturuyor. Örtüşen bu taleplerin başında ise, **Ölüm Mangaları'nın dağıtılması ve militan grupların yasadışı ilân edilmesi** geliyor. Eğer bu öneri ve içerdiği talepler doğruysa, acaba gerici İslami önderlikler Irak'ta kendi hâkimiyetlerini sağlamak için işgalcilere göz mü kırpmaya başladı demek pekte yanlış olmaz. Bunun doğrulanması durumunda ise, bu hareketlere ilişkin, emperyalizmin yarattığı ve sömürü sisteminden beslendikleri bunun için de emperyalistlerle eninde sonunda uzlaşabilecekleri, işgal karşıtı olabilecekleri- o da çıkarları öngördüğü ölçüde ancak kesinlikle anti-emperyalist bir karakter taşımadıkları yönlü tespitlerimizde yanılmadığımızda bir kez daha ortaya çıkacaktır.

Irak işgali artan şiddete paralel olarak yaşanan bu yönlü gelişmelerle hız kesmeden sürerken, ABD emperyalizmi ve müttefikleri de Ortadoğu'ya dönük hegemonya iddialarını korumaya ve adımlarını da bu hedefe uygun atmaya devam ediyorlar. Bunun içindir ki İran'a dönük saldırı olasılığı da hala güncelliğini koruyor.

Buraya dönük bir saldırının zeminin hazırlama amaçlı ortaya atılan “İran'ın Iraklı direnişçileri silah vb. teçhizatla donattığı ve de Irak'ın iç işlerine ka-

rıştığı” iddiaları ABD emperyalizminin hala sarılmaya çalıştığı argümanlarken olurken, İran Körfezine deki askeri yığınağın çapı da giderek artıyor. Ancak görünen o ki, ABD emperyalizmi İran'a sadece askeri yaptırım ve tehditlerle değil, ekonomik olarak da diz çöktürmek istiyor. Avrupa ve Asya'daki birçok büyük banka, petrol şirketi ve daha birçok büyük tekelleşmiş ABD Ekonomi Bakanlığı ve ABD yetkililerince, Tahran'la tüm kredi, yatırım ve ekonomik işbirliğini kesmeye çağrılıyorlar. **ABD bu yönlü baskılarını ise giderek artan savaş tehdidinde ve böyle bir tehdit karşısında yasaların, Amerikan ve yabancı firmalara, savaş tehdidi oluşturan ülkeyle herhangi bir ilişkiye girmeleri durumunda ceza verilmesini öngörmesine dayandırıyor.**

İran'a dönük “ekonomik savaş” anlamına da gelen bu durumun, işgal batağından kurtulmaya çalışan ABD emperyalizminin zaman kazanmaya dönük bir manevrası mı yoksa İran'la bir diyalog kapısı aralama hamlesi mi olduğunu ise zaman gösterecek. Ahmedinejad'ın geçtiğimiz günlerde getirdiği diyalog önerisini de dikkate aldığımızda, İran cephesinin de bu yönlü bir eğilime çok uzak olmadığını söyleyebiliriz.

Tüm bunlardan daha önemli ve değerli olan ise özelde işgal altındaki halkların genelde ise tüm dünya ezilen halklarının gerçek sorumluların kimler olduğunu giderek daha fazla bilince çıkarılmalarıdır. **Bunun içindir ki, hem emperyalizmin saldırılarına karşı anti-emperyalist mücadeleyi, hem de bu saldırıların bir parçası olan ırkçı-şoven saldırılara karşı anti-faşist mücadeleyi yükseltme çabalarına giderek hız veriyorlar.**

Kadınlar, emperyalist saldırganlığa, ezilmeye, sömürüye ve şovenizme karşı birleşik mücadeleye! 4 Mart'ta Kadıköy'de alanlardayız!

8 Mart sınıf mücadelesinin ve emekçi kadınların mücadelesinin tarihsel kazanımlarından biridir. "Eşit işe eşit ücret", "8 saatlik işgünü!", "sendika hakkı", "insanca yaşam" gibi talepler için ayağa kalkan

sözümüne aile yaşamını pek seven burjuvazi onları rahatlıkla 12-14 saat çalıştırıp, çocuklarına, sevdiklerine hasret bırakabilir. Erkeklerden daha düşük ücret alırken çifte sömürüye tabi tutulurlar. İş yerlerinde uğradıkları taciz ise neredeyse sıradan bir uygulama haline gelmiştir.

Kapitalizm, kadını yedek iş gücü defterine yazdığından sermaye için gerektiğinde kapağı ilk konan da onlar olur. Kadınlıkları, annelikleri hem işe alınmalarda hem de işten atılmalarda kendilerine karşı silah olarak kullanıldığı gibi hamilelik ve doğum izni gibi haklardan, emzirme odaları ve kreş gibi olanaklardan yoksundurlar.

Uzun iş saatlerinde, mesailerde hayatları pahasına çalışmalarına rağmen en insani haklardan bile yoksundurlar. Daha dün **Urfa**'da kamyon kazasında, **Türk Hava Yollarında** uçuş sırasında, geçen yıl **Bursa**'da tekstil fabrikasında... Onlarca emekçi kadın yaşamını yitirdi.

Dünyanın her yerinde emekçi kadının ev işlerinde,

çocuk bakımında harcadığı zaman emekten sayılmaz ve kadının görünmeyen emeğine el konulur. Seslerini çıkarmaya kalktıklarında ise ön yargılarla karşılaşır, aşağılanıp horlanırlar.

Kadınlar, yüzyıllardır evde, sokakta, iş yerinde toplumsal hayatın her alanında, daha çocukluktan itibaren baskı altına alınarak sindirilip eziliyor, töre ve namus cinayetlerinde kurban ediliyor, intihara sürükleniyorlar.

Ücretli kölelerinde kölesidir kadın... Hem ulusal, hem sınıfsal hem de cinsel sömürü ve baskı altındadır. Başını kaldırdığında burjuvaziden önce geleneklere, ön yargılara ve içselleştirilen kölelik duvarlarına çarpıyorlar.

"Artık yeter!" demek kadınların kendi ellerindedir. Dünya tarihinde baskıya, sömürüye, ezilmişliğe, ikinci sınıf olmaya hayır deyip baş kaldıran, mücadele eden onlarca kadın direnişi vardır. Bizler, mücadeleye bayrağını, dünyada; **Clara Zetkin**, Rosa Luxemburg, **Aleksandra Kollantai**, Leyla Kasım ve nicelerinden, ülkemizde; **Lale Çolak**, Nilgün Gök, **Sabahat Karataş**, Ayçe İdil Erkmən, **Fatma Koyupınar**, Nergiz Gülmez, **Hatice Yüreklü**, Berna Ünsal, **Barbara Anna Kistler**, Meral Yakar, **Şengül Boran**, Zeynep Kınacı (Zilan), **Serpil Polat**, Didar Şen-soy ve daha nice ölümsüzleşenlerimizden

devraldık. Bu bayrağı daha da yükseltmek ve haklarımızı savunmak için **4 Mart'ta alanlarda** olacağız.

Bizler, 8 Mart'ları yaratanlar, başta emekçi kadınlar olmak üzere tüm işçi ve emekçileri; Mücadele alanlarını özgürleştirmeye, kavga bayrağını yükseltmeye alanlara çağırıyoruz.

Ve bizler; emperyalist işgal ve saldırganlığa, sosyal yıkım saldırılarına, kölelik yasalarına, sağlıkta, eğitimde ve yaşamın her alanında haklarımızın gaspedilmesine, yükseltile milliyetçi, şoven dalgaya, Kürt ulusu üzerindeki imha ve inkâr politikalarına, kadınların çifte sömürü ve ezilmişliğine karşı çıkmak ve kurtuluşun sınıflı toplumlarda mümkün olmadığını haykırmak için mücadeleye çağırıyoruz.

YAŞASIN 8 MART DÜNYA

EMEKÇİ KADINLAR GÜNÜ!

YAŞASIN HALKLARIN KARDEŞLİĞİ! CİNSEL, ULUSAL, SINIFSA SÖMÜRÜYE SON!

KADIN OLMADAN DEVRİM OLMAZ, DEVRİM OLMADAN KADIN KURTULMAZ!

HER GÜN 8 MART HERGÜN KAVGA!

Alinteri, Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, **Demokratik Haklar Platformu**, Demokratik Kadın Hareketi, **Devrimci Hareket**, Devrimci Parti Mücadelesinde Devrimci Komünistler, **Divriği Kültür Derneği**, Emekçi Kadınlar Derneği, **Emekçi Hareket Partili Kadınlar**, Ezilenlerin Sosyalist Platformu, **Haklar ve Özgürlükler Cephesi**, Halk Kültür Merkezleri, **Kaldıraç**, **KÖZ**, **Odak**, Partizan, **Pir Sultan Abdal Derneği**, Proleter Devrimci Duruş

Amerikalı tekstil işçisi kadınlar yolu açmış mücadeleyi bugüne taşımışlardır. **Bizler, bu yıl da geçen yıllarda olduğu gibi 8 Mart'ı tarihsel, sınıfsal özüne uygun olarak alanlarda kutlayacak, sorunlarımızı, taleplerimizi, özlemlerimizi haykırarak bunlar için mücadele edeceğiz.**

Günümüzde emperyalist işgal ve saldırıların, neoliberal politikaların karşısında **Irak'ta, Filistin'de, Afganistan'da** en ağır bedelleri kadınlar ödüyor. Kürt ulusuna yönelik olarak sürdürülen imha ve inkâr politikalarının en ağır sonuçlarını kadınlar yaşıyor. Devlet eliyle kışkırtılan milliyetçi şoven dalga gene en çok kadınları vuruyor; çocuklarını halkların katili olmaya itiyor.

Emekçi kadınlar, emperyalist neo-liberal yıkım saldırısının en ağır sonuçlarını yaşıyorlar. **Kadın ve çocuk emeği gitgide artan oranda ucuz iş gücü olarak üretime çekiliyor, üretim evlere taşınarak ev kadınları da ücretli kölelik zincirine bağlanıyor.** Kapitalist düzende emekçi kadınlara düşen ya çok düşük ücretlerle çalışmak ya da mutfak hapsini kabul etmektir.

Ezilenlerin en ezileni kadınların kendilerini geliştirebilmelerinin, vasıf ve beceri kazanabilmelerinin yolları büyük oranda tıkalıdır. Bu yüzden de üretimde yer alan kadınların çoğu vasıfsız olarak çalıştırılır ve

Ankara'da da ortak 8 Mart

Ankara'da da aralarında **AKA-DER**, Alinteri, **BDSP**, ÇHD Ankara Şube, **DHP**, **ESP**, **HÖC**, **Kaldıraç**, **Odak**, **SGD** ve **Partizan**'ın bulunduğu kurumlar 8 Mart öncesinde biraraya gelerek herkesi emperyalizme, şovenizme, sömürüye ve ezilmeye karşı birleşik mücadeleye çağırdılar. **Mithatpaşa Caddesi**'nde toplanan ve buradan Yüksel

Caddesi İnsan Hakları önüne "Kadın-erkek el ele mücadeleye", "Kadına

yönelik şiddete son" sloganları atarak gelen kitle adına basın metnini Melek Güneş okudu. (H. Merkezi)

Ankara'da da ortak 8 Mart

ÇAZ-DER (Çekerek Aydıncık Zile İlçe Köyleri Sosyal Yardımlaşma Derneği) Samandıra Şubesi'nde, **11 Şubat Pazar** günü 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü ile ilgili bir söyleşi gerçekleştirildi. Derneğin gençlik kollarından Sema Pala'nın, açılış konuşmasıyla başlayan etkinlik, "**Kadınların yüzleri**" başlıklı sinevizyon gösterimiyle devam etti. Sinevizyon gösteriminin ardından söyleşiye geçildi. Melek Altıntaş ve **Av. Ceren Uslu**'nun konuşmacı olarak katıldığı söyleşide ilk olarak **Melek Altıntaş** söz aldı. Altıntaş konuşmasında, sözde kadın hakları mücadelesi yürüten burjuva kadınla, emekçi kadınların mücadelesi arasındaki farkı koydu. Daha sonra söz alan **Av. Ceren Uslu** ise, ge-

nel olarak kadınların sorunlarına değindikten sonra, kadın haklarına ilişkin hukuksal düzenlemelerden söz etti ve bunların bir aldatmaca olduğunu belirterek, hakların ancak özgürleşme mücadelesiyle elde edilebileceğini söyledi.

İzleyicilerin en az % 80'lik bölümünü, çoğunluğu derneğin bulunduğu mahalleden gelen kadınların oluşturduğu gözlemlenirken, dernek faaliyetçileri etkinliğe katılan tüm kadınlara birer kitap hediye etti ikramda bulundu.

Söyleşinin ardından bir şiir dinletisi gerçekleştirildi ve etkinlik dernek bünyesinde çalışmalarını yürüten **Grup Göç**'ün dinletisiyle son buldu.

(Kartal)

Kurtlar Vadisi'nden operasyon vadisine!

Emperyalist kapitalist sistemin ezilen halk yığınlarına dönük saldırıları salt fiili saldırılardan ibaret değildir. Siyasal-ideolojik-kültürel saldırılar, sistemin, halkları teslim alma çabalarında önemli bir yer tutar. Bu tarz saldırılar aynı zamanda fiili saldırıların da alt yapısını oluşturma işlevi görür. Siyasal-ideolojik-kültürel saldırıların geniş kesimlere ulaştırılması ise, çeşitli araçların devreye sokulmasıyla gerçekleşir. **Bu araçların başında ise egemenlerin güdümündeki, onlar tarafından finanse edilen burjuva medya kuruluşları gelir.** Bu medya kuruluşları, sistemin halklara dönük tüm saldırılarını meşru göstermek için, gerçekleri çarpıtma ve dezenformasyon yayma gibi bir misyona sahiptirler. Halkların haklı mücadelelerinin **"terör"**, bu mücadeleyi yürütenlerin ise **"terörist"** ilan edilmesinde önemli bir paya sahiptirler. Eli kanlı katillerden birer **"kahraman"**, **"vatansever"** yaratırlar. Hak alma mücadelelerine dönük saldırılarda **"bir grup provokatör"** olanlar hep hak arayanlar, bu mücadelelere saldıran, başta güvenlik güçleri olmak üzere, çeşitli faşist güruhlar, hep **"sabır taşanlardır!"** Onlar, Ortadoğu'yu kan gölüne çeviren işgallerin alt yapısını hazırlamada da büyük ölçüde etkili olmuşlardır. Tüm dünyadaki egemen güdümlü medya bu yönlü bir gayret içindeyken, tırmandırılan bu emperyalist patentli ırkçı- faşist dalganın, buna uygun bir zemine sahip olan ülkemiz özgülünde yükseltilmesindeki görevde haliyle **"Mehmetçik medya"**ya düşüyordu. Zaten onlar sadece bugün değil geçmişten beri bu misyonlarını yerine getirme gayretlerini

sürdürüyorlardı. 12 AFC'si sonrası yaratılmak istenen apolitik bir toplum çabalarında, **"düşündüren"** değil **"zaman geçiren"** üretimlerle üzerlerine düşeni yapmışlardır. Emperyalist saldırganlığın askeri yönünün öne çıktığı 2000'li yıllardaki yayınların içeriğine da haliyle, medyanın yarattığı **"vatansever"** mafya, çete liderlerinin sergilediği şiddet damgasını vurmaya başlamış ve bu şiddet dalgası ilköğretim okullarına kadar yayılmıştır. Yakın zamanda gösterime giren **Deli Yürek Bumerang Cehennem, Son Osmanlı Yandım Ali, Kurtlar Vadisi-Terör** vb. filmlerde bu yönde örnek olarak verilebilir. Bu mafya tiplerinin en ünlüsü ise hiç kuşkusuz Polat Alemdar tiplemesi ve de bu tiplemenin yer aldığı **"Kurtlar Vadisi"** olmuştur. Her okulda, her sokakta yani her

köşe başında bir **Polat Alemdar** vardır artık! Bu yılan bakışlı "kahraman", "bileği bükülmez yiğit" her şeye muktedir bir zattır aynı zamanda. Öyle ki Türk askerlerinin başına geçirilen çuvalın intikamını bile O alır! **Tabii sanal alemde...**

Geçtiğimiz yıllarda **"kendini bilmez ABD'lilere dersini veren"** Polat'a bu defa "terör"ü ortadan kaldırma görevi verilmiştir!

Şu süreçte hazır zemini de vardı, yapılacak şey sadece bu zemin üzerinden yükselmektir! Dört bir yan "terörist" kaynıyordu ve bunları arada bir linç etmeye çalışmak fayda etmiyordu. Hatta kurşunlamak bile. Birini vuruyorlar, o bir yüz binler oluyor. **Tıpkı Hrant'ın cenazesinde olduğu gibi...**

Ve böylece hazırlıkları çok önceden yapılan **"Kurtlar Vadisi-Terör"** dizisi yoğun propagandalar eşliğinde yayına girdi. Dizi çok açık ki faşist TC'nin şu süreçte yine tırmanışa geçen, Kürt halkına dönük imha-inkar politikalarını meşrulaştırmaya hizmet etmesi için devreye sokulmuştu. Tabii sadece Kürt halkının değil, bir bütün olarak halkların özgürlük mücadelelerini "terör" ilan etmekte amaç. **Dizi de, adı verilmeyen bir "örgüt" vatan evlatlarını kanlı ve vahşi bir biçimde katlediyor.** İşte tam burada Polat giriyor devreye! Kandırılmış gençler, intikam yeminleri, parçalanmış aileler ve de tüm bunların intikamını almaya yemin eden, hatta intikam almakla kalmayıp (**"yufka yüreği" dayanmadığı için olsa gerek**), kandırılmış gençleri bu işten vazgeçirmeye, kısacası "terörü" bitirmeye çalışan bir Polat var

artık karşımızda. Ancak evdeki hesap çarşıya uymuyor bu defa ve Polat "işini" tamamlamıyor! Çünkü ırkçı-şoven politikalara, kardeş halkları birbirine düşürme çabalarına karşı, özellikle de Hrant Dink'in cenazesine birlikte yükselişe geçen tepkiler üzerine Show TV de yayınlanan dizi yayından kaldırılıyor. **Dizinin kaldırıldığı gün, dizinin olduğu saatte yayınlanan bir program, egemen ideolojiye "hizmeti" kendine görev bilen "Mehmetçik" kanalın diziyi kaldırmaya gönlünün razı olmadığını da gösterdi.** Dizinin yerine yayınlanan program da, en az dizinin kendisi kadar sürece hizmet eder içerikteydi. Hem de gerçek görüntüler eşliğinde. '90'lı yılların başında yurtsever harekete dönük operasyonları içeren program, bu imhaya dönük operasyonların **"haklılığını"**, **"meşruluğunu"** ve de **"terör tehdidinin"** boyutlarıyla birlikte, müdahalenin **"zorunluluğunu"** ispatlama üzerine oturtulmuştu. O dönem operasyonlara katılan çeşitli rütbelere askerlerin aktarımlarıyla süren programla birlikte, dizi sözde yayından kalkmıştı, ancak dizinin de amacı olan ırkçı-şoven propaganda sürdürülmüştü. Kısacası, Kurtlar Vadisi'nden, Operasyon Vadisi'ne inilmişti!

Kuşkusuz sorun bir tek dizi değildir, kaldırılması da çok şeyi değiştirmeyecektir. Ülkemiz medyasının % 85'inin tek bir holding tekelinin elinde olduğu ve egemenlerin medyayı kontrolü ve yönlendirmesi düşünüldüğünde, sinema ve TV'nin ideolojik propaganda aracı olmaya devam edeceği görülecektir.

KÜNYE

"Hırsız / Breaking and Entering"

Yön / Sen: Anthony Minghella

Oyn: Juliette Binoche (Amira), Jude Law (Will), Robin Wright Penn (Liv), Vera Farmiga (Oana), Martin Freeman (Sandy), Rafi Gavron (Miro)

Gör: Benoit Delhomme

Müz: Karl Hyde, Patrick Smith Kelly

Londra'da yaşayan **Will** ve **Sandy**, yeni ofislerini yoksulların, fahişelerin ve uyuşturucu satıcılarının kol gezdiği King's Cross'ta kiralarlar. Son yıllarda hepimizin sözlüğüne giren **"Kentsel dönüşüm"** projesinin mimarıdır onlar. Film boyunca herkes birilerinden bir şey çalışırsa, onlar en başta doğadan sonra da bölgede yaşayan yoksulların, arazisinden, emeğinden çalmaktadırlar. Ancak iyi evlerde uyuyup, iyi arabalara binen Will ve Sandy duygusal ve "iyi" patronlardır, karşılaştıkları yoksulların dünyası ve yaşadıkları onlar için yabancıdır. **Çünkü onlar, yaşadıkları banliyö dışında geri kalan Londra için gözden uzak olanlardır.**

Ofislerinde yaşanan art arda iki soygunun arkasından ilk suçlananlar temizlik-

Londra'da sınıf farkı

çiler olur. Nedeni temizlikçilerin sevgililerinin işyerlerine gelip gitmesidir. Böylelikle çelişkiler açığa çıkmaya başlar; kendi sevgililerinin gelmesi bir o kadar doğalken, temizlikçilerin aynı şeyi yapması onları "suçlu" pozisyonuna düşürmektedir. Aynı pozisyon ofise bilgisayarları çalma için giren Saraybosnalı genç **Mirsad** (Miro) için de geçerlidir. Okuldaki sosyal hizmet görevlisi kendine **"hırsızlık yapmaması gerektiği"** üzerine bir söylev çektiğinde, terzilik yapan annesinin de hergün emeğinin çalındığını ama bunun suç olmadığını söyler! **Cevabı yakında kendini hapishanede bulabileceğidir.**

Saraybosnadaki kuşatmadan sağ kurtularak İngiltere'ye yerleşen **Amira** ve oğlu **Miro** göçmen olmanın zorluklarıyla baş başadır. Babası Saraybosna'da öldürülen Mirsad, Müslüman-Boşnak annesi Amira ile Sırp-Hristiyan babasının tek çocuğudur. Babası orada kalmış ve öldürülmüştür. Filmde son dönemlerde Avru-

pa'da artan ırkçılık ve Müslümanlık karşıtı söylemler, Mirsad'da ismini Miro olarak kullanmasıyla yansır. Miro, hırsızlık yaparak kendini ispat etmeye çalışmaktadır, çetenin başında olan amcasıdır oysa, asıl vurgunu yapan da odur.

Mimar olan Will, İsveçli Liv ve otistik çocuğu Bea ile birlikte yaşamaktadır. Will'i baba olarak görmeyen anne-kız oluşturdukları çemberin dışında bırakırlar Onu. Aynı evin içinde olmalarına rağmen aralarında görünmez bir uzaklık vardır. Ve Will, başka sulara doğru yelken açar.

İşyerinin önünde gece saatlerinde nöbet tutarken, bölgede çalışan fahişelerle tanışır, onlardan pek çok şey öğrenir, ancak onlarla birlikte olmaz, aradığı aşktır. Birgün Mirsad'ı işyerine soygun için geldiğinde görür ve peşine düşer. **Kapıya geldiğinde annesi Amira ile konuşmalarını duyar ve bir şey söyleyemedi uzaklaşır.** Sonrası terzi olan Amira ile Will'in yakınlaşmasıdır. Will, aş-

kı bulduğunu sanır, ancak Amira oğlunun hırsızlık yaptığını, o kişinin Will olduğunu öğrendikten sonra oğlunu şikayet etmesi için Will ile birlikte olur. Filmde hemen herkesin birbirine söylediği bir yalan vardır ve tüm bunlar ortaya serildiğinde en büyük "suç"u kim işlemiştir? Bir başkasının işyerine girip eşyasını çalan mı, yaşamına girip duygularını çalan mı? Asıl suçlu savaşlarla insanları yurtlarından söküp, göçmenliğe, yoksulluğa ve alt üst olmuş bir kimliğe mecbur bırakanlar mıdır, yoksa ofise girip hırsızlık yapanlar mı? Çemberi oluşturan Liv değil midir, Will'i dışarıda bırakan? Yeterince çaba sarf etmeyip başka sulara yelken açan Will daha mı az "suçlu"dur?

"Soğuk Dağ" ve **"İngiliz Hasta"** filmleriyle başarısını ortaya koyan Minghella, her bir karakterinin penceresinden bakabildiği, kimseyi yargılamadığı, düşündürdüren bir film çıkarmış ortaya. Çözüm anlamında ortaya pek bir şey koymasa da burjuva toplumu, yasalarını inceden eleştiren bir yapıt çıkmış sonuçta. **Düşünmek isteyenlere tavsiye edilecek bir film...**

8 Mart'ı anlamlı kılanlara selam olsun!

Tokat'ın **Bağderesi Köyü**... Belki 30, belki 50 hanelik Karadeniz'in sarp yamaçlarında kurulmuş küçük ve sade bu köy her zaman olduğu gibi yine tüm cömertliği ve fedakarlığı ile Partizanlara kucağını açıyordu. Köyün az ötesinde dik bir vadi yatağı ve içinden akıp giden dere tüm dinginliği ve güzelliğiyle sessizce türkü söyler gibiydi... **Etrafta öbek öbek yerleşmiş ormanlıklarıyla tabiat ananın kucağında bir yer kapmıştı bu alan da.** Köyün etrafında yol boyunca uzanmış yakın köyler, baktığında sanki elini uzatsan ulaşacaksın duygusunu veriyordu insana. Yol, köyün kenarından gelip geçiyordu, yani köylere uğramak üzere uzayıp gidiyordu ufuk boyunca. **Şu nazlı nazlı sallanan başaklar az mı barınak olmuştu onlara, kaç gece, kaç gündüz orada öyle gizlenmişlerdi kimbilir...**

Bahar bir başka güzeldi buralarda, yeşilin her tonu ve sıcaklığı ile kıpırdanırdı yaşam. **Ağaçların rüzgarda nazlı salıntılarında ansızın kuş sürüleri kalkar üzerlerinden, gökyüzünün sonsuzluğunda kanat çırparak süzülür kaybolurlardı uzaklarda.** Karıncalar tüm günün yorgunluğu ve emekçiliği ile yuvalarına dönerken telaşlı gölgeler düşerdi vadinin eteklerine. Buraların engelli uçurumları bile dosttu insanlara...

8 Mart günüyüdü. Sabahtan yağın yağmur doğaya bir başka anlam vermiş her şey suya doymuştu. Her yer ışıltılı bir ıslaklığın altındaydı. Her şey alabildiğine sessizdi, o an sessizliğin bile bir sesi vardı. Gökyüzü tüm öfkesiyle gürlümeş, tanrıları savaşmış ve dinginleşmiş, barış çubukları yakmıştı. İşte o an güneş bulutların arasından sıcak ve gülümseyen yüzünü göstererek yeryüzüne, insanoğluna bakıyordu. **Köyde bir hareketlilik başlamıştı bile.** Önce çocuklar gözüktü evler arasında, sonra ağır ağır yürüyen ve çok uzaklarda, kaybettiği bir şeyi ararcasına ufka dikmiş gözleriyle sigarasından derin bir nefes çeken ihtiyar köylü, ardından kadınlar... **Zamanla yarışarcasına telaşlı oradan oraya koşturan, gün doğmadan başlayan maratonu gün batımına ulaştırmaya çalışan emekçi kadınlar.** Gözüpek, yürekli olan bu kadınlar ana yüreğinin en sıcak sevgisiyle bağlandıkları topraklarına bugün daha da mertçe sarılmışlardı sanki...

Buldukları noktadan köyü göz-

Münire Sağdıç Kemal Tutuş Ayfer Celep

lememiş, düşman unsurlarının olmadığını düşünerek ziyaret edecekleri eve doğru patikadan sessiz adımlarla yönelmişlerdi. **Dağların komutanı Emine, şehirli adıyla Ayfer Celep'ti en önde yürüyen.** Öldürüldükten sonra düşman tarafından bile "**melek yüzü**" eklenecekti adının önüne sıfat olarak. Halkının kurtuluşu için savaştığı için bu sıfattan sonra "**şeytan**" da denilecekti arkasından. Nasıl bir kadındı ki bu, kendine biçilen rolü reddetmekle kalmamış, devlete karşı dağa çıkmış ve dağların komutanı olmuştu! **Komutan Emine'nin yoldaşlarına sevgiyle bakan, içi gülen gözleri, şimdi bir atmaca kadar dikkatli ve çakmak çakmak bakıyordu.** "Şimdi alana inmiştir şehirdekiler, katılım nasıl acaba?" diye sordu arkasında yürüyen **Münire Sağdıç (Meral)** ve **Kemal Tutuş (Polat)**'a. Meral gülümsedi, her zamanki gibi sessiz ama kararlı görünüyordu. "**Eh, biz olmadığımızı göre üç kişi eksikler**" dedi. Günlerden 8 Mart'tı, Emekçi Kadınlar Günü'ydü. Köylü kadınların ezilmişliği çok daha boyutluydü. Çoğu çocuk yaşta evlendirilmişti, eğitimden, sağlıktan, pek çok olanaktan yoksun, kapalı bir çevrede zor bir hayattı yaşadıkları. Amasya Taşovalıydı Ayfer, bölgede kadınların yaşadıkları yakından biliyordu. Düşmanın arkalarından "**Onlar burada olmasa, biz de olmayız. Yaşadığımız tüm zorluk onların varlığından kaynaklanıyor**" dediğini duymuştu gerilla ve köylüyü karşı karşıya getirmek için. Yüzlerce yıldır, zulme başkaldırmanın mekanı olmuştu oysa bu dağlar, zulüm olduğu sürece isyanı seçenler olacaktı. Onlar o dağlarda olmasa, yokluk, yoksul-

luk, sömürü, işsizlik bitecek, ezilenlerin yüzü gülecek miydi? Merakla onları dinleyecek olan köylülere bunları anlatacaktı Ayfer, Münire ve Kemal. "**Analarımızın kaderini yaşamak zorunda değiliz artık, hakkımızı kendimiz söke söke alacağız, boyun eğmeyeceğiz bize biçilen role**" mi diyecekti Komutan Emine?

Bunlar mı geçmişti aklınızdan, böyle mi konuşmuşunuz bilinmez ama kesin olan bir şey var ki o gün oraya tüm dünya kadınlarının, özgürlük savaşçılarının, binlerce isimsiz kadın kahramanın ve 8 Mart'ın yaratıcılarının mücadelesini, isyan çılgınlığını halkımıza taşımaktı amacınız...

Emekçi halkımız yoksul kondularını açmıştı yine size. Zaman, evde konuşma ve sohbetler arasında ilerli-

yordu.

Sonra birden hain namlular ölüm kumaya başladılar.

Yanılmışlardı, köyde düşman unsuru olmadığını düşündüklerinde. Düşman haindi, korkaktı, tek bir gerilla için bile yüzlerce askerle çıkarma yapacak kadar az güveniyordu gücüne. Bir yanda parayla "av" peşine düşenler, diğer yanda özür bir gelecek yaratma uğruna silah kuşananlar, can bedeli kavgaya girenler vardı. **Düşman genel pusunun yanı sıra, köydeki bazı evlere hücre pususu atmıştı.** Dörtbir yandan gelen kurşunlara karşı çatışarak, devrim sloganlarını haykırarak ölümsüzleştiler. Biliyorlardı, bayrak yerde kalmayacak, kavga devrolunacak arkadan gelene. Şimdi arkanızdan bu yazıyı yazarken, kurgusal bir şekilde o günü yazıp "**Ne konuşmuşlardır acaba köye girerken?**" diye fikir yürütsek de, söylediklerinizin, yaptıklarınızın nereye hizmet ettiğini iyi biliyoruz yoldaşlar. Sizleri ve bizleri aynı kavganın içinde yürüten umuttur paylaştığımız. Münire'yi Erzincan'dan, Kemal'i Tokat'tan, Ayfer'i Amasya'dan mücadeleye ölümüne baş koyma yoluna iten özgür geleceğin yaratılacağına olan inançtır. **İnancınız inancımızdır yoldaşlar, isimleriniz yarattığımız kavga var oldukça yaşayacaktır.** Mevcut baskı ve sömürü düzeninin kadını toplumsal yaşamda her alanda edilgenleştirilen şekilendirilişine karşı Parti'nin kadın partizanları mücadelenin her alanında öne çıkarma, aktifleştirme politikalarına güçlü bir yanıt olarak TİKKO'nun kadın komutanları arasında yer alan Ayfer, küçük yaşta tanıştığı Proletarya Partisi'nin "**zirveleri hedefleyen zorlu yürüyüşe hazırlan**" çağrısına yanıt olarak Halk Ordusuna katılan **Münire ve Kemal** birer birer düştüler tunç renkli zamana. Yangın hattına sürdüler bedenlerini, geride yarım kalmış sevdalarını bırakarak. **Diren ey sevgili yurdum! Aşkın yağmurunda büyüyen çocuklar için, vurulup toprağa düşenler için.** Diren ey sevgili yurdum, özgürlük için.!

Onlar ezilen halkımızın bir parçası olarak emekçi kadınlarımızın da kurtuluşunu hedefleyen savaşta ki yerleri ve bu uğurda şehit düşüşleriyle 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü daha anlamlı kıldılar... Unutmayacağız...

İşçi-köylü'den

Stratejik uşaklık bir kez daha testten geçti!

Önce Dışişleri Bakanı **Abdullah Gül**, hemen ardından ise Genel Kurmay Başkanı **Yaşar Büyükanıt** ABD'ye bir ziyaret gerçekleştirdiler. Her iki ziyaret de her ne kadar aynı temalar çerçevesinde olsa da, öyle görünüyor ki, emperyalistler arası çelişkilerin giderek su yüzüne çıkması gibi, Türkiye egemenleri arasındaki çelişkiler de açığa çıkmaya başlamış bulunuyor. Yapılan açıklamalardan çıkan sonuç, her iki ziyarette de ele alınan konuların içinde "**Ermeni Sorunu**" dilendirilse de, ziyaret sonrası yapılan açıklamalar, bunun hiç mi hiç gündeme gelmediği, ziyaretin gündeminin ağırlıklı olarak "**Kürt sorunu**" olduğu yönünde. Bu sorunun ele alınışı aynı zamanda Türkiye'nin **Büyük Ortadoğu Projesi** içindeki yerini, daha doğrusu bu kapsamda biçilen rolün bundan sonraki aşamasının ne olacağı, dahası TC egemenlerinin kendilerine biçilen misyonu yerine getirirken, bundan hangi kazançlarla çıkacaklarının hesabı üzerine oturtulmakta bir kez daha.

Irak işgalinin genişlemesi, İran'a saldırı olasılığının hala geçerliliğini koruması, bölge ülkelerinin bu süreçte oynayacakları **rolü** de artırmaktadır. Hem de bugüne kadar oynadıkları rolden daha fazla. Ancak bugün bu rolün aynı zamanda, ABD emperyalizminin ve diğer müttefik emperyalist güçlerin bölgeyi yeniden şekillendirmesine, daha doğrusu çıkarlarına bağlı olarak artıp-azalması da söz konusu.

Hükümet olduğundan bu yana ABD emperyalizmi patentli politikaları kendinden önceki hükümetlerden daha katı ve hızlı bir biçimde hayata geçirme çabasındaki AKP hükümeti, seçim arifesine girildiği şu günlerde ABD'nin tam desteği olmadan tekrar

iktidar olabileme şansının zor olduğunu bilinciyle hareket etmeyi sürdürüyor. **Bu yaklaşım Gül'ün ABD ziyareti ve de sonrasında yaptığı açıklamalara da yansımakta.** Ziyaretin öncesi günlerde -büyük ölçüde muhalefetin baskısıyla da olsa- Irak Kürdistanı'na operasyonu savunan, buradaki Kürt grupları topa tutan AKP, ziyaretin ardından bu gruplarla diyaloga açık olduğunu söylemeye başlıyor.

Diğer yandan ise Irak'ın bütünlüğünü savundukları yönlü açıklamalar yapmayı da ihmal etmeyerek, bağımsız bir **Kürt Devleti** fikrinden hala ne kadar korktuklarını belli ediyorlar. Bölgedeki **Irak, İran, Türkiye, Suriye** gibi ülkelerin desteğini almayan bir Kürt devletinin bölgede barınmayaacağı, sözde Irak'ın bütünlüğünden yana oldukları yönlü getirdikleri düşüncelerini, belli ki ABD ziyareti sırasında da dile getirmişler. Erdoğan ve daha bir dizi hükümet yetkilisinin ve de ABD ziyaretinin hemen ardından da Gül'ün, bölge ülkelerini bu yönlü iknaya çalıştığı biliniyor. Anlaşılan bu ziyaret sırasında bunu ABD'ye de kabul ettirmeye çalışmışlar. Ancak ABD'nin bu yönlü tutumunun ne olduğu veya olacağı konusunda henüz somut bir açıklama ya da pratik söz konusu değil.

Gül'ün ziyaretinden hemen sonra, daha onun ayağının tozu bile kurumadan Büyükanıt düştü ABD yollarına. Bu kontr-gerillanın önde gelen ismi, "**iyi çocukların**" hamisi Genel Kurmay Başkanlığı'na gelirken kim bilir hangi kanlı senaryoları hayata geçirmeyi hedefliyordu ki, bunların bir an evvel hayata geçirilmesi noktasındaki aceleciliği bu ziyarete de damgasını vurdu. Ancak Büyükanıt'ın bu ziyareti aynı zamanda Türkiye'deki egemen

klikler arasındaki çelişkilerin iyice dışa vurmasını da beraberinde getirmiştir. Zihniyet, aynı uşak zihniyet olsa da, rantın paylaşımından doğan bu kavga da yine Kürt sorunu üzerinden yükselmektedir. Hükümetin Irak'taki Kürt liderlerle görüşmeye- nedense birdenbire- sıcak bakmaları üzerinden hükümete ve de bununla da yetinmeyip, Kürt sorunuyla ilgili tüm çevrelere veryansın eden Büyükanıt hem Kuzey Irak'a bir operasyon hem de PKK'ye dönük kapsamlı bir saldırı konusunda ısrar ediyor. Ya da en azından öyle görünüyor... Bunu da Türkiye'nin "**terör**" konusunda bir oyunla karşı karşıya olduğu biçiminde getiriyor ve "**Türk milleti uyanık olmalıdır**" diye de "**uyarıyor.**" Hem hükümete hem de kamuoyuna gözdağı içeren konuşmalarından Büyükanıt'ın kontra faaliyetlerine hız vermek için ne kadar acele ettiği de bir kez daha ortaya çıkıyor. **Tırmandırılan ırkçı-faşist dalganın buna uygun bir zemin oluşturduğundan emin olarak, herkese kafa tutuyor.**

Büyükanıt'ın ABD'li yetkililerle yaptığı görüşmelerde bu tutumunu ne kadar ortaya koyduğu, koyduysa da bunda ne kadar ısrarcı olduğu, daha doğrusu olabildiği konusunda net bir bilgi yok. Ancak aynı uşaklık pozisyonuna sahip birinin ABD'ye "**rağmen**" bir politika izlemesi söz konusu olmayacağı kesin. ABD ise bölgede Büyükanıt gibi kontra kişiliklere duyduğu ihtiyaçtan dolayı, eminiz ona da farklı bir "**ikna**" yöntemi izlemiştir. Mesela "**bekle, eski günlerde olduğu gibi, senin de sıran gelecek**" demiş olabilir.

Çünkü Büyükanıt hükümete ve iç kamuoyuna dönük tehdit içeren açıklamalar yaparken, ABD'ye dönük herhangi bir eleştiri getirmemekte daha doğrusu getirememektedir. **Aksine ABD'nin bölgedeki uygulamalarının savunuculuğuna bile soyunmaktadır.** Hem de bir dönem Türkiye kamuoyunda belli kesimleri, özellikle de milliyetçi kesimleri ayağa kaldıran çuval olayındaki generalin avukatlığına soyunmuştur. "**Eskiden beri tanırım**"

dediği **General David Petraeus**'un çuval olayının sorumlusu olarak anılmaktan duyduğu "**rahatsızlığı**" ve "**üzüntüsü**" dile getiriyor, üzerine gidilmemesini ve bu konuda yardımcı olunmasını "**istirham**" ediyor!

Generalin "**üzüntüsü**" ve "**rahatsızlığı**" ile ilgilenmiyoruz, ama Büyükanıt'ın kendisini "**iyi tanınması**" konusuyla "**ilgilenmemiz**" gerekiyor! ABD'nin kontra askerlerinden biri olan bu generalle Büyükanıt'ın "tanışıklığı" en iyi ihtimalle aynı dönemde, aynı CIA eğitiminden geçmiş olmalıdır. Bugün gündemde olan "**derin devlet**" tartışmalarının da bir parçası olan bu ilişkinin temeli büyük olasılıkla, ABD emperyalizminin, "**Soğuk Savaş**" yıllarından başlayarak, Türkiye de dahil olmak üzere, birçok bölge ülkesinde ve de dünyanın dört bir yanında CIA aracılığıyla oluşturduğu kontr-gerilla örgütlenmesiyle birlikte atılmıştır. **Kim bilir bölgedeki kaç kontra faaliyete ortak imza atmışlardır.** Ve öyle görünüyor ki, ortaklıkları henüz bitmemiş ve bu süreçte daha da yoğun bir biçimde sürecek.

Bu ziyaretlerin sonuçlarının ne olacağını, emperyalistlere hangi değerlerin daha peşkeş çekildiğini ve de ülkemizin faşist egemenleri arasındaki iktidar çekişmelerinin ne yönde gelişeceğini önümüzdeki günlerde göreceğiz. **Ancak bu gelişmeler hangi yönde olursa olsun, bölgemizde, giderek ülkemizi de içine alarak büyüyen sıcak çatışmaları azaltmayacaktır.** Aksine, işgallere paralel olarak, işgalden çıkışın, direnişi bitirmenin aracı olarak körüklenen mezhep ve etnik çatışmalar, ırkçı-faşist politikalar eşliğinde tırmanışını sürdürecektir.

Bu çok yönlü saldırıları boşa çıkarmanın, süreci tersine, ezilen halkların lehine çevirmenin tek yolu ise, anti-emperyalist mücadelenin, anti-faşist mücadeleyle birlikte yükseltilmesi artık zorunluluktan da öte, acil bir görevdir. **Sınıfsız bir toplum yaratma mücadelesinin geleceğinin de, bu mücadelelerin yükseltilmesine ve başarıya ulaşmasına bağlı olduğunu unutmayalım!**

Pirelli işçisi sendikasını sahiplendi!

Lastik-İş Kocaeli Şube yöneticisi **Recep Ortaç** ve Pirelli işyeri temsilcisi **Necati Pehlivan** Radyal bölümünde asistan olarak görev yapan **Atilla Giderdi**'yi darp ettikleri iddiasıyla tazminatsız olarak işten çıkarıldı. İşçiler bunun üzerine eyleme geçerek fabrikada üretimi durdurdu. **Vardiya da olmamasına rağmen 100'e yakın işçi fabrikaya girerek eyleme destek verdi.** İşçiler asistanların kendilerini azarladığını, hakaret ettiğini

makine arızalanmalarını bile işçilerin üzerine attığını ve tartışmaların sürekli yaşandığını aktarırken, tüm saldırılara rağmen sendikaya sonuna kadar sahip çıkacaklarını eylemleriyle gösterdiler.

Yaklaşık 3.5 saat süren eylem, Lastik-İş Genel Başkanı **Abdullah Karacan** ve şube yöneticileri ile patron temsilcisi arasında yapılan görüşmelerden sonra sona erdi.

(İstanbul)

YUNANİSTAN'DA BİR EYLEM VE EYLEMİN POLİTİKASI ÜZERİNE

Yapılan her eylemi halkın mücadelesine sunduğu katkı ile değerlendirmemiz durumunda gerçekçi sonuçlara ulaşabiliriz; aksi halde siyasi bir yaklaşımdan öte, duygusal ve genellikle yanlış sonuçlara ulaşırız. Atılacak her adım, yapılacak her eylem halkın ve işçi sınıfının mücadelesi cephesinden bakılıp değerlendirildiğinde ancak doğru sonuçlar çıkarılabilir.

2007 yılının ilk günlerinde ABD Atina Büyük Elçiliği'ne yapılan saldırı, ülke iç gündeminin bir anda değişmesine neden oldu. "Devrimci Mücadele" adlı örgüt daha önce de devleti hedefleyen saldırılarda bulunmuştu. Bir önceki saldırının hedefi, eski Kamu Düzeni Bakanı (şu anki iktidar partisi Nea Demokritia) Y. Vulgarakis olmuştu. Ancak yarattığı etki bu denli sarsıcı olmamıştı. **Etki farkını yaratan ise hedefin bu sefer ABD olmasıydı.** İlk aşamada böylesi bir eylem, ABD karşıtlığının yüksek rakımlarda seyrettiği dünyamızda sempatiyle karşılanabilir. Ancak eylemlerin niteliğini sınyacağımız bir denek taşımanın olmaması durumunda bu kadar rahat bir sonuca varabiliriz. **Yapılan her eylemi halkın mücadelesine sunduğu katkı ile değerlendirmemiz durumunda gerçekçi sonuçlara ulaşabiliriz; aksi halde siyasi bir yaklaşımdan öte, duygusal ve genellikle yanlış sonuçlara ulaşırız.** Atılacak her adım, yapılacak her eylem halkın ve işçi sınıfının mücadelesi cephesinden bakılıp değerlendirildiğinde ancak doğru sonuçlar çıkarılabilir. **Bunun için bu eylemin Yunan halkının mücadelesine ne ölçüde katkı sunduğu sorusu sorulmalıdır.** Yunanistan'da yaşanan 17 Kasım örgütü deneyimi göstermiştir ki, mistik tarzda örgütlenen, halktan ve kitle mücadelesinden kopuk mücadele tarzı, halkın ve sınıfın genel

mücadelesine hiçbir şey katmamıştır. Ve yine 17 Kasım örgütü deneyiminden çıkan bir başka sonuç da, Yunan halkının bu tarz örgütlülüklerle mesafeli durduğu gerçeğidir.

Emperyalizmden gerçek anlamda intikam, kitlesel devrim mücadelesi ile alınabilir. Irak, Lübnan ve Nepal'de görüldüğü gibi kitlenin aktif rol aldığı mücadeleler ancak başarıyı getirebilir. Halktan kopuk "profesyoneller" örgütü ile emperyalizme, kapitalizme karşı mücadelenin başarı şansı yoktur.

Eylemin ABD ve Yunan egemenleri açısından etkileri

Yunanistan ABD Büyükelçiliği'ne roketatarlı saldırı, beklenmeyen, zamanlaması bakımından ilginç sonuçlar oluşturabilen ve oldukça da şüphe uyandıran özelliklere sahiptir. **Elbette bu eylemin bizzat ABD tarafından ya da onun yönlendirmesiyle gerçekleştiğini iddia edecek verimiz bulunmamaktadır.** Ancak, böylesi durumlarda esas bakılması gereken yanlar bunlar da olmaz; eylemin sonuçlarına bakıldığında diyebiliriz ki, **eylem öncelikli olarak ABD'nin işine yaramıştır.**

Ülkedeki sınıf mücadelesine olumlu bir katkısı olmadığı kuşkusuz açıktır. Halk kitlesinin gündeminde epey de ilerlemiş halde kendi problemleri varken ve bu problemler önemli

bir gücü biraraya getiriyorken gerçekleşen roketli saldırı herkese yabancı, dışta kalan bir olgu olarak gerçekleşmiştir. Bu tek başına eylemin içeriği hakkında bilgi vermektedir.

Yine ABD Büyükelçiliği'ne yönelik saldırı emperyalizmin Irak'a saldırısının, bu ülkeyi işgalinin artık bir "terör önleyici" karakter taşımadığı da kabul edilmişken, saldırgan güç yandaşlarını kaybederken ve de yeni destek kuvvetler ararken gerçekleşmiştir. Bir anlamda "terör", bu sefer destek güç olmaya aday bir ülkede cereyan etmiştir! Üstelik herkes de farkındadır ki, ABD ve müttefikleri sadece Irak'ta değil Afganistan'da ve Somali'de de kriz yaşamaktadır. Özellikle Ortadoğu'da ABD'nin fazlasıyla desteğe ihtiyacı vardır. **Ne Türkiye ne de Yunanistan ve de diğerleri Ortadoğu plânlarına uyum sağlamada, buna göre hareket etmede ABD'ye göre sorunsuz ülkelerdir.** Herbirinde çeşitli

nedenlerle pürüzler söz konusudur. Yunanistan, Afganistan ve Somali işgallerine yönelik destek taleplerine halk muhalefeti nedeniyle yanıt olamamıştı. ABD bu saldırıyı Yunan devletinin "terörle mücadele" planında daha aktif rol alması için basınç oluşturma aracı olarak kullanılmayı hedefleyecektir.

Şimdi, saldırıyla birlikte Yunanistan "yanlış bir politika" uygulamış görünmektedir. "Teröre karşı ABD'nin yanında olmanın ya da yeterince duyarlı davranmamının ne kadar hatalı" olduğu görülmektedir. Saldırıya uğrayan bir devlet için her zaman daha fazla destek imkanı olduğunu unutmamak gerekir. Savunma içinde bulunmak saldırı haline göre bu bakımdan daha bir avantaj sağlar. Eylemin gerçekleştiği an, bu noktadan incelendiğinde ABD'nin işine yarar bir zamanlamaya işaret etmektedir.

1 Eylül saldırısının ardından başta ABD olmak üzere anti-terör yasalarını çeşitli gerekçelerle uygulamaya koyan ülkeler halkasına Yunanistan'da saldırı bahane edilerek devlet terörü resmileştirilmek istenmekte, halk hareketleri terörize edilerek bastırılmak istenmekte.

Açıktır ki, Yunan devletinin hem gerçekliği halkın, halkların bakış açısıyla irdeleyemeyecek olması hem de bağımsızlık konusundaki yetmezlikleri onu "terör" umacasına karşı daha fazla harekete geçirecektir.

Ancak bunlarla da kalmıyor eylemin niteliğini saptamamıza ilişkin durum tespitleri.

Yunan egemen sınıfları açısından ise durum çok daha çetrefillidir. Bir yandan ABD'nin baskısıyla diğer taraftan da halkın tepkisiyle karşı karşıya gelmek durumundadır. Yunan devleti bu süreçte ABD'nin planları içinde yer almaya dünden razıdır. Zaten eylem sonrasında egemenlerin politik sözcülerinin yaptığı tüm açıklamalar teröre karşı mücadelenin daha da güçlendirileceği ve bu mücadelede ABD'yle her türlü iş birliğine hazır oldukları mahiyetindedir. Altın tepside sunulan fırsatı değerlendiren hükümet, medya ve diğer tüm araçlarla başlattığı "terör" karşıtı propagandayla toplumu, başlattığı savaşın yanına çekmeye çalışmıştır. Bu çerçevede, çekmecede hazır bekletilen önlem paketleri bir anda piyasaya sürülmeye başlandı.

Burada ilginç olan nota ise, bu eylemin halk ve öğrenci hareketlerinin arttığı ve geliştiği bir dönemde yapılmasıdır. Zaten aşağıda ele alacağımız önlemlere bakıldığında da görülecektir ki, saldırı "terör" bahanesiyle halka yöneliktir.

Hükümetin alacağı önlemler şunlar:

- **Saldırı bahane edilerek Atina'nın kameralarla donatılması.** Bunun için Olimpiyatlar sürecinde getirilip kurulan (CIA ile birlikte) kamera sistemlerinin daha yaygın kullanılması, böylece tüm halkın gözetim altında tutulması hedeflenmektedir.

- **İletişim araçlarının** (telefon, internet vs.) **takibi ve takip sonucu elde edilen bilgilerin kaydedilip saklanması.** 11 Eylül sonrası başlatılan "Teröre karşı savaş" harekâtına ilk olarak AB ülkelerinden yedisi (Belçika, Almanya, İspanya, Fransa, Lüksemburg, Hollanda ve Avusturya) Mart 2005'de katılan ülkeler olurken, Yunanistan süreci daha da geriden izliyordu. Saldırıyı altın tepside sunulmuş fırsat gibi değerlendiren egemen güçler çalışmalarına hemen başladılar. Telefonların dinlenmesi, İnternet kullanımı takip edilmesi, kayıtların saklanma süresinin 12 aydan, AB standartlarına (2 yıl) çıkarılması planlanıyor.

- **Parmak izlerinin kayıt edilmesi, 10 AB ülkesinin üzerinde anlaşığı ve tüm üye ülke güvenlik güçlerinin ortak yararlanabileceği parmak izi arşivi sistemine geçilmesi.**

- Yine tüm AB üye ülkelerinin ortak kullanabileceği suç veri bankasının uygulanması.

- Biyometrik pasaport ağının yaygınlaştırılması sistemine göçmenlerinde dahil edilmesi.

- **Bir diğeri ise enternasyonal etkinlikler ve gösterilerle ilgili olanıdır.** Yapılacak eylemlerde "kamu düzeni açısından tehdit" teşkil eden eylemciler önceden gözaltına alınıp sınır dışı edilebilecek. Tehdit olgusunun hangi kriterlerce belirleneceği ise muğlak bırakılmakta. Ayrıca ey-

lemlere aktif katılım ve "ilerde" tehdit olacaklar ise benzer "kriterlerle" fişlenmeleri hedeflenmektedir.

- 2005 yılında İngiliz ve Yunan gizli servislerince yapılan gizli operasyonda 28 Pakistanlı Londra'da saldırılarla bağlantılı kaçırılıp sorgulanmıştı. Saldırıda gündeme gelen, ülke gizli servislerinin operasyonel faaliyetlerini daha rahat yapabilme olanağının yaratılması (**hukuki-idari izin olmaksızın**) da planlanan önlemler arasında yer almaktadır.

- Yabancı polis servisinin AB anlaşmasına sonuncu (**Yunanistan resmi olarak imza atmış değil, ancak gayri resmi uygulamalarda yer almakta**) inceleme yapma imkanının resmileştirilmesi.

- "Terör örgütleriyle" ilişkili internet sayfalarının kapatılması.

Saldırı bahane edilerek başlatılan, devlet terörü konseptinin hedefinde halklar ve onların mücadelelerinin yer aldığı, yukarıda ki maddeler okunduğunda çok rahat anlaşılmakta.

Halk ve sınıf hareketi açısından etkileri

11 Eylül saldırısının ardından başta ABD olmak üzere anti-terör yasalarını çeşitli gerekçelerle uygulamaya koyan ülkeler halkasına Yunanistan'da saldırı bahane edilerek devlet terörü resmileştirilmek isten-

mekte, halk hareketleri terörize edilerek bastırılmak istenmekte. Saldırıyla, hep bir ağızdan, polis teşkilâtı içinde anti-terör biriminin güçlendirilmesini Atina'nın kameralarla denetlenmesini vaat ettiler. Bu akliyevelere göre ancak bu şekilde "terörün" ve her türlü suç önlenilebilecek. Sormak lazım, İngiltere'de 4 milyon kamera ile, Londra saldırılarını önleyebildi mi? İngiltere gibi 14 kişiye 1 kameranın düştüğü bir ülkede suç oranları azalmadı, tersine arttı.

Yunanistan'da birkaç yılda halk ve gençlik mücadeleleri artış göstermiştir. Ve bu mücadeleler ileriki yıllarda güçlenerek devam edecektir. Halk cephesinde mücadelenin geliştiği bir süreçte gündeme gelen bu önlemlerin amacı ve niyeti açıkça ortadadır. Egemen sınıflar ellerine geçen fırsatın boşa harcamak niyetinde değiller.

Ancak, Yunan emekçi halkı, dün olduğu gibi bugün de sermayenin ve egemenlerin saldırılarına müsaade etmeyecektir. Bunun en önemli kanıtı gençlik eylemleri, öğretmen grevleri ve şu an güçlenerek devam eden 16. Madde karşı mücadeleleridir.

Emperyalist-kapitalistlerin korkularını anlıyoruz. Çünkü korktukları başlarına gelmekte, kâbusları olan kitleler ayağa doğrulmayı, bugünkü tepkileriyle mayalamakta. "Ne yazık" ki **yapabilecek fazla da bir şeyleri yok**

Ötekilerden kitlesel eylem

Ötekiler, yerlerini, yurtlarını terk edip gelmiş, geldikleri ülkelerde de ötekiler olarak tanımlananlar. Ekonomik, politik sosyal nedenlerden dolayı ülkelerini terk eden veya terk ettirilen, göçmenler açısından nereye giderlerse gitsinler, hayat her zaman iki kat daha zor olmakta. **11 Eylül** sonrası başlatılan fırtına belki de en çok göçmenleri vurdu. Eğer bu göçmen Arap ve Müslüman kökenli ise işler daha da zorlaşmakta. Bir tarafta bu fırtınaya direnmeye çalışanlar, diğer taraftan da göç ettikleri ülkelerde sömürünün en katmerlisini yaşamaktalar. AB üyesi olan Yunanistan'da da diğer ülkelerdekine benzer sorunlar yaşanmakta ve her geçen gün artmakta. Ülkedeki sosyal ve siyasal haklardan yararlanmayan göçmenler, bir kez daha sokaklara çıkarak haklarını aradılar. Eylem son günlerde ekonomik göçmen ve mültecileri yakından ilgilendiren yasanın **Meclis Alt Komisyonu**'nda tartışması üzerine gerçekleştirildi. Binlerce Yunanlı ve çeşitli ülkeden göç-

menin katıldığı eylem, **10 Şubat** Cumartesi günü Atina **Omonya Meydanı**'nda başladı. Göçmen dernek ve topluluk temsilcileri yaptıkları konuşmalarda, ekonomik ve siyasal alanda eşit hak, aile birleşiminin kolaylaştırılması, oturma hakkı için talep edilen maddi meblağın kaldırılması, ülkede doğan çocukların doğum kayıtlarının yapılması, sınır dışı etme olaylarının sona erdirilmesi vb. talepleri dile getirirken, ırkçılığın da engellenmesini istedikler. Eyleme Türkiyeli politik mültecilerde katılarak destek verdiler. Yürüyüş boyunca "**İrkçılığa Hayır-Sömürüye Hayır, Herkese Eşit Hak, Sınır Dışı Etmelere Son**" sloganları atıldı. Eylem son yılların en kitlesel eylemi olması bakımından dikkat çekiciydi. Son yıllarda özellikle öğrenci hareketinin gelişmesiyle beraber, bunun toplumun her kesimine yansıdığı gibi, göçmen kitesine de yansıtacağı ve bundan sonra daha kitlesel eylemler beklenebilir.

(Yunanistan'dan bir İK okuru)

ZAFERE KADAR MÜCADELE

Gün geçtikçe, öğrenci ve eğitim emekçilerinin eylemlerinin de dozajı artmakta. Hükümetin, medyanın vb. güçlerin tüm saldırılarına karşı direnişten geri atmayan **16. Madde karşıtı hareket**, tam tersi bu güçlerin kendilerine geri adım attırmakta. En son ana muhalefet partisinin yasa değişikliği tartışma sürecinden çekilmesi ile ilk zaferi kazanan öğrenci ve eğitim emekçileri, nihai zafere adım adım yaklaşmaktalar. Bu hedef doğrultusunda, Atina'da **14 ve 15 Şubat** günlerinde iki ayrı eylem gerçekleştirildi. **14 Şubat** eyleminde öğrenciler Kamu Düzeni Bakanlığı'na yürüyerek hükümetin ve ona bağlı olarak polis ve bakanın saldırgan tutumlarını protesto ettiler. **15 Şubat** günü ise binlerce kişinin katılımı ile ikinci eylem gerçekleştirildi. Saat 4:00'de Politeknik Üniversitesi önünde öğrenci, eğitim emekçisi ve halktan binlerce kişi katılımı ile başlayan eylemlerde, önce çeşitli konuşmalar yapıldı. Öğrenci ve öğretmen sendikalarından temsilciler yaptıkları konuşmalarda, "**16. Maddenin, yeniden gündeme getirilen yasa tasarısının, hükümet ve polis tarafından yapılan tüm saldırılara karşı, sonuna kadar direneceklerini, bu politikaların hayat bulmasına asla izin vermeyeceklerini, üniversitelerini hükümete ve sermayeye karşı savunacaklarını**" ifade ettiler.

Yapılan konuşmalardan sonra başta öğ-

renci dernekleri, arkadan ise öğretmen sendikaları, kurulmuş olan "**16. Madde Karşıtı Komiteler**" şeklinde kortejler oluşturularak yürüyüşe geçildi. Polis bu eylemde de kışkırtıcı tutumunu devam ettirerek, yürüyüş kolunun gerisinde bulunan insanlara saldırarak bir kişinin kafasından cop darbesi ile yaralanmasına neden oldu. Provokasyonlara rağmen düzenini bozmayan kitle Meclis'in önüne geldikten sonra yarım saat bekleyerek, o sıra-

da mecliste tartışılan 16. madde değişiklik tasarısını protesto eden sloganlar atıldılar. Daha sonra eylemlere son verilerek, **22 Şubat** günü yeniden buluşma çağrısı yapıldı. Benzer eylemler başta Selanik olmak üzere birçok şehirde de gerçekleştirildi. Selanik'teki eyleme işçi ve kamu sendikaları 24 saatlik grev yaparak destek verdiler. Binlerce kişinin katıldığı eylemde hükümet karşıtı sloganlar atıldı. Eylem sırasında iki bankamatik molotof atılarak tahrip edildi.

Atina'daki eylemde gazetemize demeç veren bazı eylemciler bizlere şunları ifade ettiler;

Maria (İlkokul öğretmeni): Mayıs-Haziran öğrenci eylemleri ve sonrasındaki öğretmen grevlerinden sonra bu süreçte de çok ciddi çabalar oldu. Bütün bu patlamalar, gerici ve halk karşıtı politikalara karşı oluştu. Bugün burada verilen mücadele, üniversite özerkliğine ve eşit ve parasız eğitim hakkına karşı yapılan saldırıya karşı verilmektedir. Verilen mücadele sonrasında PASOK (**Sosyal Demokrat Ana Muhalefet Partisi-çn**)'un geri adım atması kesinlikle bir zaferdir. Hareketin basıncı sonrasında bu parti içinde ciddi sorunlar oluşmuştur. Burada önemli olan, bu hareketin, işçi sınıfı hareketi ile bütünleşerek

kesin zafere ulaşmasıdır. Ancak iş birliği sendikal yönetimlerden dolayı sınıf hareketi sürece yeterince katılamamıştır. Bugünkü sendikal anlayış günün ihtiyaçlarına cevap vermemektedir. Genel grev talebi olmasına rağmen, sendikalar cephesinden olumlu yanıt verilmemiştir. Buna karşı öğrencilerde ve özellikle öğretmenler arasında ciddi bir öfke oluşmuş durumda.

Dimitris (Pire Teknik Üniversite öğrencisi ve İşgal Koordinasyonu üyesi): Öğrenci hareketi kısa bir aradan sonra, anayasa değişikliği maddesine, eşit-parasız eğitim hakkına yönelik saldırılara karşı daha direngen bir şekilde yeniden sokaklara çıktı. Hükümetin, basının tüm saldırılarına rağmen geri adım atmadı. Bugünkü hareket Mayıs-Haziran hareketine oranla daha ileri bir noktada bulunmakta. Hükümet bu hareket karşısında tıkanmış ve yalnız kalmış durumda. Çünkü öğrencilerin ve eğitimcilerin mücadelesi halkla bütünleşmiş durumdadır. Hükümet hareketin evine dönmeyeceğini anlamıştır. Burada anlaşılması gereken nokta, kesin zafere ulaşılması için, işçi sınıfı ile birlikte olmak gerekiyor. Ancak iş birliği sendikal önderlikler bunun önündeki en önemli engeldir. **Sonuçta bu mücadele emperyalizme ve kapitalizme karşı genel mücadelenin bir parçasıdır. Bunun için sınıfla birlikte olmak zorundayız.**

Geçen Mayıs-Haziran aylarında akmaya başlayan ve "**Nehir geriye akmaz**" sloganı ile simgeleşen gençlik ve eğitim emekçilerinin eylemleri, **16. Madde** karşıtı eylemlerle devam ediyor. Hükümetin, medyanın ve polislin tüm provokatif girişimlerine rağmen eylemler, aralıksız her hafta devam etmekte. **Başta öğrenciler**

Nehir akmaya devam ediyor!

olmak üzere üniversite öğretmenleri ve diğer emek kesimleri yaptıkları kitlesel eylemlerle en iyi cevabı vermekteler. Geçen haftalarda çıkan çatışmaları bahane eden hükümet ve kol-

luk kuvvetleri, eylemleri baltalamaya çalışıp, kitleyi teröze etmeyi hedeflemiş, ama amaçlarına ulaşamamıştı. Bu hafta da, benzer bir girişim **Atina Emniyet Müdürlüğü** tarafından gündeme geldi. Emniyet, mitingin başlamasından birkaç saat önce yaptığı yazılı açıklamada, üniversite öğretmenleri konfederasyonunu ve başkanını hedeflemişti. Açıklamada özetle, "Konfederasyon başkanının (**POSDEP**) kitlenin Atina'daki eyleme taşınmasında sorumlu olduğu, gelenler arasında daha önceki çatışmalarda aktif yer alan maskeli (**anarşist çevreleri kastediyor**) kişilerinde olduğu" iddia edilerek, çatışmalarda konfederasyonun sorumlu olduğu, kastedilmekte, sendikalar açıkça hedef gösterilmektedir. Öyle görünüyor ki, son süreçte daha çok öğrenciler tarafından omuzlanan eylemlere üniversite öğretmenlerinin de daha aktif katılımı, devleti hayli telâşlandırmış olmalı. **POSDEP (Üniversite Öğretmenleri Konfederasyonu)** 5 Şubat tarihi ile beraber süresiz genel grev kararı almış, bu kararla öğrencilerin önünde bulunan sınav engeli de ortadan kalkmış oldu. Grev kararı ile sınav tarihleri ertelenmekte ve katılımın daha kitlesel geçmesi sağlanmakta. Polis provokasyonu atmosferinde 10 Şubat eylemi her zaman olduğu gibi yine Propilea Meydanı'nda başladı. Miting öncesi 3 kişinin gözaltına alınması kitle tarafından protesto edildi. **Gözaltındakilerin serbest bırakılması ile başlayan yürüyüş her zamanki güzergâhı takip ederek, Meclis önüne ulaştı. Burada kısa bir gerginlik**

olmakla birlikte, fazla uzun sürmedi. Meclis önündeki bekleyişten sonra kitle başlangıç noktasına yönelip sonrada dağıldı. Üniversite öğrencileri Politeknik Üniversitesi'ne yönelerek koordinasyon toplantısını gerçekleştirdiler. Toplantıda, işgallerin (**işgal edilen fakülte sayısı 350'yi geçmiş durumda**) ve eylemlerin devam etmesi yönünde karar alındı. Ayrıca, yürüyüş ve mitingler dışında, sembolik yol kesme vb. eylemlerle protestoların genişletilmesi de onaylanan kararlar arasında bulunmakta. Binlerce kişinin katıldığı bu haftaki eylem en kitlesel eylem oldu. **Eylemlere Öğretim Elemanları Derneği (DEP)** iki günlük grevle, **Orta Öğretim Öğretmenleri Konfederasyonu** da iş durdurma eylemi yaparak destek verdiler. Eylemler önümüzdeki hafta (**15 Şubat**) tekrar yapılacak.

Son süreçte yaşanan en önemli gelişme ise, PASOK'un (**Ana Muhalefet Partisi**) anayasa değişikliği sürecinden çekilmesi oldu. Ki PASOK, başından beri 16. Madde değişikliğini desteklemişti ve hala da desteklemeye devam etmekte. Ancak hem toplumun genelinde, hem de PASOK içerisinde oluşan güçlü tepki ana muhalefet partisini çekilmek zorunda bırakan gerçek neden oldu. PASOK'un çekilmesi ile tek kalan hükümet, mevcut yasalara göre değişikliği yapacak güce sahip olmadığından, değişiklik şimdiden çöpe atılmış durumda. Bundan hareketle söylenecek şey, öğrenciler ilk zaferini kazanmıştır. Köşeye sıkışan hükümet, düne kadar azınlık olarak değerlendirdiklerine şimdi diyalog çağrısı yapmakta. Şimdi sırada, son vuruş yapılarak kesin zaferin kazanılmasıdır.

(Yunanistan'dan bir İK okuru)

Ölüme beş kala!

Demokrasi havariliğine soyunan batı dünyasında yaşanan hak ihlallerinin vardığı boyut uç noktalara ulaşmakta. 2006 Mayıs ayında Atina'da gerçekleştirilen **Avrupa Sosyal Forumu** yürüyüşünden hemen sonra gözaltına alınan **Gerasimos Kiriakopoulos** (bir Yunanistan vatandaşı) ve **Tarasios Zandarozni** (bir Bulgaristan vatandaşı) aradan geçen bu kadar zamana rağmen hala mahkemeye dahi çıkarılmamışlardır. Devletin iddiasına göre iki eylemci, yürüyüş sırasında yaşanan çatışmalarda rol almışlar. **Bu iddiayı kanıtlayan tek kanıt ise çevik kuvvet polislerinin şahitliği.** Ki bu insanlar, eylem anında değil, tamamen anti-demokratik bir şekilde eylemden sonra, eylem alanının çok uzağında gözaltına alındılar. O günden itibaren mahkeme tarihinin belirlenmesini bekleyen tutsaklar, yaşanan hak gaspının sona erdirilmesi ve serbest bırakılmaları talebi ile G. Kiriakopoulos **15 Aralık 2006;** T. Zandarozni **29 Kasım 2006'** dan itibaren açlık grevine başlamışlardı. Kiriakopoulos 52. günü,

Zandarozni ise 67. günü geride bıraktıkları bir süreçte daha önce başlayan ve sonradan yoğunlaşan eylemler sonrası, bugüne kadar yapılan tüm çağrılara kayıtsız kalan hükümet ve onun Adalet Bakanı geri adım atmak zorunda kaldı. **Açlık grevi süresinin uzaması ve hayati olarak kritik bir noktada olmaları ile birlikte, ölümlerinin durdurulması için bazı sendika ve parti temsilcileri ve G. Kiriakopoulos'un annesi de açlık grevine başlamışlardı.** 23 Ocak'tan beri hastanede yatan tutsaklar, mahkemenin aldığı karar sonrası şartlı tahliye edildiler.

Devlet bu politikası ile sadece bu iki kişiye değil, aynı zamanda, mücadele eden halka ve devrimcilere karşı da gözdağı vermeye çalışmıştır. Fakat, Faşizmi cuntayı yakından tanıyan Yunan halkının tepkisi sonucu devlet, cuntavari politikalarından geri adım atmak zorunda kalmıştır. Şartlı tahliye kararının ardından tutsaklar, buldukları mahkum koğuşundan normal hasta odalarına alınarak tedavi edilmeye başladılar.

Diğer önemli bir mesele de, bu üniversitelerin niteliğidir. Bugün hali hazırda kolej statüsünde kurulan ama tabelalarında “üniversite” yazan pek çok işletme bulunmaktadır. Bunlar birkaç bölümden oluşmakta ve bu bölümler, daha çok şirketlerin insan kaynağı bölümlerinden ibarettir. Bu “üniversiteler” in diplomaları standart üniversite diploması olarak tanınmamakta. Üniversite niteliğinden çok uzak olan bu kurumlar, bir tane dahi bilimsel araştırma yapmış değillerdir. Hükümet bu gerçeklere rağmen, insanların gözünün içine baka baka yalan söylemeye devam etmekte.

Hükümetin propaganda ettiği noktalardan biri de, “**özel üniversitelerin kurulması ile, kamu üniversitelerinin niteliğinin yükseltilmesidir**”. Alın size bir çelişki daha. Bir tarafta eğitime ayrılan bütçeyi % 3’ün altına çekeceksiniz (2007 bütçesinde % 2.7’dir), diğer taraftan da, öğrenciye sunulan destekten kısıtlamalara (yurt, ödenek, ders kitapları vb.) giderek nitelik geliştirmeyi düşüneceksiniz. Eğitime yatırım yapmadan niteliğin ve kalitenin yükseleceğini iddia etmek toplumla dalga geçmekten başka bir şey değildir. Hükümet, değişikliği yaparak, kurulmuş olan kolejleri yasal statüye kavuşturmaktan

beraber değişiklikleri başından itibaren desteklemiştir. Ancak, eylemlerle beraber gelişen halk muhalefeti partiye de yansımış ve aşağıda değineceğimiz gibi, PASOK geri adım atmak zorunda kalmıştır.

Yeni mücadele yılınız kutlu olsun

Geçen yaz döneminde patlak veren öğrenci eylemlerinde, zaferin kazanılmasından sonra verilen kısa aranın ardından, 2007 Ocak ayıyla birlikte eski sıcak günlere dönüldü. Geri dönüldü desek de, aslında öğrencilerin, hem öğretmen grevlerindeki hem de işçi sınıfının eylemlerindeki kitlesel destekleri göz önüne alınırsa, mücadeleye pek ara verilmediği de söylenebilir. 16. Madde değişikliği teklifinin meclis alt komisyonunda tartışılması ile beraber eylemlere de start verildi. **Yapılan geniş ve kitlesel öğrenci dernekleri toplantılarında işgal ve eylem kararları peşi sıra bütün üniversitelerde alınmaya başlandı.** Üniversitelerde bu kararlar alınırken, dışarıda da mücadelenin yayılması amacıyla eş zamanlı çabalar başladı. YKP (M-L)’nin önerisi ile onlarca parti, sendika, demokratik kurum ve kuruluşun katılımı ile yapılan açık toplantılarda mücadelenin güçlen-

versite öğretmenleri düzeyinde görüldü. Uzun bir zaman süreci geriden ve pasif eylemlerle takip eden öğretmen camiası, 4 ve 5. haftalarla birlikte, mücadelenin çitasını yükseltmeye başladı. Süresiz grev ilân eden POSDEP (Üniversite Öğretim Üyeleri Konfederasyonu), tutumu ile hareketin gelişmesi ve kitleselleşmesi yönünde ciddi bir katkı sunmuştur. Sınav endişesi ile eylemlere katılmayan belli bir öğrenci kitlesi, bu kararlarla birlikte sürecin içinde yer almaya başlamıştır. Öğrenci hareketinin yarattığı etkinin diğer bir yansıma alanı ise, PASOK’dur. 16. Madde’ye karşı olan PASOK tabanı, partilerinin destekçi tutumuna karşı öğrenci eylemleri ile paralel harekete geçmişlerdir. Ülkenin hemen her şehrinde PASOK içinden 16. Madde karşıtı komiteler kurulmuş, yapılan toplantılara binlerce kişi katılmıştır. Tepki sadece gençlikte değil, partinin üst düzey kadrolarında da cereyan etmiştir. Öğrenci ve eğitim emekçileri hareketinin yarattığı basınç PASOK’u da etkilemiş ve parti yönetimi içlerinden gelen tepkiye boyun eğerek geri adım atmış, anayasa değişikliği tartışma sürecinden çekildiğini açıklamak zorunda kalmıştır. Ama, geri çekilme taktik bir politikadan başka bir şey değildir. Çünkü, PASOK başından beri hükümeti bu noktada desteklemiş, geri çekilirken dahi, 16. Madde’nin değiştirilmesi gerektiğini ifade etmekten vazgeçmemiştir. **Bu, öğrenci hareketinin açık bir başarısıdır.** Hükümet tek başına kalmıştır. Salt kendi gücü ise değişikliğe yetmemektedir. Yunanistan yasalarına göre, böylesi bir değişiklik ancak bir sonraki dönemde yapılabilir ve bunun için de bu dönemde en az 180 oy gerekmektedir. Eğer **Nea Dimokratia** bu oy oranına erişebilseydi ikinci dönemde sadece 151 oyla değişikliği sağlayabilirdi. Son gelişmelerden sonra, egemenler hiçbir ilerleme sağlayamamış oldular. Yasa ancak iki dönem sonra meclise getirilebilecektir.

Öğrenci ve eğitim emekçileri hareketi süreç boyunca, hükümet ve medya tarafından sürekli saldırıya ve provokasyonlara maruz kalmıştır. Üniversiteler, uyuşturucu satış yeri ve “kamu düzenini” bozan kimi kişilerin barınma ve korunma alanı olarak gösterilerek özerklik hakkına saldırılmış, öğretmen konfederasyonu POSDEP’e, çatışmalarda yer alanları kolladığı iddia edilerek karaçalmış, polis yapılan her eylemde kışkırtıcı bir tutum almış olmasına rağmen hareket durdurulamamıştır. Karşı duruşu ve eylemleri küçük bir azınlığın tepkisi olarak değerlendiren hükümet, bugün zorunlu olarak bu “**küçük azınlığa**” diyalog çağrısı yapmakta. Ancak öğrenciler, geçen yaz olduğu gibi bu defa da aynı kararlı tutumu takınarak, “**bizim için tek diyalog, 16. Madde değişikliğinin ve yeniden gündeme getirilmek istenen yasa tasarısının tamamen geri çekilmesidir**” diyerek kendi cephelerinden **son noktayı** koymuşlardır. Öğrenciler bu tutumlarını her hafta gerçekleşen eylemleri ile kararlı bir şekilde ifade etmekte. Gönül rahatlığı ile ifade edebiliriz ki, hükümet sadece 16. Maddede değil diğer tüm maddelerde de her şeyi yüzüne gözüne bulaştırmıştır. Hükümet tek başına kalmıştır. **Bunu sağlayan güç ise, 10 ay boyunca ülkedeki mücadelelerin aktif unsuru olan öğrenci hareketidir.**

YKP (M-L)’nin oynadığı rol

YKP (M-L), üstün öngörüsü ve belirle-

meleriyle, sunduğu politikalarla süreçte aktif bir rol oynamıştır. Yasa toplumda ciddi olarak tartışılmadan önce, 16. Maddenin önemini ortaya koyan YKP (M-L), bu doğrultuda diğer parti ve örgütlere ortak mücadele çağrısında bulunmuştur. Fakat diğer örgütler (reformist, Troçkist, küçük burjuva vb.) buna sıcak yaklaşmamış, “**zaten eğitim paralı, bu madde çerçevesinde ciddi bir hareket oluşmaz**” diyerek tutumlarını gereçlendirmeye çalışmışlardır. YKP (M-L) buna rağmen geri adım atmamış, çalışmalarını sonucu tüm örgütlerin katılımı ile açık toplantılar yapılmış, bu toplantılardaki kitleselliği ve ilgiyi gören örgütler ancak bundan sonra tutumlarını değiştirmeye başlamışlardır. YKP (M-L), geçen yaz dönemine göre daha aktif bir tutum alarak, belirlediği politikaların kitlelerce uygulanmasını sağlamıştır. Bununla ilgili diğer pek çok örgütün tersine, sunduğu 16. Madde merkezli mücadele pratikte kitlelerce uygulanmıştır. Buradan kitlelerin YKP (M-L)’li oldukları anlamı çıkarılmamalıdır. Önemli olan, sunulan politikaların, kitlelerce sahiplenilmesi ve uygulanmasıdır. Sürecin ana halkasının doğru belirlenmesi, buna paralel ortak mücadele anlayışının güçlendirilmesi ve kitlelere duyulan güven YKP (M-L)’yi diğer örgütlerden ayıran en önemli özellikler olmuştur. Hem üniversitelerde hem de dışarıda komite çerçevesinde, belirlenen doğru politikalarla yürütülen çalışma sonucu geniş bir kitleye ulaşılması sağlanmıştır. **Komünist Partiler, sunacakları doğru ve somut politikalarla süreci yönlendirebileceklerini, YKP (M-L) pratiği ile göstermiştir.** Ancak hala yolun başında bulunduğu da unutulmamalıdır.

Son nokta...

Vasilis Samaras’ın, Proletarya Bayrağı (3 Şubat 07) gazetesindeki değerlendirme yazısında vurguladığı şu noktalar hareketin niteliğini açıkça ortaya koymaktadır;

“*Öğrenci hareketi,*

**Kendi gücünün farkına varmıştır.*

**Mücadele ve hak talep etmedeki kararlılığını keşfetmiştir.*

**Sorunların nedenleri ile birlikte, dostunu ve düşmanını tanımıştır.*

**Taşındığı değerlerin farkına varmıştır.*

**Yoldaşlık, dayanışma, kolektivizm gibi değerleri yeniden yaratmıştır*

**Örgütlü ve politik mücadelenin değerini anlamıştır.*

Ki bu başlı başına bir zaferdir.”

Öğrenci hareketi verdiği uzun soluklu mücadelede, artık son zafer vuruşlarını yapmak üzere. Küçük azınlık hükümeti yalnız bırakmış, ana muhalefet partisine geri adım attırarak ve toplumun çoğunluğu olmuştur. Kendilerinin de ifade ettiği gibi, ilk amaç, “**16. Madde’nin ve yasa tasarısının tamamen geri çekilmesidir. Fakat bizler artık sadece kendimizden ve okulumuzdan değil tüm topluma karşı sorumluyuz. Ve bundan sonra da sorumluluğumuzun gereği olan mücadelemizi, halkımızın ve emekçilerin yanında sürdürmeye devam edeceğiz.**” Sanırız ki bu cümle anlatmak istediğimiz birçok şeyi anlatmaya yetmekte. Son noktayı koymanın zamanı geldi. Ancak bu son nokta sadece bu mücadelenin son noktası olacaktır. **Bu düzene son noktayı koyana kadar mücadeleye devam!..**

başka bir amaç gütmemektedir.

Konuya ilişkin **Atina İş Adamları Derneği (SEV)** temsilcisi, 2004 Eğitim Şurasında şunları ifade etmekte, “**Sanayi sınıfı, Eğitim Şurası’nda yer almıştır, çünkü eğitim direk ilgi alanımızdır.**” Yine aynı derneğin başkanı 6/12/2006 tarihinde, “**Mesele halkın ne istediği değil, hükümetlerin halkın istediğinden ve tepkisinden bağımsız cesur adımlar atmalarıdır**” diyebilecek kadar ileri gitmişti.

Aynı çizgide, Anonim Şirketler Birliği Başkanı Anayasa Değişikliği Komisyonu Başkanı’na gönderdiği yazıda “Mevcut üniversiteler işletmelerin insan kaynağı birimleridir. Bundan dolayı yurtdışından eleman transfer etmek zorunda kalmaktayız. Küreselleşen dünyada nitelikli insan sorunu çözülmek zorundadır” diyerek, 16. Madde’nin mutlaka değiştirilmesini talep etmekte.

Bütün bu alıntılardan çıkarılabilecek tek sonuç var, hükümet sermaye çevreleri istediği için bu değişime gitmekte. Onun dışında öne sürdüğü tüm gerekçeler, hükümetin “**yalan rüzgarı**” dizisinin bölümlerinden başka bir şey değildir. Tabii bu adımları atarken hükümetin en büyük destekçisi ana muhalefet partisidir PASOK (Sosyal Demokrat) olmuştur. PASOK, biçimde kısmi farklılaşmalarla

dirilmesi çerçevesinde ülke çapında bir komitenin kurulması kararlaştırıldı. 10 Ocak’ta başlayan eylemlerden bugüne kadar tam altı hafta geçti. Bu süreç boyunca işgal edilen fakülte sayısı 300’ü geçmiş, her hafta yapılan saldırılara (hükümet, medya, polis) rağmen geri adım atılmadan eylemlere ve yürüyüşlere devam edilmiş, destek arayışı mahallelere kadar yayılarak devam etmiştir. Verilen zorlu ve uzun soluklu mücadele tek bir amaç içindir: **16. Madde değişikliği parlâmentodan geçmeyecek.** Tüm eylemlerin ana teması bu slogan oldu. **Eylemlerde sadece halk karşıtı politikaların fiili uygulayıcısı olan Yeni Demokrasi partisi değil, onunla birlikte ana muhalefet partisidir PASOK ve yönlendirici konumundaki AB de öğrenciler ve halk tarafından sorumlu olarak hedef tahtasına konmuştur.** Burada altı çizilmesi gereken nokta, öğrenci hareketinin ulaştığı politik düzeyin önemidir. Gazetelerde yayınlanan kamuoyu araştırmalarında halkın büyük çoğunluğunun AB’ye güvendiği ifade edil-yorken, aslında gerçeğin hiç de öyle olmadığını öğrenciler gösterdiler.

Öğrenci hareketinin gelişimi, toplumun tüm kesimlerini de etkilemekte ve onların sürece aktif katılımlarını sağlayan bir unsur olmaktadır. Bunun en önemli yansıması ise üni-

YUNANİSTAN'DA GENÇLİK ZAFERE YAKIN YENİ DALGANIN İLK DARBESİNE HERKES HAZIR

Yunanistan'da AB direktifleri doğrultusunda temel haklara karşı yapılan saldırılar, gençliğin direnişine takılmıştır. Çünkü her şeyin sermayeye endekslenmeye çalışıldığı Yunanistan'da eğitim de bu saldırı sürecinin dışında bırakılamazdı.

Yunanistan'da 2006 baharında başlayan hızla gelişip güçlenen öğrenci hareketi, bugün son vuruşlarını yapacak noktaya ulaşmış durumda. İlk süreçte başarıyla sonuçlanan hareketten sonra, ikinci süreçte zafere bu denli yaklaşılması, gençlik ve halk hareketleri açısından geleceğe umutla bakılmasına yol açmakta. Yunan gençlerinin kazanımı sadece eğitim hakları değil, onlar devrimci mücadelenin tüm gereklerini ve her şeye yeten gücünü hatırlatarak geleceğin yaratılmasında da önemli bir değer elde ettiler. **Bundan ders çıkarmak, bunu halkların bir kazanımı olarak görmek yanlış olmayacaktır.**

AB direktifleri doğrultusunda Yunan egemen sınıflarının temel haklara karşı yaptıkları saldırılar, gençliğin direnişine takılmıştır. **ND (Yeni Demokrasi) Partisi** 2004 seçim programında temel sorun olarak ortaya koyduğu **"devletin yeniden yapılandırılması"** noktasında, emperyalist-kapitalist saldırı politikaları çerçevesinde, devletin ekonominin tüm dallarından çekilmesini, sosyal niteliğinin sona erdirilmesini, bunların yerine, sadece kolluk kuvveti (**asker, polis, yargı vb.**) vasfını yerine getiren bir yapıya büründürülmesini hedeflemekteydi. Bu hedef doğrultusunda ilk saldırı kamu kuruluşlarında çalışan emekçilere oldu. Özelleştirme politikalarına start verilmesi ile telefon işletmesi (**OTE**), hava yolları (**OLİMPİK**), demir yolları (**OSE**) ve daha birçok kamu teşebbüsü hedef tahtasına kondu. Karşılaşılan tepkiden kaynaklı başarılı olmasa da hedeften vazgeçilmiş değil.

2006 yerel seçimlerinden kayıp vermeden çıkan hükümet partisi başkanı **Karamanlis**, reformların (**özelleştirmeler**) devam edeceğinin altını bir kez daha çizmiştir. Kamu teşebbüsleri cephesinde geçici geri adım atıp süreci erteleyen hükümet, gözünü şimdi de eğitime dikmiştir.

Yunanistan'da eğitim parasız ve devlet güvencesindedir. Eğitim anayasal hak olarak kabul edilmiş ve bu 16. Madde ile de güvenceye alınmıştır. Bu hak, devletin demokratik olmasından değil, 60-70'li yıllarda verilen zorlu ve bedelleri ağır mücadelelerle kazanılmıştır. Ancak devam eden bir mücadelede hiçbir zaman kazanımların sonsuzluğundan söz edilemez/söz edilmemelidir. **Karşılıklı mücadele edenler olduğu sürece haklar nasıl kazanılıyorsa kaybedilebilir de.**

Nitekim tüm dünyada devrimci hareketin yenilgiler alması ve kapitalist-em-

peryalist sistemin girdiği krizlerden kurtulma reflekslerinin ürünü olan bütünlüklü ve derinlikli saldırılarıyla birlikte o zamana kadarki kazanımlar parça parça gasp edilmeye başladığında eğitimde de haklar yok edilmeye başladı. **Her şeyin sermayeye endekslediği dünyada eğitimin sürecin dışında bırakılamazdı.** Bu çerçevede, devleti sermayenin kolluk gücüne indirgeyen yeni anlayışa göre, eğitim de özelleştirilmek zorundaydı. Türkiye'ye bakıldığında, bu politika daha iyi kavranacaktır. **Ancak Yunan egemenleri halkın tepkisinden dolayı süreci geriden izlemiş, çeşitli girişimlere rağmen istedikleri başarıyı elde edememişlerdir.** ND (Yeni Demokrasi) Partisi'nin iktidara getirilmesi, PASOK (**Tüm Yunanistan Sosyalist Hareketi**) iktidarı dönemlerinde başarısız olan ya da tamamlanamayan halk karşıtı politikaların uygulanması hedeflenmiştir. Sermaye seçiminde yanılmamış, ND'nin iktidara gelmesi ile 25 yıldır bekleyen pek çok madde yasalaşmış, işçi ve halk katmanlarına karşı saldırılar sınır tanımaz boyutlara ulaşmıştır. Yapılan tüm saldırılar sosyo-ekonomik olarak emperyalistlere bağımlı olan Yunanistan'ın **"Yeni Dünya Düzenine"** entegre edilmesi kapsamında yapılmaktadır.

Değişen koşullarda eğitime biçilen rol

Sosyalist hareketin yaşadığı yenilgi ve bu sürecin devamında revizyonist rejimlerin yıkılması ile sermaye önündeki tüm engeller de ortadan kalkmış oldu. **Yenilgi beraberinde büyük bir hayal kırıklığı getirmiş, direniş dinamiklerinin zayıflamasına yol açmıştı.** Rüzgârı arkasına alan sermaye, sınırsız sömürü arzusu ile haklara ve zenginliklere ininden çıkan aç yaratık misali saldırmaya başladı. Saldırı odaklarından birisi de eğitim oldu. **Sosyalist sistemin yenilgisinden sonra eğitim alanında kendini yeniden yapılandırma ihtiyacı duyan emperyalist-kapitalist sistem, yeni düzenlemelere gitti.** Bugüne kadar devletin kamuya hizmeti olarak kabul edilen ve güvence altına alınan eğitimin temel yapısında da özelleştirme ile birlikte değişimlere gidildi. Temel görevi kitleleri sisteme en uygun biçimde dahil etmek, mevcut egemenliği sürdürmek olan eğitimin bu vasfı yalınlaştırıldı ve daha da güçlendirildi. Ezilenleri sistemin parçasına dönüştürme vasfı, tamamen egemenlere hizmet eden bir araç olmakla

tamamlanmaya başladı. Üniversiteler toplum için bilim üreten alanlar olmaktan tamamen çıkarılarak, sermayeye bilim üreten kurumlara dönüştürüldüler. Gene teknik okullar aynı çizgide, kalifiye eleman yetiştiren okullardan öteye geçemediler. **Eğitim artık, küçük bir azınlığın ve seçilmişlerin kullanabileceği bir hak olmaya başlamakta.** Geride kalanlar ise sermayenin okumuş yedek iş gücü olarak yedekte bekletilmekte. Ki bunların dışında üniversitelere giremeyen veya engellenen devasa bir kitle de eğitim hakkından tamamen mahrum bırakılmakta. Dün de söylüyorduk **"bu düzende eğitim de, bilim de sermaye içindir"**, bugün bunun tersini hiçbir demagog söyleyemez durumdadır; şimdiki burjuva demagoglar her şeyin sermaye için olanının daha kaliteli olduğu iddiasındadır. Eğitimin toplumsal özü dinamitlenmekte, "paran kadar oku" anlayışı hakim hale getirilmeye çalışılmakta. Bu bozuk dünya düzeninde sadece bir çark olan Yunanistan egemenleri de bu politikanın uygulanmasında, efendilerinin yolunda ilerlemekte. AB baskısıyla hayata geçirilmeye çalışılan politikalar, dünyanın farklı ülkelerinde olduğu gibi (**Almanya, Fransa, Şili vb.**) direnişle karşılaşmaktadır. Şunu rahatlıkla söyleyebiliriz ki, Fransa'dan sonra Avrupa'daki en uzun süreli ve kitlesel öğrenci hareketi Yunanistan'da yaşanmaktadır.

Mayıs-Haziran Öğrenci Hareketi'nden 16. Madde karşıtı harekete

Mayıs-Haziran (2006) sürecinde, yasa-tasarısına karşı başlayan öğrenci hareketi, bir çığ gibi büyüyerek, hükümete geri adım attırarak, sınıf hareketinin gerilemesinden sonra toplumda oluşan olumsuz havanın kırılmasını sağlamıştı. **Öğrenci hareketinin kazandığı başarı devamında, öğretmenlere ilham kaynağı olmuştu.** Ve yıllardır grev ve eylem yapmayan öğ-

retmenler (**ilk ve orta derece**) altı haftayı bulan grev ve eylemler gerçekleştirmişlerdi (**sonbahar sürecinde**). Grev lise öğrencileri okul işgalleri ile katılırken, aileler de destek vererek sürecin gerisinde kalmamışlardır. Eğer bu grev bir kaç hafta daha sürdürülebilseydi hükümeti içinden çıkılmaz bir sürece sokabilirdi. **Ancak sendikal önderliklerin iş birliği tutumu sonucu zafer feda edilmiştir.** Gerek Mayıs-Haziran öğrenci eylemleri, gerekse öğretmen eylemleri, toplumda ciddi bir destek bulmuş, hükümetin politikalarına karşı güçlü bir direnişin yaratılması sağlanmıştır. Bu atmosfer ve olumlu psikoloji ile 16. Madde sürecine girildi. 2006 Sonlarından itibaren tartışılmaya başlanan Anayasa değişiklik paketi sadece 16. Maddeyi değil, bunun dışında, birçok kesimi ilgilendiren anayasa değişikliklerini içermekte. Ancak, tartışma sürecinde, ilgilendirdiği toplumsal kesimler (üniversite öğrencileri, öğretim üyeleri, lise öğrencileri, aileler) bakımından daha geniş bir kesimi kapsamakta. Hükümet değişiklik tasarısını gündeme getirirken, oluşabilecek tepkiden dolayı, değişikliklerle beraber kurulacak özel üniversitelerin "kar gütmeyen ve sıkı bir kontrol altında" olacağını ileri sürmüştür.

Ne ki buna ne kendisi ne de toplumu inandırabilmiştir. Çünkü, eğitim başlı başına pahalı bir yatırım olduğu gibi, üniversite bu alanda çok daha külfetli olmakta. Dünyada hiçbir büyük üniversite, gidip de başka bir ülkede böylesi bir yatırım yapmamıştır. **Kurulacak özel üniversitelerin kar amacı gütmeyeceği iddiası bir aldatmacadır:** kapitalist yatırımcının üstelik yüksek maliyetli bir alanda kar amacı gütmeyen yatırım yapacağı iddiasına inanmak aklı yerinde olanlar için pek mümkün değildir. Eğer öyle ise bugüne kadar kamuya hizmet etme hevesinde olanların neden devletin sosyal harcamalarına katkı yapmadıkları önemlidir. Bu kapitalizmin ve kapitalistlerin doğasına aykırıdır.